

Tanrı Ne İster?

Michael S. Heiser

Aksi belirtilmedikçe, tüm Kutsal Kitap alıntılarında Kutsal Kitap Türkçe çevirisi kullanılmıştır.

ISBN-13: 978-0692199046 (Blind Spot Press)

ISBN-10: 0692199047

Tüm hakları Saklıdır.

Kapak: Molly Joy Heiser

Aynı Yazara Ait Diğer Kitaplar

Doğüstü: Kutsal Kitap Gözle Görülmeyen Dünya Hakkında Ne Öğretir ve Bu Öğreti Neden Önemlidir? (Türkçe'ye çevrilmiştir.)

The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible

Angels: What the Bible Really Teaches About God's Heavenly Host

Demons: What the Bible Really Teaches About the Powers of Darkness

I Dare You Not to Bore Me with the Bible

The Bible Unfiltered: Approaching Scripture On Its Own Terms

Reversing Hermon: Enoch, the Watchers, and the Forgotten Mission of Jesus Christ

Brief Insights on Mastering Bible Study (The 60-Second Scholar series)

Brief Insights on Mastering the Bible (The 60-Second Scholar series)

Brief Insights on Mastering Bible Doctrine (The 60-Second Scholar series)

The Façade (fiction)

The Portent (fiction)

(İngilizce başlıkları olan kitaplar henüz Türkçe'ye çevrilmemiştir)

İthaf

İsa'ya iman yolculuğuna yeni başlamakta olan herkese ve
bu yolculuğa uzun zaman önce başlamış olduğu halde, hala aynı yerde olduklarını
hissedenlere...

İçindekiler

Önsöz

Giriş

Kısım I: Hikaye

Birinci Bölüm: Tanrı Bir Aile İstedi

İkinci Bölüm: Tanrı Hala Bir Aile İstiyor

Üçüncü Bölüm: Tanrı Ailesi Tarafından İhanete Uğradı

Dördüncü Bölüm: Tanrı İnsan Ailesine Katıldı

Beşinci Bölüm: Tanrı Ailesinin Peşinde

Altıncı Bölüm: Tanrı Sonsuza Kadar Kendi Ailesiyle Birlikte

Özet ve Önizleme

Kısım II: Müjde

Yedinci Bölüm: Müjde Nedir?

Kısım III: İsa'nın Ardından Gitmek

Sekizinci Bölüm: Öğrencilik Nedir?

Dokuzuncu Bölüm: Öğrenci Ne Yapar?

Önemli İsimler ve Terimler (Sözlük)

Doğaüstü Terimlerin Özeti

Önsöz – Lütfen Bunu Atlamayın

Umarım bu dikkatinizi çekmiştir. Biliyorum . . . önsözleri okumak, (herhangi bir şey için) bir kuyrukta beklemeye benzer, borsa tablolarını izlemeye ve trafikte sıkışıp kalmaya eşdeğerdir. Bunun heyecan verici olacağına söz vermeyeceğim, ama önemli.

Bu kitap, Kutsal Kitap'ın gerçekte neyle ilgili olduğuna, Tanrı'nın sevgisine, Tanrı'nın onunla birlikte nasıl sonsuz yaşama sahip olmanızı ve başkalarının da bu ilk iki maddeyi öğrenmesi için sizin diğerlerine nasıl yardım etmenizi istediğine dair bir giriş niteliğindedir. Oldukça basittir . . . ama muhtemelen bu konuda alışkın olduğunuz gibi bir basitlikte değil aynı zamanda. Bu, sıradan "Hıristiyanlık 101" kitabınız değil. Daha önce duymadığınız bazı şeylerden söz edecek, size tanıdık olabilecek pek çok konuda da biraz farklı bir bakış açısına sahip olacağım.

Kitabı yazarken aklımda iki tür okuyucu var. Birincisi, çok yakın zamanda İsa'ya iman eden biri. Eğer bu sensen, muhtemelen Kutsal Kitap'tan biraz korkmuşsundur. İçinde kulağa tuhaf gelen ve anlaşılması kolay olmayan çok şey var. İnan bana, nasıl hissettiğini biliyorum. Gençken İsa'ya inanmaya başladığımda, Kutsal Kitap hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. İsa, Nuh ve Adem ve Havva'yı duymuştum. İşte hepsi buydu. Bu kitap, müjdeyi işitip kabul ettikten hemen sonra o zamanlarda birinin bana vermiş olmasını şimdi dilediğim bir kitap. Kutsal Kitap'ın bütün anlattıklarını ve oldukça önemli bazı kavramları çok daha iyi anlamama yardımcı olabilirdi. Bu kitabın aynı işi şimdi senin hayatında yapacağına inanıyorum.

Kitabı yazarken aklımda olan ikinci okuyucu ise, İsa'yı belli bir süredir tanıyan, ancak bir şekilde kendisini "sıkışmış ya da olduğu yerde takılıp kalmış" hisseden kişi. İsa'ya iman ediyorsun, belki bir süredir (belki uzun zamandır) kiliseye de düzenli katılıyorsun. Ama bütün bu deneyim ettiklerinden daha fazlasının olması gerektiğine dair rahatsız edici bir hisse sahipsindir- Kutsal Kitap'ta bu noktaya kadar öğrendiklerinden daha fazlası olmalı, diye düşünüyorsun. İsa'yı takip etmenin gerçekte ne anlama geldiğine gelince kendini belki biraz kaybolmuş hissediyorsun. Pazar ibadetinden, Hıristiyan arkadaşlarla takılmaktan ve kilisede gruplara katılmaktan daha fazlası olmalı diye düşünüyorsun. İçgüdülerinin doğru olduğunu bilmeni istiyorum. Bu kitap ilerlemene yardımcı olacak.

Kulağa çelişkili gelebilir, ancak bu kitap bazı temel ama önemli fikirleri akıllı insanlara tanıtmayı (veya belki yeniden tanıtmayı) amaçlamaktadır. Her zaman okuyucularımın

zeki olduğunu varsayıyorum. Bazılarınız için, bu kitap bazı şeyleri yeni yollarla yeniden öğrenmenize yardımcı olacak. Diğerleri ise belki bu şeyleri öğrenmeye yeni başlayacaklar, hepimiz bir yerden başlamalıyız. İşte buradayız.

Bu kitabın okuyucuları yazdığım diğer kitapları okumaya başlamak için hazırlamasını umuyorum. Bu kitabı bitirdikten sonra, Doğaüstü: Kutsal Kitap Gözle Görülmeyen Dünya Hakkında Ne Öğretir ve Bu Öğreti Neden Önemlidir? isimli kitabı okumanızı öneririm. İngilizce olarak okumak isteyenler için bu kitaba Amazon.com veya yayıncı Lexham Press internet sayfalarından çevrimiçi olarak ulaşmak mümkündür. Ayrıca bu kitaptaki bazı önemli kavramları tartıştığım bir dizi ücretsiz videoya da İngilizce olarak internet üzerinden ulaşabilirsiniz. Diğer dillerde okumak isteyenler de kitabı, <https://www.miqlat.org/translations-of-supernatural.htm> adresinden ücretsiz olarak indirilebilir.

Doğaüstü isimli kitabı okuduktan sonra, umarım okuyucular Kutsal Kitap ve Tanrı hakkında kilisede duyabileceğinizden çok daha fazlasını öğrenebileceğinizi gösteren, yazdığım diğer birkaç kitabı da okurlar: *I Dare You Not to Bore Me with the Bible* (Beni Kutsal Kitap ile Sıkılmamak İçin Size Meydan Okuyorum), Görünmeyen Alem: Kutsal Kitap'ın Doğaüstü Dünya Görüşünü Edinmek.

Ayrıca hepimizi Yalın Kutsal Kitap Dijital Ses Dosyaları(Podcast) dinleyeceğinizi umuyorum. Bu ismi dinleyicilere modern Batı paradigmaları ve modern mezhepsel filtrelerden ve varsayımlardan bağımsız, kendi orijinal antik bağlamında Kutsal Kitap içeriğini sunma hedefimi yansıttığı için seçtim. Geleneklerin metin hakkında söylediklerini değil, sadece kendi bağlamında anlaşılabilir Kutsal Kitap metninin neyi içerdiği ve ifade ettiğini umursuyorum. Her ay yüz binlerce dinleyici ilk kez Kutsal Kitap'ı yeniden okumayı öğreniyor. Keşif heyecanı, her imanlının düzenli olarak deneyim etmesi gereken bir şeydir. İşte bu yüzden bu kitabı yazıyorum.

Okuduğunuz için teşekkür ederim!

Giriş

Tanrı ne ister?

Basit bir soru gibi görünüyor, ancak biraz düşünürseniz, aslında o kadar da basit değil.

Neden? İlk olarak, soruyu kimin sorduğunu bilmelisiniz. İnsanlar bunu birçok farklı sebepten dolayı soracaklar. Bu soru acı çeken birinden bir öfke çığılığı mı? Belki de derin bir üzüntüden dolayı ortaya çıkan zar zor duyulabilen bir fısıltıdır. Soruyu sorma motivasyonu sadece merak mı? Ya da sadece derin düşünme ve üzerinde durup anlama arzusundan mı kaynaklanıyor? Bu soruya doğru cevabı vermenin ancak sorunun ne sebeple sorulduğuna bağlı olduğunu görmek zor değil.

Soruyu soran ben olduğum için bunu açıklığa kavuşturmak çok kolay. Ama önce beni neyin motive etmediğini söyleyeyim. Cevabı bilmediğim için soruyu sormuyorum. Cevabı biliyorum. Aslında herkes için cevabı biliyorum, en azından Tanrı'nın hepimize saygıyla vereceği cevabın ne olacağını bildiğim için bunu söylüyorum. Ben de tam olarak bu nedenle bu soruyu soruyorum. Bazı önemli şeyler hakkında düşünmenize yardımcı olmasını istiyorum. "Tanrı ne istiyor?" diye sorduğumda Aslında şunu soruyorum: Konu insan ırkındaki her bir insan olduğunda Tanrı ne istiyor? Konu ben, benim hayatım ya da sen ve senin hayatın olduğunda ne istiyor?

Cevaba geçmeden önce, sorunun dini bir soru olduğu oldukça açık. Tanrı hakkındaki sorular doğal olarak bu dosyaya kaydedilir. Soruyu gündeme getirdim ve cevaplayacağım çünkü Tanrı ile ilgileniyorum. Çoğu insan kiliseyle ilgilenmese de hala Tanrı ile ilgilenirler. Bu sorun değil, çünkü Tanrı ile ilgilenmek için önce kilise ile ilgilenmenize gerek yok. Ben bir papaz ya da rahip değilim, ama Kutsal Kitap'ı inceleyerek bir kariyer yaptım (evet, bu aslında mümkün). Ve bu durumda 'Tanrı ne istiyor?' diye soran ben olduğum için de, cevabım Kutsal Kitap ile ilgili olacak. Bu, odağı biraz daha daraltır. Amacım, Kutsal Kitap'ın "Tanrı ne istiyor?" sorusuna nasıl yanıt vereceğini açıklamak olacak.

Şimdi cevaba geçelim. Cevap basittir. Tanrı seni istiyor.

Bu sizi şaşırtabilir. Bundan şüphe duyabilirsiniz. Sorun değil. Ama doğru cevap budur. Dürüst olmak gerekirse, bu yeterli bir cevap değil. Tek bir cümleyle yanıtın ne kadar şaşırtıcı ve derin olduğuna dair bir fikir edinemezsiniz. Arkasında ne kadar sevgi olduğunu anlamak için biraz bu metnin bağlamına ihtiyacınız var. Aslında cevabın arkasında uzun, dikkate değer bir hikaye var.

Durum böyle olduğuna göre, bu kitap sadece Tanrı'nın ne istediği hakkında değil, aynı zamanda Tanrı'nın bilmenizi istediği şeyler hakkında. Evet, Tanrı seni istiyor, ama bunu takdir etmeniz ve (umarız) Tanrı hakkında aynı şekilde hissetmeniz için biraz içeriğe ihtiyacınız var.

Elbette bu benim işim. Tanrı'nın hikayesiyle başlayacağız. İçinde pek çok trajedi var, ama bunların hiçbiri Tanrı'nın senin (ya da şükür benim) hakkındaki fikrini değiştirmedir. Hikayeyi anlatmayı bitirdiğimde (kitabın tamamını anlatmayacağım, bu yüzden hevesli bir okuyucu değilseniz, şanslısınız) Hikayenin özellikle önemli olan bazı kısımlarını inceleyeceğim. Ancak sadece hikaye bölümünü okursanız, başladığımız sorunun cevabını alırsınız. Yine de devam etmek isteyeceğini tahmin ediyorum. Umarım edersin. Çünkü içerik gerçekten iyi.

Başlamadan önce bir uyarım var. Hayatınızın çoğunu kilisede geçirdiyse, hikayeyi zaten bildiğinizi düşünebilirsiniz. Kesinlikle bazı kısımlarını biliyor olabilirsiniz, ama bazı sürprizlerle karşılaşacağınızı da garanti edebilirim. Ne yazık ki, bu hikayenin hayatımızda gerçekleştirebileceği mucizeye en çok engel olan şey dindir. Bazen kilise ve mezhepsel tercihler bu harika hikayeden daha önemli hale gelir. Neyse ki burada durum böyle değil.

Bazı okuyucuların Kutsal Kitap'a aşina olduğunu varsayıyor olsam da, eski gerçekler hakkında düşünmek için yeni gerçekler ve yeni yollarla karşılaşacağınızdan eminim. Ve siz eğer şimdiye kadar hiç bir kiliseye gitmediyseniz veya Kutsal Kitap hakkında pek bir şey duymadıysanız, bu kitap için mükemmel okuyucusunuz. Sizin için unutulacak veya yeniden öğrenilecek hiçbir şey yok. Sizin için her şey taptaze. Her iki durumda da, Tanrı'nın ne istediğini ve isteğinin nedenini keşfetmenin heyecanını yaşayacağınızı düşünüyorum.

Kısım I: Hikaye

Birinci Bölüm

Tanrı Bir Aile İstedi

Tanrı hakkında ilk düşündüğüm şey, gökyüzündeki görünmez bir baba değildi. Tanrı bir yaratıcıydı, uzak bir güçtü. Beni ve diğer herkesi tanıdığını düşünüyordum, ama benim ya da dünyadaki diğer insanlar hakkında ne düşündüğü (ya da düşünüp düşünmediği) hakkında hiçbir fikrim yoktu. Orada olduğundan şüphe etmedim - ama sanki aynı odada benimle birlikte duran birisinin gerçek bir mevcudiyeti gibi değildi bu varoluş. Bunun yerine, Tanrı, zaman zaman dikkatini çekebileceğim (mesela başım beladayken) daha çok bağımsız bir gözlemciydi. Tanrı'nın benim ya da sizin peşinizde olduğunu ya da benden hoşlanmadığını düşünmedim. Kendi adıma, Tanrı'nın gerçek olduğunu kabul ettim ve onun düşman olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Ama bütün hepsi bu kadardı. Söylendiği gibi, gözden uzak, gönülden de uzaktı.

Tanrı hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı. Ben onu aramadığım için onun da beni aramadığını varsaymıştım. Biri bana Tanrı'nın benim peşimde olup olmadığını sorardı, sanırım Tanrı'nın yapacak daha iyi işleri olduğunu söyledim. Çok fazla ilgiyi hak eden (iyi ya da kötü) hiçbir şey yapmadığımı varsayardım.

Ancak yanılıyordum. Tanrı beni arıyordu. Sadece ben bunu bilmiyordum. Artık Tanrı'nın beni aradığını biliyorum çünkü bizi aramak O'nun doğasının bir parçası. O kendisini bize adamıştır.

Tanrı hakkındaki bu şeyleri nasıl biliyoruz? (Bu, bir kereden fazla soracağım bir soru, bununla tekrar karşılacaksınız!) Bir benzetme olarak kendimizden başlayalım. Yaptığımız şeylerle ilgilenmek normaldir - doğamızın bir parçasıdır - özellikle yaptığımız şeyler ciddi çaba gerektiriyorsa veya yoğun ve düzenli bir düşüncenin sonucuysa. Birisi yaptığımız, başardığımız veya düşündüğümüz bir şeyle dalga geçtiğinde, küçümsediğinde, yok ettiğinde veya kendisininmiş gibi iddia ettiğinde, doğal olarak öfkeleniriz veya o kişiye karşı kırgın hissederiz. Bunları hissetmemek anormal olur.

Doğamız gereği bu şekilde hissediyoruz. Kendimizin farkındayız. Hepimizin bir iç yaşamı var, zihnin yaşamı. Zekamızı bize acı ve kayıp getirecek şeyler için değil, istediğimiz ve bize zevk getirecek şeyler elde etmek için kullanırız. Rastgele veya amaçsızca değil, kasıtlı ve bilinçli olarak hareket ederiz. Mantığımız, aklımız ve sezgimiz tarafından yönlendiriliyoruz.

Tüm bunların neden hedeflenerek yapıldığını gösteren çok sayıda örnek var. En az öneme sahip olduğunu düşündüğümüz şeyler bile kasıtlı olarak yapılır, bir sebeple yönlendirilir. Dişlerimizi fırçalarız çünkü çürük veya ağız kokusu istemiyoruz. Kalkıyoruz çünkü işimizi korumak istiyoruz (hatta daha iyisi, çünkü yapacak eğlenceli bir şeyimiz var). Gidecek olduğumuz yer sol tarafta olduğu için, sağa değil sola dönüyoruz. Mantıksız denebilecek bir şey yapabileceğimiz durumlarda (sosyal medyada hiç bir şey anlamayan veya kimseyi umursamayan birini kızdırmak gibi), yine de yaptığımız şeyi arzu ettiğimiz bir sonucu istediğimiz için yaparız (üstün hissetmek veya "onlara bir ders vermek" gibi). Ve hoş olmayan bir şey yaptığımızda bile bunun bizim için bir şekilde iyi olacağı düşüncesine sahibizdir. Zaten bu yüzden de diyet yapmıyor muyuz? Biz doğamız gereği amaçlı varlıklarız, amaçsız değiliz.

Yine, bunların tersi, psikolojik veya duygusal bir anormalliğe işaret eder.

Kutsal Kitap'ın Tanrısı bu profili paylaşır. Tanrı, yaptığından zevk aldığı için yaptığını yapar. Tanrı insanlığı bir şeylerden yoksun olduğu için yaratmadı. Eksikmiş gibi ya da eşlik etmeye ihtiyacı varmış gibi yalnız değildi. Tanrı'nın hiçbir şeye ihtiyacı yoktur çünkü. . . yani. . . o Tanrı'dır. Başka bir deyişle elinin işinden zevk alacağı şeyler yarattı. Ve onun en çok önem verdiği şeyler, Kutsal Kitap'ın söylediği gibi (Yaratılış 1:26) "kendi benzeyişinde" kendisi gibi olması için yarattıklarıdır. Bu sen ve ben oluyoruz.

Hikayemiz Nerede Başlıyor?

Hikayemiz - Tanrı'nın bizi neden istediğinin hikayesi - Kutsal Kitap'a göre Tanrı'nın Yaratıcımız olduğu fikriyle başlar. Bunu tam olarak anlayamasak da, işin özü şu ki buradayız çünkü Tanrı bizim burada olmamızı istedi. Tanrı rastgele hareket etmez. Bir amaçla hareket eder. İnsanlığı yarattığında, kendisindeki bazı eksiklikleri gidermeye çalışmıyordu. Bize ihtiyacı olmadığı halde bizi yarattığı gerçeği göz önüne alındığında, bizi neden yarattığına dair tek bir mantıklı açıklama vardır. Tanrı, bizden zevk almak (ve karşılığında bizim de O'ndan zevk almamız) için var olmamızı istedi.

Tanrı bizi yarattığı için, Kutsal Kitap Tanrı'dan "Babamız", Adem ve ondan sonraki insanlardan da Tanrı'nın çocukları olarak söz eder. Bu nedenle Kutsal Kitap Tanrı'yı ve bizimle olan ilişkimizi tanımlamak için aile sözünü kullanır. Bu tesadüf değil.

Ancak burada açıklamam gereken şeyler de var. Kutsal Kitap'ta bu konuda neden aile sözünün kullanıldığını gerçekten anlamak için, Tanrı'nın dünyayı ve insan ırkını yaratmasından önceki zamana geri dönmemiz gerekir. Sizi şaşırtabilir ama o zamanlarda Tanrı yalnız değildi. Bizi kendi yalnızlığını iyileştirmek için yaratmadığından emin olabilmemizin bir başka nedeni de budur.

Kutsal Kitap bize, Tanrı'nın bizi yaratmadan önce başka zeki varlıkları da yarattığını söyler. Kutsal Kitap onlara "Tanrı'nın oğulları" diyor. Onlara melekler diyoruz. Eski Antlaşma'daki Eyüp kitabı bize, Tanrı'nın yeryüzünün temellerini attığı sırada Tanrı'nın oğullarının "sevinç ile bağırıldığını" söyler (Eyüp 38: 4-7). Zaten oradaydılar ve izliyorlardı.

"Tanrı'nın oğulları" ifadesini düşünün. "Oğullar" olarak tercüme edilen aynı İbranice terim, daha kapsamlı bir şekilde "çocuklar" olarak da tercüme edilebilir. "Tanrı'nın çocukları" gibi bir ifade neyi ima eder?

Aile

"Çocuklar", aile söz konusu olduğunda kullanacağınız bir terimdir. Eyüp 38: 4-7'de söz edilen aile, göksel veya doğaüstü bir ailedir. Tanrı, gözle görünmeyen alemde yarattığı zeki varlıkların Babasıdır.

Tanrı'nın zaten doğaüstü bir aileye sahip olduğu gerçeği, Yaratılış hikayesindeki ilk insanlar olan Adem ve Havva'yı yaratmaktaki motivasyonunu anlamamıza yardımcı olur. Tanrı, doğaüstü ailesine ek olarak bir insan ailesi istedi. Aden bahçesi hakkındaki bu harika hikaye bize Tanrı'nın iki ailesinin Kendi huzurunda birlikte yaşamasını istediğini söylüyor. Bu, tıpkı melekler gibi, insanların da başlangıçta Tanrı'nın varlığında durmaya uygun olarak yaratıldığı anlamına gelir.

Ama tüm bunları nasıl bilebiliriz (İşte yine başladım). Hadi buna bir bakalım.

Kutsal Kitap'ın ilk kitabı Yaratılış, tüm yaratılmış olanların yaratılış hikayesiyle başlar. Ve insanların yaratılışına sıra geldiğinde (Adem ve Havva'nın yaratılışı) Tanrı zaten o zamana kadar çok şey yaratmıştı. Hikaye, Tanrı'nın bitkileri, böcekleri, uçan yaratıkları ve kara hayvanlarını yaratmasıyla başlar. Bu yaratıkların hiçbiri Tanrı ile ilişki kurma kapasitesine sahip değildi. Tanrı ile konuşamıyorlardı. Düşüncelerini Tanrı ile paylaşamaz, takdirlerini ifade edemezlerdi. Bir ailenin üyeleri birbirleriyle ilişkilidir - aralarında entelektüel ve duygusal düzeyde etkileşim vardır. Arkadaşlık bağları oluştururlar. Bitkiler ve hayvanlar ne kadar muhteşem olsalar da bir ailedeki çocuğun rolünü oynayamıyorlardı.

Aile üyesi değillerdi. Tanrı'nın gerçekten istediği buydu. Kendisine benzer bir şey yaratmak istiyordu.

Tanrı'nın Benzeyişindekiler

Tanrı yeryüzünü her tür bitki ve hayvanla doldurduktan sonra, yapması gereken işler vardı. Tanrı, "kendi suretinde" ve "kendi benzerliğinde" yeni yaratıklar yaratmaya karar verdi (Yaratılış 1:27). Onun dünyevi ailesi olacaktı.

"Tanrı'nın benzeyişi" Kutsal Kitap'ta önemli bir kavramdır. İnsanlar Tanrı'ya benzer bir şekilde yaratıldılar. Tanrı'nın "imajını" bir fiil olarak düşünün ve ancak o zaman bu fikri anlamak için doğru yolda olacaksınız. Biz Tanrı'yı imgelemek, onun görünümünü taşıyanlar olmak ve onu temsil etmek için yaratıldık.

Tanrı'nın görünümü olmak ne demektir? Yaratılış 1: 27-28 bize cevabı verir:

'Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsadı ve, "Verimli olun, çoğalın" dedi, "Yeryüzünü doldurun ve denetimimize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun.'

Tanrı yaratmış olduğu dünyaya gayet iyi bakabilirdi. O Tanrı'dır. Hiçbir şey yeteneğinin ötesinde değildi. Ama bunun yerine Tanrı dünyevi bir aile yarattı. Çocukları onun yaratılışını yönetme ve sürdürme rolünü üstleneceklerdi. Tanrı'nın yardımcıları ve emektaşları olacaktı. Tanrı'yı imgelemek, Tanrı'nın yeryüzündeki temsili olmak demektir. Tanrı, insanlara kendi kendisine rahatlıkla yapabileceği bir işi yapma görevini verdi. Çocuklarının da kendi işinin bir parçası olmasını istedi. Tanrı'nın işi artık aile işi oluyordu. Aden Bahçesi, yalnızca Tanrı'nın evi değildi; orası Tanrı'nın ev ofisiydi. Biz de Tanrı'nın iş arkadaşları olmak için yaratıldık.

Tanrı, yarattığı insanların kendisini yeryüzünde görüntüleme işini yapabilmelerini sağladı. Zeka ve yaratıcılık gibi özelliklerini (niteliklerini ve yeteneklerini) onlarla paylaştı. Kutsal Kitap bize insanların Tanrı'nın daha küçük bir versiyonu gibi olduklarını söyler. Onunla birlikte yeni dünyasına eş yöneticiler ve yardımcı bakıcılar olarak katılabilmemiz için bizi kendisi gibi yarattı..

Tanrı'yı imgelemek, çeşitli nedenlerle önemli bir kavramdır. Her birimize güvenli, derin bir kimlik verir. Her insanın kendi çocuğu ve iş ortağı olması Tanrı'nın ilk arzusuuydu. Tanrı insanlara böyle bakar. Bizim de insanlara bu şekilde bakmamız gerekir. Tanrı, her bir-

imizin her bir insanı kardeşimiz olarak kabul etmemizi ister. Hepimiz, Tanrı'nın benzerliğinde yaratılmış olan ailesinde aynı statüye sahibiz. Irkçılık, şiddet, manipülasyon ve zorlama, Tanrı'nın insanlık tasarımının bir parçası değildi. Bütün bunlar isyanın ve günahın kötü sonucudur. Tanrı, günahın çok sevdiği insanlara yaptıklarından nefret eder. Bu, kendi ahlaki başarısızlıklarımızı ve diğerlerininkini düşündüğümüzde hatırlamamız gereken önemli şeydir.

Tanrı'yı imgelemek bize bir amaç da verir. Bir misyonumuz var. Ne kadar küçük ya da zayıf ya da kısa ömürlü olursa olsun, her insanın bir başkasının hayatında oynayacağı bir rol vardır. Tanrı'yı ve bizim gibi onu imgeleyen(görüntüleyen) kardeşlerimizi onurlandırmak için aklımıza koyduğumuz her görev ruhsal bir çağrı haline gelir. Tanrı'nın gözünde bir

kilise çobanı, kilise vaizi ya da rahibin rolü başka herhangi bir görevden üstün değildir. Nasıl yaşadığımız, Tanrı'nın benzeyişini bizim gibi yansıtmakta olan kardeşlerimize Tanrı ile yaşamın ve uyumun nasıl olması gerektiğini hatırlatarak ya onları kutsar ve onlara bereket olur ya da lanet gibi olur. Hayatımızda ne yaptığımız önemlidir - ve çoğu zaman yaptığımız küçük bir şey olsa ve hiç de özel olmayan bir şekilde yapsak bile.

Bütün bunları size açılış sorumu neden o şekilde cevapladığımı açıklamak için yazdım. Tanrı ne ister? O seni istiyor. Bir aile istiyor. İş arkadaşları istiyor. Kim olduğunuzu ve hayatınızın onun için neden değerli olduğunu bilmenizi istiyor.

Ama daha yeni başlıyoruz. Hikayede çok daha fazlası var. Dünyamızdaki ve belki de kendi evimizdeki yaşam Tanrı'nın vizyonuna uymuyor olabilir. Bütün bunları mahvetmek için bir şey oldu. Gönül yarası o kadar büyük olacaktı ki, Tanrı neredeyse insanlıktan vazgeçmeye karar vermek üzereydi.

İkinci Bölüm

Tanrı Hala Bir Aile İstiyor

Son bölümde, Tanrı'nın insanları kendisini yeryüzünde imgelemeleri için donattığına değindim. Bunu, niteliklerini (özelliklerini ve yeteneklerini) onlarla paylaşarak yaptı. Bu her ne kadar harika (ve öyle) olsa da, olayların ilginç ve korkutucu olduğu yerdir. Tanrı'nın niteliklerinden biri özgürlüktür - biz buna çoğu zaman özgür irade diyoruz. Hiç dünyada neden kötülük olduğunu merak ettiniz mi, ettiyseniz, işte Kutsal Kitap'ın buna cevabı.

İsyan # 1

Tanrı, niteliklerini kendi çocuklarıyla paylaşmaya karar verdiğiinde bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Tanrı her şeyi bilir, bu yüzden ne olacağını açıkça anlamıştı. Tanrı, daha önce göksel ailesini yaratırken de aynı kararı vermişti. Onların da zeka ve özgürlük gibi yetenekleri vardı. Ve bu armağanları Yaratıcılarından almışlardı.

Tanrı er ya da geç kendi ailesine vermiş olduğu bu özelliklerin kötüye kullanılacağını ya da istismar edileceğini biliyordu. Çocuklarının (ruhani dünyada ve yeryüzünde) onun gibi olmalarına rağmen, yine de tamamen kendisi gibi olmadıklarını çok iyi biliyordu. Onlar Kendisinin yetersiz kopyaları gibiydiler. Tanrı gibi mükemmel değildiler, oysa Tanrı mükemmeldi. Bir noktada, çocuklarından biri (veya daha fazlası) ya korkunç bir hata yapacak ya da Tanrı'nın yapılmasını istediği (ya da istemediği) bir şeye isyan ederek düşüncesizce kişisel çıkarına göre hareket edecekti.

Aden Bahçesi'nde olan da tam olarak buydu. Adem ve Havva isyan etti. Tanrı'nın bahçedeki ağaçlardan birinden yememe emrini ihlal ettiler. Tanrı'nın huzurunda günah işlediler ve sonsuz yaşamı kaybettiler. Bundan sonra doğan her insan, Tanrı'dan uzaklaşarak Aden Bahçesi'nin dışında doğdu. Elçi Pavlus bunu çok iyi özetledi: "Günahın ücreti ölümdür" (Romalılar 6:23).

Bu trajedi daha da erken bir isyanla ortaya çıktı. Tanrı'nın doğaüstü çocuklarından biri, Tanrı'nın bir insan ailesine sahip olma kararını Havva'yı ayartarak lekelemeye karar verdi, Tanrı'nın Adem ve Havva'yı yok etmesini umuyordu. Bir yılan şeklinde Havva'ya geldi (Yaratılış 3: 1-7). Kutsal Kitap yılandan Şeytan ve İblis olarak söz eder (Vahiy 12: 9). Havva'nın günah işlemesini sağladı, ancak konu insanlıktan kalıcı olarak kurtulmaya geldiğinde başarısız oldu.

Burada bazı derin gerçekler var, ilki hayatın bir noktasında herkesin sorduğu bir soruyu yanıtlıyor: Dünyada neden kötülük var? Dünyada kötülük olmasının nedeni Tanrı'nın kendisi gibi varlıklar yaratmaya karar vermiş olmasıdır. Bunu söylerken Tanrı'nın kötü bir yanı olduğunu kastetmiyorum. Tanrı'nın insanları etten yapılmış robotlar ya da önceden programlanmış bilgisayarlar olarak yaratma fikrini reddettiğini kastetmiyorum.

Bu son nokta önemlidir. Ona benzerliğimiz hakiki olmalıydı. Gerçek kararlar vermek için gerçek özgürlük olmadan, Tanrı gibi olmazdık. Tanrı robot değildir ve biz de onun benzerliğinde yaratıldık. Gerçek özgür irade olmadan, Tanrı'yı gerçekten sevemezdik veya Tanrı'ya itaat edemezdik. Kararlar önceden programlanmışsa, gerçekte bizim kararımız olamazlar. Sevgi ve itaat gibi kararların gerçek olabilmesi için, gerçekten olası bir alternatif karşılığın alınması gerekir.

Tüm bunların sonucu olarak kötülük var olmuştur, çünkü insanlar Tanrı'nın harika özgürlük armağanını kendi kendilerini tatmin etmek, intikam almak ve özerklik hayali için kötüye kullandılar. Bu istismar Aden'de başladı.

Ancak bu Tanrı'yı şaşırtmadı. Kötülüğün gerçekleşeceğini biliyordu. Ne olacağını önceden gördü ve buna göre plan yaptı.. Tanrı, isyanları için insan çocuklarını yok etmedi. Bunun yerine onları affedecek ve kurtaracaktı. Kutsal Kitap, Tanrı'nın yaklaşmakta olan şeyi gördüğünü ve isyan gerçekleşmeden önce - hatta "dünyanın kuruluşundan" önce (Efesliler 1: 4; İbraniler 9: 26-10; 1.Petrus 1:20) bir bağışlama ve kurtuluş planı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Kurtuluş planı nihayetinde Tanrı'nın bir insan olmasını gerektirecekti. Yakında hikayenin o kısmına geçeceğiz. Ama hikayenin bu can alıcı noktasından çok önce, Aden'de gerçekleşen bu olayın ödenmesi gereken bir bedeli vardı. Tanrı, Adem ile Havva'yı (ve dolayısıyla onların soyundan gelenleri) huzurundan kovdu. Onlar için artık Aden diye bir

yer yoktu. Babaları Tanrı ile sonsuz yaşam yerine, insanlık şimdi ölümü dört gözle bekliyordu (Romalılar 5:12). Hayatın kaynağı olan Tanrı'dan ayrılmanın nihai bedeli buydu.

Aslında Tanrı çocuklarını evinden kovdu. Ama bu, yılanın umduğundan -insanların tamamen mahvolmasından- çok daha iyi bir sonuçtu. Tanrı bir insan ailesine sahip olma planından vazgeçmiyordu ama aynı zamanda isyanın bir bedeli de vardı. Tanrı ayrıca Şeytan'ı da cezalandırdı. Tanrı'nın dünyasına ölümü getirdikten sonra, sonrasında cehennem olarak bilinecek olan ölümler diyarının efendisi oldu.

Yedek Plan Yok

Bu noktada, Tanrı'nın neden bir insan ailesine sahip olma planını tamamen bir kenara bırakmadığını merak edebilirsiniz. Ne de olsa Tanrı, günahın, şiddet, ihmal, bencillik ve insanların birbirlerine uygulayabileceği bir sürü başka korkunçluklarla binlerce yıllık insan sefaletine yol açacağını bilerek özgür iradeye izin verdi. Belki de kendi acınız ya da etrafınızda gördüğünüz tüm ıstırap, Tanrı'nın her şeyi yok etmiş olmasını dilemenize bile neden olabilir.

İster inanın ister inanmayın, Tanrı bu duyguyu anlar. Gördüğünüz tüm kötülükleri ve sonsuzluk boyunca gerçekleşebilecek olan çok daha fazlasını görür. Bunların hiçbiri Tanrı'nın başlangıçtan beri istediği değildi. Belki ama onun Tanrı olduğunu söylüyorsunuz - bunların hepsini yok edemez mi? diye sorabilirsiniz. Ancak bunun cevabı o kadar da basit değil. Bunu bir düşünün. Tanrı, dünyamızdaki kötülüğü ancak kötülük yapan herkesi ortadan kaldırırsa ortadan kaldırabilir. Başka bir deyişle, Tanrı kötülüğü ancak hepimizi yok ederse sona erdirebilir. Çünkü herkes günah işledi ve hala da işlemekte (Romalılar 3: 10-12) ve Kutsal Kitap'ın dediği gibi, "Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:23). Elbette, Tanrı bunu yapabilir, herkesi ve tüm kötülüğü ortadan kaldırabilir. Ama yapmıyor. İnsanlığa olan sevgisinden dolayı bu çözüm için bir seçenek olmuyor.

Bütün bunlar şaşırtıcı bir gerçeğe dönüşüyor: Tanrı bizi kendi benzeyişinde yaratmanın durumu nereye götüreceğini bilse de, sonuçta hiç bir aile sahibi olmamaktansa isyan edebileceğini bir aileye sahip olmayı tercih etti. Tanrı, dünyamızdaki günah ve sefaleti görür ve nedenini bilir. Bu onun canını yakar. Tanrı'nın çocuklarına olan sevgisi öylesine güçlüdür ki, asıl tutkusundan vazgeçmeyecektir. Bu nedenle de bir B planı yoktur. Sadece A Planı vardır. Aden'de gerçekleşecek isyanı ve ardından gelecek tüm başarısızlıkları ve günahları - bizimki de dahil - öngörmesine rağmen, Tanrı hala bir insan ailesine sahip olmayı istemiştir.

Aden'de olanlar hikayenin sadece başlangıcıydı. Tanrı, Adem ve Havva'yı evinden kovmuştu (Yaratılış 3: 22-24). Yılanı lanetledi (Yaratılış 3: 14-15) ve onu huzurundan uzaklaştırdı (Yeşaya 14: 12-15; Hezekiel 28:16). Mesaj güçlü ve basitti: isyan cezalandırılacaktı. Tüm bunlardan sonra bu güçlü mesajı herkesin alacağını ve anlayacağını düşünüyoruz. Ancak durum öyle değildi. İşler daha da kötüleşti.

İsyan # 2

Bir yerlerde Kutsal Kitap'ın Aden Bahçesi'nde insanlığın günaha düşmesi nedeniyle dünyada çok fazla kötülük olduğunu öğrettiğini duymuş olabilirsiniz. Bu sadece kısmen doğrudur. Aden trajedisinden sonra, insanlığı ahlaksızlık ve kaosun derinliklerine sürükleyen iki bölüm daha vardı.

Bunlardan ilki, Yaratılış 6: 1-4'te anlatılmıştır, muhtemelen de Kutsal Kitap'ın tamamındaki en garip olaylardan biridir (İnan bana, bunun üzerine kitaplar yazdım). Hikaye, Tanrı'nın bazı doğaüstü çocuklarının ("Tanrı'nın oğulları") *kendilerine benzer* insan çocukları yaratarak Tanrı'yı örnek almak istemeleriyle ilgilidir. Bu amaçla insan kadınlarını ("Adem'in kızlarını") kullanmaya karar verdiler. Bu yaptıkları onları gökteki babaları olan Tanrı'ya rakip yaptı. Tanrı'nın insanları ailelerinin bir üyesi haline getirme arzusundan memnun olmak yerine, kendi insanlarının efendisi olmaya karar verdiler. Tanrı'nın tasarısı böyle değildi. Tanrı köleler değil, bir aile istedi.

Bu "günah işleyen melekler" (2 Petrus 2: 4) gök ile yer arasındaki sınırı aştılar. Onlar "yetki sınırlarının içinde kalmayıp, kendilerine ayrılan yeri tek etmiş" oldular (Yahuda 6). Sonuç olarak Tanrı onları cehenneme gönderdi (2 Petrus 2: 4-5; Yahuda 6), ancak eylem bir kere yapılmıştı ve bu eylemin sonuçları feci oldu. Kutsal Kitap'ın bu isyanı anlattığı ayetlerden hemen sonraki ayetlere bir bakın:

RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte. İnsanı yarattığına pişman oldu. Yüreği sızladı. (Yaratılış 6: 5-6)

Bunu bir düşünün. Herkesin kalbindeki her niyet sürekli olarak kötüydü. Tanrı insanlığı yarattığına pişman oldu; bu düşünce onun yüreğini kederlendirdi..

Bu getirdiği ahlaksızlığın ve üzüntünün tam tanımıdır. İlk doğaüstü isyan, insanlığın Tanrı ile sonsuz yaşamı kaybetmesine yol açtı (bu yeterince kötüydü). Burada söz edilen isyan ise, günahın etkilerini başka bir düzeye taşıyarak insanın kendini yok edişini hızlandırdı. Tanrı olayların gidişatından dolayı derin bir üzüntü duydu. İnsanlık kalıcı olarak zarar görmüştü.

Kutsal Kitap bize Tanrı'nın insanlığı yok etmek için tufanı göndermekten başka bir çözüm göremediğini söyler (Yaratılış 6:17). Tufan hikayesinin Tanrı'nın kızgın olduğunu asla söylemediğini fark etmek önemlidir. Sadece olanlardan dolayı kalbinin kırıldığını söylüyor. Tanrı insanlara özgürlük vermeye karar vermişti. Çünkü bu özgür iradeyi geri almak artık onun gibi olmayacakları anlamına geleceği için, artık gerçekten insan da olmayacaklardı. Tek seçenek, baştan başlamak ve Tanrı'nın asi oğullarının neden olduğu şeye bir son vermektir.

Tanrı'nın gözünde yalnızca bir kişinin doğru olduğu söyleniyordu - Nuh (Yaratılış 6: 9). En azından bir tane vardı. Tanrı bunu kabul etti. İnsani bir aileye sahip olma planına devam edecekti.

Tanrı Nuh'a, kendisi, ailesi ve birçok hayvanın hayatta kalması için bir gemi (büyük bir gemi) yapmasını söyledi. Ama Tanrı, insanlığın ahlaksızlığı ne kadar derinleşirse derinleşsin, insan çocuklarının onunla birlikte olabileceğine dair umuduna hala sahipti. Merhametli bir şekilde, Nuh'a tufana hazırlanması (Yaratılış 6: 3) ve insanlara ne olacağını anlatması için 120 yıl verdi, böylece onlar ahlaksızlıklarından dönüp affedilebilirlerdi (2. Petrus 2: 5).

Ancak sonunda insanlar Nuh'u dinlemedi. Tanrı'nın nazik uyarısını reddettiler. Tanrı'nın çocukları sahip oldukları özgür irade ile bir kez daha Tanrı'ya sırtlarını döndüler. Tanrı'nın kalbinin bu kadar kırılmış olması şaşırtıcı mı? En azından Nuh ve ailesi vardı. Tufandan sonra Tanrı, Adem ve Havva'ya verdiği orijinal emirleri tekrarladı ("Verimli olun, çoğalın, yeryüzünü doldurun"; Yaratılış 9: 1). Tanrı onlarla yeniden bir aile başlatıyordu. Nuh ile tüm insanlığı kapsayacak olan bir antlaşma yaptı (Yaratılış 9: 8-17). Bu, bir vaat veya taahhüttür. Bu antlaşma tek taraflıydı; her şey Tanrı'nın insanlığı asla yok etmeme vaadiyle ilgiliydi (Yaratılış 9:11). Şaşırtıcı bir şekilde, Tanrı hala bir insan ailesi istiyordu.

O kadar da şaşırtıcı değil - ama yine de oldukça inanılmaz - maalesef Tanrı'nın iyiliğinin kötüye kullanılması devam edecekti. Tufan'ın ardından üçüncü bir isyan geldi. Bu, Kutsal Kitapsal öykünün geri kalanını çerçeveler ve yine Tanrı'nın yenilmez sabrını ve sevgisini gösterirdi.

İsyan # 3

Adem ile Havva ve Nuh tufanının hikayeleri gibi, Babil Kulesi'ni de duymuş olabilirsiniz. Duymamışsanız da, sorun değil, çünkü kiliseye gidenlerin çoğu da orada gerçekte ne olduğunun farkında değildir.

Babil Kulesi'nin hikayesi Yaratılış 11: 1-9'da bulunur. Tufandan sonra Tanrı, Nuh'un soyundan gelenlerin çoğalmasını ve yeryüzüne yayılmasını istedi. Adem ve Havva gibi onlar da yaratılışı sürdürmek için Tanrı'nın iş arkadaşları olacaklardı. Bunu yapmak yerine Babil denen yerde toplandılar ve kendi ihtiyaçlarına göre bir kule inşa etmek istediler (Yaratılış 11: 1-4).

Bu, hikayenin tanıdık versiyonudur, ancak bu hikayenin gerçek önemi Kutsal Kitap'taki başka bir bölümde geçen pek de bilinmeyen iki ayette bulunur. İşte şu ayetler:

Yüceler Yücesi uluslara paylarına düşeni verip, insanları böldüğünde, ulusların sınırlarını, Tanrı'nın oğulları (Kutsal Kitap'taki dipnot: Masoretik metin 'İsrailoğulları', Septuaginta 'Tanrı'nın melekleri', Kumran 'Tanrı'nın oğulları') ayısına göre belirledi. Çünkü RAB'bin payı kendi halkıdır, ve Yakup O'nun payına düşen mirastır. (Yasanın Tekrarı 32: 8-9)

Bu iki ayet bize Babil Kulesi'ndeki hükümlerden birinin insanlığın bölünüşü olduğunu söylüyor. Hikayenin bu noktasına kadar, Tanrı insanlıkla kolektif bir bütün olarak ilgileniyordu. Babil'de bu değişti. İnsanlar dil ve coğrafyaya göre ayrılacaklardı.

Daha da kötüsü, Tanrı kendini insanlıktan ayırdı. İnsanın iradesine meydan okumasından bıkan Tanrı, yeryüzündeki ulusları, doğaüstü ailesinin diğer üyelerine, yani Tanrı'nın oğullarına tahsis etti. Bu, tufandan önce göksel sınırları aşanlardan farklı bir gruptu. Tanrı insanlığı evinden atamazdı. Bunu zaten Aden'de yapmıştı. Tufandan sonra insanlığı yok etmeyeceğine dair söz vermişti (Yaratılış 9:11), bu nedenle bu felaketin tekrarı olmayacaktı. Peki başka ne yapabiliirdi? Esasen, "Yeter! Tanrın olmamı istemiyorsan, seni gökteki yardımcılarımdan bazılarına teslim edeceğim. "

Bu kararın pek çok farklı sonuçları vardı. Durumları buraya kadar getiren sürecin ne kadar uzun olduğu bize söylenmez, ancak Kutsal Kitap bize Tanrı'nın uluslar üzerinde atayıp görevlendirdiği doğaüstü oğullarının kötü bir iş çıkardığını söyler. O kadar yo-zlaşmışlardı ki (Mezmurlar 82: 1-5) Tanrı'nın onları da yargılamak zorunda kaldığından söz eder. Bir gün ölümsüzlüklerini ve onlara teslim ettiği milletleri geri alacaktı (Mezmurlar 82: 6-8). Buradaki amacımız doğrultusunda anlatmak istediğim, Tanrı'nın insani bir aileye sahip olma konusunda çocuksuz kalarak yaşadığı hayal kırıklığıydı. Artık yeter demişti. Pes etti. Doğrusu. . . pek de değil.

Tanrı'nın Kalıcı Sevgisi

Bilin bakalım Babil Kulesi felaketinin hemen ardından ne oldu? Tanrı, çocuk sahibi olabileceği yaşı çoktan aşmış bir kadınla (Saray) evli yaşlı bir adam olan İbrahim'e (başlangıçta Avram olarak adlandırılırdı) göründü. Tanrı, İbrahim'le bir antlaşma yaptı. Yaşlı adama ve karısına bir oğulları olacağına dair söz verdi. Tanrı bir mucize yapacaktı. Oğulları, yeryüzünde Tanrı için yeni bir ailenin başlangıcı olacaktı (Yaratılış 12: 1-9; 15: 1-6; 18: 1-15).

Tanrı, insanlığın gözetimini göksel ordularının üyelerine tahsis ettikten sonra, İbrahim'le kendine ait yeni bir aile kurarak yeni bir başlangıç yapmak istedi. İbrahim Tanrı'nın vaatlerine inandı (Yaratılış 15: 6). Tanrı'nın ilgisini veya lütfunu kazanmak zorunda değildi. Baştan başlamak için İbrahim'i seçen Tanrı idi. Tanrı ile İbrahim arasındaki ilişki Tanrı'nın isteği ile başladı. İbrahim sadece inandı, iman etti.

Daha sonra, Tanrı'nın çağrısı ve İbrahim'in imanı ile başlayan antlaşma ilişkisi, fiziksel sünnet işareti ile karşılıklı hale geldi (Yaratılış 17: 1-14; Romalılar 4: 1-12). İbrahim'in bütün ailesi onun örneğini izledi (Yaratılış 17:23). Bu işareti taşımak, İbrahim'in torunlarını Tanrı'nın ailesi olmalarını istediği, kendi halkı olarak işaretledi. Sünnet, İbrahim'in soyundan gelen kadınlara da bir işaret olacaktı. Sadece geniş kabile içinde evlenecekleri için, kendi çocuklarına sahip olmaya karar verdiklerinde halklarının nasıl İbrahim ve Sara'dan doğaüstü bir şekilde geldiğini kendilerine hatırlatmış olacaktı.

Tanrı'nın İbrahim'le yaptığı antlaşmanın Tanrı'nın vaatlerine olan inanca, yani imana dayandığını anlamak önemlidir. Tanrı, İbrahim'e kuralları iyi takip eden biri olduğu için yaklaşmadı. Kurtuluş davranışa dayalı değildir. Kurtuluşumuzu kazanamayız. Durum böyle olsaydı, performansımız nedeniyle Tanrı ile borç alacak ilişkisi içinde olurduk. Başarıma karşılık olarak bize bir şey borçlu olurdu. Bunun bize şimdi ne kadar saçma geldiğini bir düşünün. Aksine, İbrahim ve soyundan gelenler, antlaşmanın işaretini yerine getirerek Tanrı'nın vaatlerine olan inançlarını gösterdiler. Bu Tanrı'ya olan sadakatlerini göstermenin dışsal bir yoluydu.

Elçi Pavlus, İbrahim'i imanda sadakatin bir örneği olarak kullandı (Romalılar 4: 1-12). İbrahim, herhangi bir kurala uymadan önce, imanı nedeniyle Tanrı tarafından kabul edildi. Kuralları takip etmeyi, neye inandığını göstermesi içindi. Kurallar inancın yerini almadılar. İnanç (iman) tek önemli olanı. Bu inanca - Tanrı'ya - sadakatten daha sonra tekrar söz edeceğiz. Bugün biz buna öğrencilik diyoruz. İnanç ve sadakat iki ayrı şeydir. İlişkilidirler ancak birbirlerinin yerine geçemezler. Aynı şey kurtuluş ve öğrencilik için geçerlidir.

İbrahim'e bir oğul vaat etmek (ve aracılığıyla, büyük bir ulusa dönüşecek yeni bir ailenin başlangıcı), Aden felaketinden sonra Tanrı'nın ikinci antlaşmasıydı. İlki Nuh ile gerçekleşmişti. Her ikisi de Tanrı'nın insan bir aileye sahip olma hayalini korumak için tasarlanmıştı. Ancak bu antlaşmalar sadece Tanrı'nın pes etmemesiyle ilgili değildi. Ayrıca

sonsuz yaşam teklifini tüm insanlığa genişletmekle ilgiliydi. Tanrı insanlıktan vazgeçmemiştir. İnsanları sevmekten vazgeçemezdi. Tanrı hala bir insan ailesi istiyordu.

Tanrı, İbrahim'e verdiği sözü tuttu. O ve Sara'nın gerçekten bir oğlu oldu (İshak; Yaratılış 17: 19-21; 21: 1-7). İbrahim'in geniş ailesi, Eski Antlaşma'da Tanrı'nın insan ailesi için en sık kullanılan isim olan "İsrail" olarak bilinecekti (Yaratılış 32:28; Yasanın Tekrarı 32: 9; Yeşaya 44: 1). Peki ya Babil Kulesi isyanından sonra Tanrı'nın Tanrı'nın oğullarına vermiş olduğu diğer uluslardan olan insanlar ne olacaktı? Kutsal Kitap'ta bunlara "İsrail halkına ait olmayanlar"(yani diğer uluslardan olanlar, ç.n.) denir, kısa bir terim olan "İsrail'den olmayanlar" anlamına gelir. Ve Babil'de olanlara rağmen, Tanrı o insanları da unutmamıştır.

Tanrı yalnızca yeni bir halkla (İsrail) yeniden bir aile sahibi olmaya başlamakla kalmayacak, aynı zamanda İbrahim'e soyundan gelenlerin bir gün Tanrı'nın terk ettiği diğer uluslar için bir bereket olacaklarını söyledi (Yaratılış 12: 3)! Yıllar sonra, İbrahim'in soyundan gelen İsa, dünyadaki tüm ulusları Tanrı'ya geri getirecek olan belirli bir soydan dünyaya gelecekti (Galatyalılar 3: 16-18, 26-29). İsa sahneye çıkmadan önce, Yahudi olmayanlar diğer tüm tanrıları reddedip, Tanrı'ya inanmayı ve Tanrı'nın antlaşmasının işaretini seçerek Tanrı'nın ailesine katılabilirlerdi.

İbrahim ile İsa arasında çok zaman geçti. "Tanrı'nın payı" (Yasa'nın Tekrarı 32: 9) olarak İsrail'in tarihi güzel bir tarih değildi. Onlar Tanrı'nın halkıydılar ama ne yazık ki, belki de tahmin edilebileceği gibi, imanda sadık olmak konusunda başarısız oldu. En karanlık saat de henüz gelmemiştir.

Üçüncü Bölüm

Tanrı, Ailesi Tarafından İhanete Uğradı

Kutsal Kitapsal İsrail'in tarihi, hem zafer hem de trajedi ile dolu uzun, dolambaçlı bir olaydı. Tanrı şaşırmadı. İnsanlardan ne bekleyebileceğini biliyordu. Her zaman neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Yıpranan İlişki

Tanrı, İbrahim'e torunlarının geleceğinin zor olacağını bildirmişti. Dürüsttü. "RAB Avram'a şöyle dedi: "Şunu iyi bil ki, soyun yabancı bir ülkede garipler gibi yaşayacak.

Dört yüz yıl kölelik edip baskı görecek." (Yaratılış 15:13). Bu kötü haberdi. Tanrı aynı zamanda biraz umut verdi: "Ama soyuna kölelik yaptıran ulusu ben cezalandıracağım. Sonra soyun oradan büyük mal varlığıyla ayrılacak." (Yaratılış 15:14).

Tanrı'nın ismini "İsrail" olarak değiştirmiş olduğu torunu Yakup tarafından yönetilen İbrahim'in torunları, sonunda Mısır'da Firavun'un baskısı altında yaralandılar (Mısırdan Çıkış 1). Kıtlıktan kaçınmak için oraya Tanrı'nın onayıyla gitmişlerdi (Yaratılış 45: 5-11). Yanlış yaptıkları nokta, kıtlık sona erdikten sonra Tanrı'nın kendilerine verdiği toprağa geri dönmemeleriydi. Mısır'da çok uzun süre takılıp kaldılar.

Mısır'da İsrail ulusu sayısal olarak büyürken, Firavun ülkenin sorumluluğunu elinde tutma konusunda paranoyaklaştı (Mısırdan Çıkış 1: 8-10). Onları köle gibi çalıştırdı ve erkek çocukları katletti (Mısırdan Çıkış 1: 14-16). Ama Tanrı müdahale etti ve onları daha da güçlendirdi (Mısırdan Çıkış 1: 8-21).

Sonuç olarak, İsrail zor koşullar altında Mısır'da dört yüzyıl geçirdi. Sonunda Tanrı müdahale etti ve Musa adlı bir bebeğin hayatını korudu. Tanrı, bebeğin Firavun'un evinde, burnunun dibinde yetiştirilmesi için gerekli koşulları tasarladı (Mısırdan Çıkış 2: 1-10). Musa ayrıcalıklı bir yaşam sürdü, ancak bir gün aciz bir İsrailiyi savunmak için başlayan bir kavgada bir adamı öldürerek ölümcül bir suç işledi. Adaletten kaçmak için Mısır'dan kaçtı.

Musa, Midyan denen çölde yeni bir yaşama başladı. Tanrı onunla Sina Dağı'nda yanan bir çalıda buluştu ve bu karşılaşma halkının ve dünyanın tarihini değiştirecek bir karşılaşma oldu (Mısırdan Çıkış 3: 1-15). Tanrı, Firavun'la yüzleşmek için Musa'yı Mısır'a geri gönderdi. Musa firavundan Tanrı'nın halkının serbest bırakılmasını talep edecekti. Tanrı Musa'yı koruyacağına ve onu güçlendireceğine dair ona söz verdi (Mısır'dan Çıkış 3: 16-22).

Hikayenin geri kalanı dünyanın en ünlülerinden biridir. Kutsal Kitap'ı hiç okumamış olsanız bile muhtemelen duymuşsunuzdur ya da onunla ilgili filmlerden birini izlemiştinizdir. Firavun İsrailoğullarının gitmesine izin vermeyince Tanrı Mısır'a ve onun tanrılarına salgınlar gönderdi (Mısırdan Çıkış 7-12). Tanrı, İsrailoğullarını Mısır esaretinden kurtarmaya zorlamak için Musa'yı kullandı. Mısırlılar onları katletmek için çölde kovalamaya karar verdiklerinde onları kurtarmak için Kızıldeniz'i ikiye ayırdı (Mısırdan Çıkış 13:17 ile Mısırdan Çıkış 14). Kızıldeniz'i geçiş, Kutsal Kitap'ın en muhteşem mucizesidir. Ama bu şovmenlik değildi. Bir halkı korumakla ilgiliydi. Tanrı ailesini istedi.

Yasa ve Sadakat

Sonunda Tanrı, halkını Musa ile ilk konuştuğu yere geri getirdi. Orada İsraililere kendi yasasını verdi - On Emir. Onlarla bir antlaşma yaptı. On Emir verilmeden önce İsrail'in zaten Tanrı'nın halkı olduğunu anlamak önemlidir. Musa, Firavun'la yüzleştğinde Tanrı kendi halkından ailesi olarak söz etmişti (Mısırdan Çıkış 3: 7, 10; 4:23; 5: 1; 6: 7; 7: 4). Bu emirler Tanrı'nın ailesinde bir yer kazanabilmeyi elde etmekle ilgili değildi. İsrailoğulları zaten Tanrı'nın ailesiydi.

Bu ayrımı çözmemiz gerekiyor. Oldukça önemli. Tanrı halkına, Tanrı'nın ailesinde bir yer kazanmaya çalışmak için yerine getirecekleri değil, takip ederek ailede olmak istediklerini gösterebilecekleri yasalar verdi. Tanrı'nın yasaları, Tanrı'ya sadakatsiz olmayacaklarını ve başka bir tanrı ile bir ilişki ve uyum sağlamayacaklarını göstermekle ilgiliydi. Sadık inananlar olmak, Tanrı'nın İsrailoğullarını "kâhinler krallığı" gibi diğer tüm uluslara hizmet etmek için kullanmasına izin verirdi (Mısır'dan Çıkış 19: 5-6). Tanrı, tüm insanlığın ailesinde olmasını istedi. Bir grupta başlıyordu - İsrail. Sadık inananlar olurlarsa, diğer tüm uluslara bir bereket olacaktı. (Yaratılış 12: 3).

Bu antlaşmayı anlamanın bir yönü daha var. Tanrı'nın yasaları, Tanrı'nın onları sevmesini sağlayacak kadar iyi olmaya çalışmalarıyla ilgili de değildi. Tanrı İsrail'i çoktan sevmişti (Yasa'nın Tekrarı 7: 7-8). Doğaüstü bir şekilde yaşlı İbrahim ve Sara'nın daha sonra soyundan İsrail'in geleceği bir çocuk sahibi olmalarını mümkün kılmıştı. Bütün bunun nedeni bir aileye sahip olmaktı. Tanrı, aile olarak nitelendirilebilmeleri için takip etmeleri gereken bir kurallar listesi oluşturmadı. Onlar onun ailesiydi. Tanrı'nın yasaları, çocuklarının diğer tanrılardan uzak durmalarına ve birbirleriyle mutlu ve barışçıl hayatlar yaşamalarına yardımcı olmak için tasarlandı, Tanrı'nın onlara karşı eğilimini iyileştirmek için değil.

Gerçek şekle göre, Tanrı onların özgür iradesini yok saymayacaktı. Sadece Tanrı'ya inanmalarını - Tanrı'nın kim olduğunu ve onlara duyduğu sevgiden dolayı onları yarattığını - ve diğer tüm tanrıları terk etmelerini istedi. İsrail'in herhangi bir üyesi isteseydi Tanrı'nın sevgisinden vazgeçebilirdi. İnanmamayı seçebilirlerdi. Başka bir tanrıya tapmayı seçebilirlerdi. Göreceğimiz gibi, çoğu kişi de bunu yaptı.

İsrailoğulları Sina Dağı'ndan (Tanrı'nın onlara yasayı verdiği yer) ayrıldıktan sonra, Tanrı onları bir adam (melek) biçiminde Vaat Edilen Topraklara götürdü (Mısır'dan Çıkış 23: 20-23; Hakimler 2: 1). Yol boyunca insanlar sürekli olarak yeterince yiyecek ve su olmadığından şikayet ettiler. Tanrı ihtiyaçlarını onlara sağladı (Mısırdan Çıkış 15: 22-27; 16: 1-30). O ülkedeki ölümcül düşmanlara karşı canlarını korumak için savaşmak zorunda kaldılar. Tanrı onları yıkımdan kurtardı (Yasanın Tekrarı 2-3; Yeşu 11-12; Mezmurlar 136: 10-24; Elçilerin İşleri 13:19).

Aşağı Doğru Spiral

Tanrı'nın İsrail'i vaat edilen topraklara getirmesinden sonra, İsrailoğullarının Tanrı'ya karşı coşkunu bir sevgi hissedeceklerini, inançlarının her zaman en yüksek seviyede olacağını düşünürdünüz. Ancak böyle olmadı. Bunun yerine kötülükle birlikte yaşamının işe yarayacağına karar verdiler. Putperestleri (putlarla başka tanrılara tapan insanları) topraklardan çıkarmayı reddettiler. Sanki geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, isyanın nasıl felaket getirdiğini unutmışlardı. Sadakatsizlikleri ve Tanrı'ya olan sevgisizlikleri bu moral bozucu sahneye yol açtı:

RAB'bin meleği Gilgal'dan Bokim'e gitti ve İsraililer'e şöyle dedi: "Sizi Mısır'dan çıkarıp atalarınıza söz verdiğim toprağa getirdim. 'Sizinle yaptığım antlaşmayı hiçbir zaman bozmayacağım' dedim. Dedim ki, 'Bu topraklarda yaşayanlarla antlaşma yapmayın; sunaklarını yıkın.' Ama sözümü dinlemediniz. Bunu neden yaptınız? Onun için şimdi, 'Bu halkları önünüzden kovmayacağım; onlar böğrünüzde diken, ilahları da size tuzak olacak' diyorum." (Hakimler 2: 1-3)

Tanrı, halkını yargılamalıydı. . . bir kez daha. Sanki onlara şöyle diyordu, "Artık gidiyorum. Beni istemediğine göre kendi başına ne yapacağını görelim bakalım." Bunu daha önce görmüştük. Ve daha önce de Tanrının halkının Tanrıları yanlarında olmadığına ne kötü duruma geldiğini görmüştük. Ve tarihi yeniden gözden geçirdiğimiz için, Tanrı'nın tepkisi de bize tanıdık gelir - her seferinde geri dönüp İsraili beladan kurtardı. Hepimiz böyle insanları tanıyoruz. Belki siz de onlardan birisiniz. Mantıksız görünse bile, ona duyduğunuz sevgi nedeniyle birine yardım etmeye devam edersiniz. Ve Tanrı'nın ne yaptığını düşünürseniz, bu da biraz çılgınca görünür. Ama Tanrı, halkı tarafından istenmediğinde bile bir insan ailesine sahip olmayı ister. Sevgisi mantığa meydan okur.

Yukarıdaki sahenin alıntı yapıldığı Kutsal Kitap'taki Hakimler bölümünün tamamı, görünüşte bitmeyen bir ruhsal isyan döngüsü, getirdiği acı, yardım için Tanrı'ya haykırma ve Tanrı'nın sevgiyle halkına dönmesi hakkındadır. Bu döngü birkaç yüzyıl sürdü. İsrail ulusu bir kahin ve peygamber olan Samuel'den kendilerini yönetmesi için bir kralı meshetmesini talep ettiğinde bir tür zirveye ulaştı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, halkın bir kral (Saul) seçimi tam bir felaketti. Bir kral olması için seçtiğiniz kişinin bu işi yapmamak için saklandığı yerden çıkarılması gerektiğinde (1 Samuel 10:22) işlerin iyi gitmeyeceğini bilirsiniz (ya da bilmelisiniz). Sonunda Tanrı Saul'un yerine Davut'u seçti. Davut ahlaki olarak bir karmaşa yaşadı ama Saul'dan daha iyiydi. Asla sadakatsizlik ya da Tanrı'ya karşı sevgi eksikliği göstermedi. Tanrı'nın bir dizi ahlak yasasını çiğnedi, ama tövbe etti ve hiçbir zaman başka bir tanrıya tapınmadı. Bu nedenle Tanrı, Davut'la yalnızca onun soyundan gelenlerin İsrail'in meşru yöneticileri olabileceğini söyleyerek bir antlaşma sözü verdi.

Bu antlaşma, Davutun soyundan bir krallık soyu yaratmakla ilgiliydi. Tanrı, onun soyundan gelenlerin yalnızca birini meşru kral olarak kabul edecekti. Ne yazık ki, Kutsal Kitap'ın öyküsündeki İsrail tarihinin geri kalanında, doğru soydan geliyor olmasa başka türlü kral olmaya hiç de uygun olmayan birçok kişiyi içeriyordu. Tanrı, ona sadakatsiz oldukları ve diğer tanrıları izlemeyi seçtikleri için Davut'un soyundan gelenlerin çoğunu krallık görevinden uzaklaştırmak zorunda kaldı. Tahtı devralacak Davut'un soyundan gelen kişinin doğru aile soyundan gelmesinin yanısıra Tanrı'yı seven birisi olması gerekiyordu. Bu nedenle, her kralın yanında Tanrı'nın yarasının bir kopyasını bulundurması gerekiyordu (Yasa'nın Tekrarı 17:18; 2.Krallar 11:12). Sadık bir inanlının en mükemmel örneği olacaktı.

Davut'un oğlu Süleyman, İsrail tarihinin en büyük kralıydı (sahip olduğu toprak ve servete bakılırsa). Ne yazık ki, gerçek Tanrı'ya olan inancı sarsıldı. Diğer tanrılara kurban sundu ve diğer tanrılara tapınmayı İsrail'e getiren bir dizi siyasi evlilik yaptı (1 Krallar 11: 1-8). Başka bir deyişle, Süleyman ulusal yıkıma yol açan bir ruhsal taviz ve isyan döngüsü başlattı.

Son İhanet

Süleyman'ın ölümünden sonra on iki oymaktan on tanesi onun halefine karşı ayaklandı (1 Krallar 11: 41-12: 24). İsrail krallığı oymaklar ve coğrafyaya göre ikiye bölündü. Tanrı'nın ailesi artık tabiri caizse dağılmış bir yuvaydı. Sonraki dönemde pek çok kralın Tanrı'nın yarasının bir kopyasını hiç görmemiş bile olması çok üzücüdür (2 Krallar 22: 8-13).

Bölünmüş ulusun kuzey kesimi (politik olarak isyan eden on oymak) kendilerini hemen ruhsal isyana sürüklediler (1 Krallar 12: 25-33). İsrail'in çoğu, onlara toprağı veren ve onları doğaüstü bir şekilde var eden Tanrı'ya iman ederek sadakat göstermek yerine, Tanrı'ya ihanet etti. Bu dönemde kırsal kesimde vaaz veren peygamberler ruhsal isyanı "fahişeye oynaşma" ve ruhsal zina ile karşılaştırmasının nedeni budur. Canlı bir benzetmeydi. Ülkenin güney kesimi (iki oymak) daha yavaşbir şekilde ruhsal isyana girdi. Ancak kademeli günah da hala günahtı.

Tanrı'yı terk etmenin asla iyi bir sonu olmaz. Kutsal Kitap'ın tek bir yerde söylediğı gibi, "günahınızın cezasını çekeceğınızı bilmelisiniz" (Çölde Sayım 32:23). Tanrı, diğer zamanlarda yaptığı gibi, halkının özgürlüklerini kullanmasına ve sonuçlarına da katlanmasına izin verdi. İ.Ö. 722'de ulusun kuzey kesimi sonunda Uzay Yolu dizisindeki Klingonlara benzettiğim Eski Antlaşma'daki Asurlular tarafından istila edildi. Yüzüklerin Efendisi size Yıldız Savaşları'ndan daha tanıdık geliyorsa, Asurluları Mordor'un orduları olarak düşünün.

Benzetmeleri seviyorum çünkü Asurlular zulüm konusunda hak ettikleri bir şöhrete sahiplerdi. On oymağı antik dünyanın dört bir yanına dağıttılar, aileleri parçaladılar ve sahip oldukları her şeyi çalıp, yağmaladılar. Ülkenin güney kesiminde kalan iki oymak, yüz yıldan biraz daha uzun bir süre sonra (İ.Ö. 586) Babililer tarafından fethedildi. Binlerce İsraili zorla Babil'e sürüldü.

Dürüst olalım. Tanrı bu noktada halkını unutmuş olsaydı anlardık. İbrahim'in zamanından bu yana bin yıldan fazla bir süredir defalarca isyan etmişlerdi. Hak ettiklerini aldıkları sonucundan kaçınmak zor. Ama Tanrı böyle çalışmıyor.

Tanrı onları terk etmek yerine, hâlâ bir insan ailesi istediğine karar verdi. Ancak halkını - ve insanlığın geri kalanını - ailesine geri getirmek için bir taktik değişikliği gerekiyordu. Tanrı, halkıyla bir dizi antlaşma yapmıştı. Ancak insanlar, açıkçası, sadece insandılar. Başarısız olurlar. . . hem de birçok kez ve öngörülebilir bir şekilde. İnsanlığın geri kalanı, artık yaratıcıları olan İsrail'in Tanrısı'nın düşmanı haline gelmiş olan doğaüstü varlıklara ("Tanrı'nın oğulları"; Yasanın Tekrarı 32: 8) teslim edilmişti. İşler karmaşıktı.

Tanrı'nın tüm bunlara iki parçalı bir çözümü vardı. Tanrı'nın ailesinin son çocukları sürgünün eşiğindeyken, Tanrı iki peygamberi (Yeremya ve Hezekiel) insanlara tamamen unutulmadıklarını söylemeye teşvik etti. Tanrı çocuklarıyla "yeni bir antlaşma" yapacaktı, bunlardan biri Ruhunun gelişyle işaretlenmişti (Yeremya 31: 31-34; Hezekiel 36: 22-28). Yeni bir gün geliyordu.

Ancak yaklaşmakta olan "yeni gün", Tanrı'nın eski antlaşmaları bir kenara atmadan veya değiştirmeden nasıl onurlandırabileceği sorusunu ele almadı. İsraililerin çoğu Tanrı'yı reddetti ve diğer tanrılara taptı. Yasalarını çiğneyerek onu küçümsediler. Bu Tanrı'yı üzdü. Vaatlerini yerine getirmek istiyordu, ancak çocuklarının çoğu, diğer ulusların tanrılarına tapınmak için baştan çıkarılmıştı.

Bu ölüme götüren yoldu. Aden'de olanlar yüzünden her insan ölüme mahkum olmuştu ve gerçek Tanrı'ya dönmedikçe ve O'nun sevgisine ve vaatlerine inanmadıkça sonsuz yaşama sahip olamayacaklardı. Birçok İsraili tüm bunları unutmuştu. Ruhsal bir büfedden istedikleri zaman tanrıları seçip istediklerini alamazlardı. Gerçek Tanrı'ya inanmaları ve inanmaya devam etmeleri gerekiyordu.

İsrail kralları söz konusu olduğunda durum daha da karmaşıktı. Tanrı, Davut'a soyundan gelenlerin tahtını miras alacaklarına dair söz vermişti, ancak çoğu Tanrı'dan yüz çevirdi. Tanrı bu sadakat ve iman eksikliğini görmezden gelemezdi. Ayrıca sözünü bir kenara bırakamazdı. Bu, başlangıçtan beri yaptığı her şeyin kötü bir fikir olduğunu kabul etmek gibi olurdu - ve her şeyi bilen bir Tanrı'nın kötü bir fikri olamaz.

Öyleyse Tanrı, kendisini reddeden ve ondan uzaklaşan bir topluluğa verdiği sözleri nasıl yerine getirebilirdi? Yeni yüreklere ihtiyaçları vardı. Onlara rehberlik etmesi için Tanrı'nın varlığına ihtiyaçları vardı. İhtiyaç duyulan İbrahim'in ve Tanrı'nın nihai kralı ve mükemmel görüntüleyicisi olabilecek Davut'un soyundan gelen birisiydi Bu kişinin aynı zamanda insan ırkının üzerindeki ölüm lanetini de tersine çevirebilmesi gerekiyordu. Ama salt

bir insan ölümü nasıl yenebilirdi? O kişinin de ancak Tanrı olması gerekiyordu. Bütün bunlar nasıl bir arada gerçekleşebilirdi ki? Sorun değil. . . .

Dördüncü Bölüm

Tanrı, İnsan Ailesine Katıldı

Hıristiyanlar, İsa'nın gelişiyile ilgili her şeyi bilirler. Mucizevi bir şekilde bakire olan genç bir kız Meryem'den doğduğunu biliyorlar (Matta 1: 18-25). Daha geniş kültür de, özellikle Noel süslerinde yemlikte yatan bebek İsa imajına aşınadır. Birkaç eski, ancak hala popüler olan Noel şarkıları, İsa'nın bir mesih hakkındaki Eski Antlaşma kehanetlerini nasıl yerine getirdiğini kutlamaktadır.

İsa'da Çarmıhtan Daha Fazlası Var

Tüm odak noktası, tipik olarak İsa'nın, sonunda çarmıhta ölmek üzere dünyaya gelmesi üzerindedir. O, günahlarımız ve dolayısıyla Tanrı'nın ailesine tekrar girişimiz için bağışlanma aracı olacaktı (Yuhanna 3:16). Diğer bir deyişle, çoğu Hıristiyan İsa'yı düşünürken akıllarında çarmıh vardır. Bu bir şeyi gözden kaçırmaktadır.

Tanrı'nın İsa'da bir insan olduğu gerçeği, çarmıhtaki odak noktasında bu gerçek biraz kaybolur. Hıristiyanların çoğu, Tanrı'nın bir insan olmasının birçok nedenden dolayı gerekli olduğunun farkında değil: tüm Eski Antlaşma kitabı boyunca sözü edilen antlaşmalarını yerine getirmek ve daha önce söz ettiğimiz doğaüstü isyanların sonuçlarını alt üst etmek için gereklidir.

İnsanların bir gün sonsuza dek Tanrı ile birlikte olabileceği umudu, Tanrı'nın insanlığı ortadan kaldırmayı veya planı bozmayı reddetmesiyle canlı tutulmuştu. Tanrı insanlığa geri dönmeye devam etti, onlara bağışlanma ve onunla ilişki teklif etti. Onlardan kendisiyle ve birbirleriyle uyum içinde yaşayarak iman etmelerini ve inançlarını göstermelerini istedi. Ama Tanrı'nın çocukları onu her fırsatta reddetti. Sanki Tanrı her "Hala benimle birlikte olabilirsin - buna inan ve sonra da neye inandığını bana göster" dediğinde sorun daha da kötüleşti. Kutsal Kitap bu durumu açıklamak için koyunların çobansız bir şekilde amaçsızca ordan oraya dolaşması benzetmesini kullanır (Yeşaya 53: 6; Matta 9:36). Bu gerçekten de durumlarını iyi tanımlamaktadır.

Son bölümün sonunda da belirttiğim gibi, Tanrı'nın çocuklarının iman edebilmeleri için yeni yüreklere ve Tanrı'nın varlığına ihtiyaçları vardı. Kendilerinden kurtulmak ve onları seven Tanrı ile sonsuz yaşamı içermeyen bir kaderden kurtulmak için bir araca

ihtiyaçları vardı. Tanrı'nın antlaşma vaatlerini yerine getirmesi, ölümün lanetini tersine çevirmesi ve halkının inançlarını sürdürmesine yardım edebilmesi için bir yol olmalıydı.

Tanrı'nın bu sorunlara çözümü radikaldi. Bir insan olması gerekiyordu. İnsan ırkına katılmak zorundaydı. Burası İsa'nın hikayeye girdiği yerdir. İsa, insan olan Tanrı idi (Yuhanna 1: 1, 14-15; Koloseliler 1: 15-20; 2: 6-9). Bu engellerin her birinin çözümü Tanrı'nın kendisiydi.

Ancak tüm insanlık adına ölmekle insanlık üzerindeki ölüm laneti tersine çevrilebilirdi. Bu, böyle bir ölümün ardından bir dirilişin gelmesi gerektiği anlamına geliyordu, bu sadece Tanrı'nın başarabileceği bir şeydi. *İsa, Aden Bahçesinde olanların çözümüydü.*

Tanrı'nın İbrahim'le yaptığı antlaşmayı hatırlıyor musunuz? Tanrı, İbrahim ve Sara'nın bir oğulları olmasını sağlamak için doğaüstü bir şekilde duruma müdahale etmişti. İsrail ulusunun başlangıcı buydu. Tanrı, İbrahim'e soyundan gelen birinin, Tanrı'nın Babil'de terk ettiği ulusları kutsayacağını söyledi. Ama bunu sıradan bir insan nasıl yapabiliirdi? Bu antlaşmanın İsrail dışındaki ulusları kutsama vadini yerine getirecek olan İbrahim'in soyundan gelen sadık imanlı yalnızca Tanrı'nın kendisi olabilirdi. *İsa, İbrahim'in soyundan geliyordu* (Matta 1: 1; Luka 3:34). O, Tanrı'nın diğer ilahlara terk ettiği uluslardaki insanların ("Yahudi olmayanlar") yeniden Tanrı'nın ailesine katılabilmeleri için diğer ilahlardan onları kurtaracak olan vaat edilmiş bir çocuktur (Galatyalılar 3: 16-18; 26-29). *İsa, İbrahim'le olan antlaşmayı yerine getirmenin çözümüydü.*

İsa aynı zamanda Davut'un soyundan geliyordu, bu yüzden gerçek kraldı (Matta 1: 1; Luka 1:32; Romalılar 1: 3). *İsa, Davut ile olan antlaşmayı yerine getirmenin çözümüydü.* Doğru soydan geliyordu ve Tanrı'ya tamamen sadıktı. Tanrı'ya asla itaatsizlik etmedi. Hiçbir zaman günah işlemedi (2 Korintliler 5:21; İbraniler 4:15; 1 Petrus 2:22). Asla günah işlemediği gerçeği, aynı zamanda Tanrı'nın yasasının amacının ve Sina'da yapılan antlaşmanın mükemmel bir örneği olduğu anlamına geliyordu. İsa, Tanrı'nın nihai görüntüleyicisiydi (2 Korintliler 4: 4; Koloseliler 1:15). O, Tanrı'nın nasıl imgeleneceğinin örneğidir; Tanrı, İsa'nın örneğine uymamızı istiyor (2 Korintliler 3:18; Koloseliler 3:10). Daha sonra göreceğimiz gibi, öğrenci olmanın anlamı da budur (1 Petrus 2:21).

Tanrı'nın bir insan olması anlaşılması zor bir fikirdir. Tanrı, bir kişiden fazla olduğu için bir insan olabilirdi. Tanrı, doğasında tamamen aynı olan üç kişidir. Kutsal Kitap bu üç kişiyi ayırt etmek için "Baba", "Oğul" ve "Kutsal Ruh" terimlerini kullanır. Hıristiyanlar, buna Üçlü Birlik adını verdiler. "Oğul Tanrı", İsa olarak bir insan oldu (Yuhanna 1: 1, 14-15). İlahiyatçılar buna enkarnasyon(beden alma) diyorlar, bu Tanrı'nın "bedende" dünyaya gelmesi anlamına gelen bir terim. İsa, antlaşmaları yerine getirmek için Baba'nın güvенеbileceği tek insandı.

Daha önce Tanrı'nın, Oğlu İsa'yı insan ailesini kendisine geri getirmek için göndereceğini "dünyanın kuruluşundan önce" bildirdiğini söylediğimi hatırlayabilirsiniz (Efesliler 1: 1-14; 1 Petrus 1:20). Şaşırtıcı olan şey, Oğul'un Tanrı'nın insan bir aileye sahip olması için bir insan olmaya, işkence görmeye ve ölmeye istekli olmasıdır. Yeni Antlaşma'nın bir bölümü konuşmayı şu şekilde açıklamaktadır:

Bunun için Mesih dünyaya gelirken (Baba Tanrı) şöyle diyor: «Kurban ve sunu istemedim, ama benim için bir beden hazırladın. O zaman dedim ki, `Yasa kitabında benim için yazılmış olduğu gibi, senin isteğini yapmak üzere, ey Tanrım, işte geldim.'» (İbraniler 10: 5, 7).

Oğul Tanrı'nın İsa olarak dünyaya gelmeye istekli olması iyi bir şeydi. Çünkü sadece antlaşmalar risk altında değildi, aynı zamanda doğaüstü isyanların neden olduğu tüm sefaletin üstesinden gelmek de gerekiyordu. Bu isyanların Tanrı'nın bir insan olmasını gerektirdiğini anlamalıyız - çünkü Tanrı'nın insan ailesine katılması, Ruh'un gelişi için zemin hazırladı.

Düşüşten Daha Fazlasını Düzeltmek

Tanrı, İsa'da bir insan olduğu için ölebilirdi. Bu önemliydi çünkü ölüm ancak dirilişle yenilebilirdi. Önce ölüm gerçekleşmeden dirilemezsin. İsa aynı zamanda Tanrı olduğu için, kendisini hayata döndürme gücüne sahipti (Yuhanna 10: 17-18). İsa'nın ölümü Tanrı'nın planı olduğu için, Tanrı dünyanın kuruluşundan önce İsa'yı ölümden dirilteceğini biliyordu (Elçilerin İşleri 2: 23-24, 32; 3:15; 10:40; Galatyalılar 1: 1).

Diriliş sayesinde Tanrı ile aramızdaki mesafe aşıldı. Ölüm yenildi. Bunlar Aden'deki isyanın etkileriydi. Yılanın (Şeytan) Adem ve Havva'yı ayartmasının ardından ortaya çıkan sorunlar çözüldü. Bu sayede artık İsa'nın ölümü ve dirilişinin günahların bağışlanması ve sonsuz yaşamı bize sağladığına inanan herkes sonsuza dek Tanrı'nın ailesinde olacaktır (Romalıları 4: 16-25; 8: 10-11; 10: 9-10; 1 Korintliler 6:14).

İsa ölümden dirildikten sonra göğe dönmeliydi ("yükselmeliydi"). İsa göğe yükseldi ve Baba Tanrı'nın yanında tahtında yerini aldı (Markos 16:19; Yuhanna 20:17; Koloseliler 3: 1; İbraniler 12: 2). Bu, imanlıların içinde konut kuracak olan Kutsal Ruh'u göndermenin habercisiydi (Elçilerin İşleri 2:33; Romalıları 8: 9-11). Ruh'un gelebilmesi için İsa'nın ayrılması gerekiyordu (Yuhanna 14: 25-26; 15:26; 16: 7; Luka 24:49).

Ruh'un gelişi, Yeremya ve Hezekiel tarafından tanımlanan yeni bir antlaşmanın gerçekleşmesiydi (Yeremya 31: 31-34; Hezekiel 36: 22-28). Günahın sebep olduğu yozlaşmaya karşı zafer sağlayacak olan ve işleri İsa'ninkinden "daha büyük" olacak olan Ruh olacaktı (Yuhanna 14:12). İsa ölümünün ve dirilişinin bu yeni antlaşmanın yürürlüğe girebilmesi için anahtar olduğunu biliyordu. Bu nedenle Son Akşam Yemeği'nde İsa

öğrencilerine kanının onlar için dökülen “antlaşmanın kanı” olduğunu söyledi (Matta 26:28; Markos 14:24; Luka 22:20). İsa göğe yükseldiğinde ve Ruh yeryüzüne indiğinde, insanlık günahın sebep olduğu yozlaşmışlığa karşı çaresiz kalmadı.

Sonuç olarak, Tanrı'nın bir insan ailesine sahip olmakla ilgili sorunları - sürekli başarısızlıkları ve isyanları - temizlemesi için bir insan olması ve antlaşmaların tüm şartlarını kendisi yerine getirmesi gerekiyordu.

Bu kitabın başlığında da sorduğumu asıl sorumu düşünün: Tanrı ne ister? O *seni* istiyor. Ve biricik Oğlunu, ölüm ve günah sorununu çözmek, insanlıkla yaptığı antlaşmaları yerine getirmek için İsa olarak dünyaya gönderdi, böylece *sizi* sonsuza dek eve getirebilirdi. Tanrı insan ailesine katıldı. Başka yol yoktu. Müjdenin - Tanrı'nın sevgisini ve kurtuluşunu kazanmanın- davranışlarımızla hiçbir ilgisi olmamasının pek çok nedeni vardır. Bu söz ettiğimiz neden ise tüm bunların en büyüğüdür. Mükemmel olmayan kusurlu davranışımızın bir şekilde yeterli olabileceğini düşünmek deliliktir. Kurtuluşu kazanabilseydik, Mesih'in gelişi, ölümü ve dirilişi asla gerekli olmayacaktı.

Şeytan ve Emri Altındakiler: Aptal ve Daha Aptal mı?

Bu hikayede kaçırdığımız istemediğim bir önemli nokta daha var. Bir şeyi merak etmiş olabilirsiniz. Sizi merak ettirdiğimi biliyorum (bir kereden fazla). Eğer İsa'nın ölümü ve dirilişi, yılanın (Şeytan) yaptıklarının etkilerini tersine çevirdi ve dünyaya nüfuz eden kötülüğü engellediyse ve isyankar ulusların tanrılarının otoritesini elinden almak anlamına geldiyse, *Şeytan ve diğer kötü ruhlar neden İsa'yı hiç öldürmediler?* Bu son derece aptalca görünüyor.

Bunu bir düşünün. Tanrı'nın planındaki her şeyin anahtarı İsa'nın ölümüydü, çünkü ölümü yenen bir dirilişe sahip olmak için ölmek gerekiyordu. Ve görevini yerine getirememiş olsa, İsa Baba Tanrı'nın yanına geri dönemezdi - bu da Ruh'un günahın sebep olduğu yozlaşmışlıkla başa çıkamayacağı anlamına geliyordu. Şeytan ve karanlığın diğer tüm güçleri İsa'yı rahat bıraksaydı, Tanrı'nın planı başarısız olurdu. Bunlar gerçekten de doğaüstü bir aptallar ordusu muydu?

Bu konu hakkında çok şey yazdım. Gerçekten büyüleyici. Yeni Antlaşma aslında bu soruyu yanıtlıyor. Elçi Pavlus, İsa'nın vaaz ettiği müjdeden ("İncil") söz ederken şunları söyledi:

Biz, Tanrı'nın gizli, saklı kalmış bilgeliğinden söz ediyoruz. Tanrı'nın, zamanın başlangıcından önce bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı, yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi. (1 Korintliler 2: 7-8)

"Önderler", Pavlus'un başka yerlerde ruh dünyasının kötü üyeleri için kullandığı bir kelimedir (Efesliler 3:10; 6:12; Koloseliler 1:16). Durum basitti: *Şeytan, cinler ve Tanrı'nın Kendisine isyan edip rakip olan oğulları Tanrı'nın planının ne olduğunu bilmiyorlardı*. Elbette, hizmetine başladığında İsa'nın kim olduğunu biliyorlardı. İsa'yı "Tanrı'nın oğlu" ve "En Yüce Olanın Oğlu" olarak adlandırdılar (Matta 4: 1-11; 8:29; Markos 1: 12-13, 21-24; 3:11; Luka 4: 1-13 , 31-37; 8:28). Eski Antlaşma, Tanrı'nın hala Aden'deki orijinal fikri gibi bir insan ailesi ile birlikte herşeyi yönetmesini istediğini açıkça ortaya koyuyordu. Şeytan ve arkadaşları, İsa'nın bu amaçla burada olduğunu tahmin edebilirlerdi. Ama nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Onların görüşüne göre yapılacak en mantıklı şey onu öldürmektir. Ama her şeyin anahtarı da tam olarak buydu. Tanrı onları enayi yerine koymuş gibi oldu.

Tanrı'nın doğaüstü düşmanlarından doğal olarak ne kadar daha akıllı olduğu konusunda içimizden kıkırdarak gülmek kolaydır. Ama asıl noktayı kaçırmayalım. Tanrı, Şeytan'ı veya cinleri aptal yerine koymak için insan olmadı. Beden alarak dünyaya geldi çünkü *seni* ailesinde istiyordu. Başka bir motivasyona ihtiyacı yoktu. Sadece sen yeterliydin.

Ancak hikayenin hala sonrası var. İsa üzerine düşeni yaptı. Basit ama önemli bir nedenden dolayı Ruh'un rolüne daha yakından bakmalıyız - bu, Tanrı'nın olabildiğince çok insanı ailesine geri almasına yardım etme rolümüzle doğrudan bağlantılıdır.

Beşinci Bölüm

Tanrı Ailesinin Peşinde

Son bölümde belirttiğim gibi, Kutsal Ruh'un gelişi, Yeremya ve Hezekiel tarafından tanımlanan yeni antlaşmanın gerçekleşmesiydi (Yeremya 31: 31-34; Hezekiel 36: 22-28). Her inanlıdaki Ruh'un hizmeti, günahın getirdiği yozlaşmaya karşı zaferi mümkün kılar. Bunu, Tanrı'nın düşmüş oğullarının yüzüne atılan bir tokat olarak düşünün. Ancak bu, başka bir doğaüstü kötü adam grubuna karşı daha da doğrudan bir saldırıdır.

Ruh'un gelişi, Tanrı'ya hizmet etmekten kaçan ve egemenlikleri altındaki insanları kötüye kullanan doğaüstü varlıklara (Mezmur 82)- Tanrı'nın terk ettiği ulusları teslim etmiş olduğu Tanrı oğullarına (Yasa'nın Tekrarı 32: 8) karşı bir sızma kampanyası başlattı.

İsa bunların hepsini biliyordu. Dirilişten sonra biz Yeni Antlaşma kitaplarını okurken alışkanlık olarak bunu gözden geçiriyoruz(yani, Elçilerin İşleri kitabı, Vahiy kitabı).

Sonun Başlangıcı

İsa'nın ayrılışı Ruh'un gelişini harekete geçirdi (Yuhanna 14:26; 15:26; 16: 7; Luka 24:49). Dirilmiş olan İsa hala yeryüzündeyken, öğrencilerine kısa bir süre sonra gerçekleşecek olanları anlattı:

Kendileriyle birlikteyken onlara şu buyruğu vermişti: «Yeruşalim'den ayrılmayın, Baba'nın vermiş olduğu ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. Şöyle ki, Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz.» «Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Kudüs'te, tüm Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız. (Elçilerin İşleri 1: 4-5, 8)

Elçilerin İşleri kitabını okumaya devam ederseniz, İsa'nın ne tahmin ettiğini anlamak uzun sürmez. İsa göğe yükseldikten sonra (Elçilerin İşleri 1: 9-11) Ruh bir sonraki bölümde (kelimenin tam anlamıyla)görkemli bir parıltı ile gelir.

Pentikost günü geldiğinde bütün imanlılar bir arada bulunuyordu. Ansızın gökten, güçlü bir yelin esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu yabancı dillerde konuşmaya başladılar. (Elçilerin İşleri 2: 1-4)

Anlatımın geri kalanı bize Kutsal Ruh'un İsa'nın takipçilerinin her türlü dilde konuşmasını sağladığını söylüyor. İsa'nın hikayesini - ölümü ve dirilişini - dünyanın her yerinden Yahudilere anlatıyorlardı. "Yahudiler", Eski Antlaşma dönemlerinde sürgünde dünyanın dört bir yanına dağılmış olan yabancı topraklardaki İsrailoğullarına verilen addı. İsa'nın öğrencilerinin kendilerine kendi dillerinde vaaz verdiklerini işiten Yahudiler, Eski Antlaşmadaki İsrailoğullarının soyundan gelenlerdi. Eski İsrail dini takvimindeki kutsal bayramlardan birini kutlamak için Yeruşalim'e gelmişlerdi.

İsa'nın öğrencilerinin kimler olduğunu bilen Yeruşalim'deki insanlar, halkın önünde tüm bu gerçekleştirenlerin sarhoşların bir deliliği olduğunu düşündüler. Bu adamların birdenbire başka dillerde konuşabilmeleri mümkün değildi. Ama sonra elçi Petrus tüm bunların ne anlama geldiğini onlara açıkladı. Aslında bundan fazlasını da yaptı - almalarına izin verdi:

Bunun üzerine Onbirlerle birlikte ayağa kalkan Petrus yüksek sesle kalabalığa şöyle seslendi: «Ey Yahudiler ve Yeruşalim’de bulunan herkes, bu durumu size açıklayayım. Sözlerime kulak verin. Bu adamlar, sandığınız gibi sarhoş değiller. Saat daha sabahın dokuzu! Bu gördüğünüz, Yoel peygamber aracılığıyla önceden bildirilen olaydır: `Son günlerde, diyor Tanrı, tüm insanların üzerine Ruhumdan döküleceğim. Oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecekler. Gençleriniz görümler, yaşlılarınız da düşler görecek. O günlerde gerek erkek gerek kadın, kullarımın üzerine de Ruhumdan döküleceğim, onlar da peygamberlik edecekler. Yukarıda, gökyüzünde harikalar yaratacağım. Aşağıda, yeryüzünde belirtiler, kan, ateş ve duman bulutları görülecek. O zaman Rab'be yakaran herkes kurtulacaktır.' «Ey İsraililer, şu sözleri dinleyin: bildiğiniz gibi Nasıralı İsa, Tanrı'nın, kendisi aracılığıyla aranızda yaptığı mucizeler, harikalar ve belirtilerle kimliği kanıtlanmış bir kişidir. Tanrı'nın önceden belirlenmiş amacı ve önbilgisi uyarınca elinize teslim edilen bu adamı, yasa tanımaz kişilerin eliyle çarmıha çivileyip öldürdünüz. Tanrı ise, ölüm acılarına son vererek O'nu diriltti. Çünkü O'nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı. O, Tanrı'nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh'u Baba'dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh'u üzerimize dökmüştür. (Elçilerin İşleri 2: 14-19, 21-24, 33)

Petrus onlara kendi gözleriyle gördüklerini ve kendi kulaklarıyla duyduklarının, Tanrı'nın Kutsal Ruh'u'nun gelişinin sebep olduğu bir mucize olduğunu anlatıyordu. Onlara, onları anlatmak için Tanrı'nın Ruhunu gönderdiğini söyledi. Mesih gelmişti, öldürülmüştü, ölümden dirilmişti - ve inanmaları gerekiyordu. Petrus'un açıklamasının sonucu çarpıcıydı. Üç bin kişi affedilmek için “Rab'bin adını çağırırdı” ve kurtuldu (Elçilerin İşleri 2:41).

Bu genellikle hikayede vaizin ilerlediği (veya geriye doğru) hareket ettiği noktadır.

Doğaüstü Sızma

Elçilerin İşleri 2.bölümde Ruh'un gelişiyile ilgili kısmı hatırlayın. Ruh'un gelişi, yeni bir antlaşmanın en can alıcı unsuruydu - Tanrı'nın insanlığa verdiği yeni bir dizi vaat. Pek çok Hristiyan bunun, Tanrı'nın yalnızca İsa'yı reddeden Yahudileri değil, aynı zamanda Babil Kulesi'nde reddettiği Yahudi olmayan ulusları da geri almak için ruhsal bir savaş başlattığı anlamına geldiğini anlamamaktadır. *Tanrı ailesinin peşindeydi* ve çocuklarının nerede yaşadığı önemli değildi. Onları istedi ve bulacaktı.

Az önce Elçilerin İşleri 2.bölümde okuduğumuz bölüm, Ruh'un rüzgar ve ateşle geldiğini söyler (Elçilerin İşleri 2: 2-3). Ateş ve "duman bulutu", Eski Antlaşma'da Tanrı'nın varlığının görünümünü sağlayan unsurlardı (Mısır'dan Çıkış 13: 21-22; Hezekiel 1: 4, 13, 27). Tanrı zaman zaman bir “kasırga” ile geldi (Yeşaya 6: 4, 6; Hezekiel 1: 4; Eyüp 38: 1;

40: 6). Petrus'un mesajını işiten ve Ruh'un gelişini kendi gözleriyle gören Yahudiler kurtuluş gününün geldiğini biliyorlardı.

Bu sahnede neler olduğunu bir düşünün. Atalarının aralarına dağılmış oldukları kendi toprakları dışında yaşayan üç bin Yahudi, dini bir bayram nedeniyle Yeruslaim' gelmişti. Ruh'un gelişine tanık oldular ve İsa'yı, Mesih'i ve yapmış oldukları hakkında işittiler. İsa'ya inandılar. Hıristiyan oldular, onun öğrencisi oldular. Sence sonra ne yaptılar?

Eve gittiler.

Bu neden önemli? Çünkü artık ruhsal olarak kayıp ve terk edilmiş bu ulusların içlerine üç bin müjdecı yerleştirilmişti. Diğer tanrıların yönetimi altında düşman topraklarda yerleşmiş olarak bulunan gizli ajanlar gibiydiler. Bu insanlar, Tanrı'nın insan ailesinin sayısını çoğaltmak için kullanacağı ilk araçları olacaktı. İlk dalgaydılar. Görevleri ne miydi? İsa'nın öğrencilerine verdiği aynı şey: Büyük Görev, Son Buyruk. Hıristiyanlar ayetleri çok iyi bilirler:

Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim. (Matta 28: 19-20)

Ama yine de bir şeyler gözden kaçıyor. İşte bu Büyük Görev ya da Son Buyruktur. Ancak insanların müjdeleme görevi hakkında konuşurken genellikle atladıkları 18. ayeti atladım. İşte İsa'nın bu konuda söylediği önemli bir şeyin kalın harflerle yazılmış tam ifadesi:

İsa yanlarına gelip kendilerine şunları söyledi: «**Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi.** Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim.» (Matta 28: 18-20)

Yakalayabildiniz mi? İsa gökte ve *yeryüzünde* tüm yetkiye sahiptir. Gökteki otoritenin anlaşılması oldukça kolaydır. İsa göğe yükseldi ve Tanrı'nın sağ tarafına oturdu (Koloseliler 3: 1; İbraniler 12: 2). Ama "yeryüzündeki" kısmı ne anlama geliyor? Bu kolayca gözden kaçabilir. Doğal olarak dirilişini takip etmesi gereken göğe yükselişi, o noktaya kadar yeryüzünde gücü elinde tutanların otoritesinin sonunu işaret ediyordu. Onlar kimdi? Tanrı'nın düşmüş oğulları, Tanrı onları terk ettiğinde bu ulusların üzerine atanmışlardı (Yasa'nın Tekrarı 32: 8).

Burada İşiniz Yok

İsa'nın diriliş ve göğe yükseliş, Tanrı'nın asi oğullarının otoritesinin artık değersiz ve geçersiz olduğu anlamına gelir. Artık bu ülkelerdeki insanlar üzerinde meşru bir egemenliğe sahip değillerdi. Mesih, İbrahim ve Davut'un soyundan gelse de, kurtuluş sadece İsrailoğulları (Yahudiler) için değildi. İsa, herkes için mesih ve her ulusun tek yetkili efendisiydi. Diriliş, göğe yükseliş ve Ruh'un gelişi, Tanrı'nın düşmüş oğulları için sonun başlangıcı oldu. Meşruiyetlerini kaybetmişlerdi.

Yeni Antlaşma'nın diriliş ve göğe yükseliş karanlığın doğaüstü güçlerinin yenilgisiyle ilişkilendirmesinin nedeni budur. Tanrı "İsa'yı ölümden dirilttiğinde" (Kolosaliler 2:12) günahlarımız sadece bağışlanmakla kalmadı (Kolosaliler 2: 13-14), aynı zamanda "Yönetimlerin ve hükümlerinin elindeki silahları alıp onları çarmıhta yenerak açıkça gözler önüne serdi." (Kolosaliler 2:15). "Yönetimler ve hükümler", Pavlus'un Eski Antlaşma zamanlarında ulusların kötü tanrıları haline gelen Tanrı'nın doğaüstü düşmüş oğulları için kullanılan terimleri kullanmış olduğunu dikkat edin (Romalılar 8:38; 1 Korintliler 15:24; Efesliler 1:21; 2: 2 ; 3:10; 6:12; Kolosaliler 1:13).

"Yönetimler ve hükümler", karanlığın yenilmiş güçlerini tanımlamak için elçi Pavlus'un en sevecen kullandığı ifadedir. İsa ölümden dirildikten sonra "Göğe çıkmış olan Mesih, Tanrı'nın sağındadır. Melekler, yetkiler ve güçler O'na bağlı kılınmıştır." (1 Petrus 3:22). Tanrı İsa'yı dirilttiğinde ve sağına oturduğunda, İsa "Bu kudret, Tanrı'nın, Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde kendi sağında otururken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir. Tanrı, Mesih'i tüm yönetim ve hükümlerinin, tüm güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak tüm adların çok üstüne çıkardı." (Efesliler 1: 20-21). O çağda İsa'nın gelişi, her hükümdarı, otoriteyi ve gücü yok ettikten sonra "egemenliği Baba Tanrı'ya teslim edecek" (1 Korintliler 15:24).

Pavlus, diriliş ve göğe yükseliş, diğer uluslara tahsis edilmiş olan Tanrı'nın düşmüş oğulları için sonun başlangıcı olarak gördü. Bu nedenle de, bu düşüncüyü Tanrı tarafından terk edilmiş ulusların, Yahudi olmayanların kurtuluşu ile ilişkilendirmesi de şaşırtıcı değildir. Dirilen İsa ve Kutsal Ruh, Yahudi olmayanları kendilerini köleleştiren ve istismar eden karanlık güçlerden kurtaracaktı (Mezmurlar 82: 2-5).

Tanrı'nın Babil'de ulusları böldükten hemen sonra İbrahim'e göründüğünü hatırlayın. İbrahim'e onun ve soyundan gelenler aracılığıyla tüm bu ulusların bir gün kutsanacağını söyledi. Yahudi olmayanların elçisi Pavlus bu vaadi çok iyi biliyordu. İsa'nın, "diğer uluslar Tanrı'yı merhameti için yüceltsin" diye İbrahim ve soyundan gelenlere "verilen sözler doğruladığını" söyler (Romalılar 15: 8-9).

Pavlus bu konuyu orada bitirmedi. Tanrı'nın Yahudi olmayan uluslardan asla vazgeçmediğini göstermek için Eski Antlaşma'dan alıntı yapmaktan hoşlanıyordu. Tanrı

onları en başından beri ailesinde istemişti. Pavlus, Eski Antlaşma'da "Yişay'ın kütüğü" olarak adlandırılan (İşay, Kral Davut'un babasıydı) "İşay'ın kökü halklara sancak olacak, O gün uluslar ona yönelecek. Kaldığı yer görkemli olacak." (Yeşaya 11:10). Pavlus terk edilmiş ulusların bir gün gerçek Tanrı'ya tapınacaklarını biliyordu (Mezmurlar117: 1).

Bu program - bir ruhsal savaş kampanyası gibiydi - Kutsal Ruh geldiğinde ve 3.000 kişi İsa'ya iman ettiğinde başlatıldı (Elçilerin İşleri 2). Bu yeni imanlılar yaşadıkları yerlere geri döndüler. İsa'nın müjdesi, düşman doğaüstü güçlerin egemenliği altındaki uluslara böylece sızmış, yayılmış oldu. Kutsal Kitap bundan Tanrı'nın "krallığının" büyümesi olarak söz eder. İnsanlar, kendilerine sonsuz yaşam sunamayan ve Tanrı'nın ailesine üye olamayan yozlaşmış, kötü tanrılarına sırt çevirince, Tanrı'nın krallığı büyür. Bir krallık küçülürken; diğeri yayılır.

Bu nedenle Tanrı'nın krallığı bir anlamda zaten buradadır. . . ama başka bir açıdan da tamamen burada değildir. Tanrı'nın sevdiği ve istediği çocukların peşinden gitmeyi bir an bile bırakmaz. Görünmeyen eli her yerde, her durumda, çocuklarını ailesini büyötmeleri için etkilemekte ve güçlendirmektedir. Bir gün Tanrı'nın planı zirveye ulaşacak. Her şey tam bir çember gibi tamamlanacak. Hikayenin sonu, yazarın başından beri aklındaki hikayedeki gibi olacak.

Altıncı Bölüm

Tanrı Sonsuza Kadar Kendi Ailesiyle Birlikte

Son bölümü bazı bariz noktaları kesin bir şekilde kavrayarak bitirdim. Mesih dirildi. Kurtuluşun tek yolu olarak çarmıhta yaptıklarına ve dirilişine imanla herkes sonsuz yaşama sahip olacak. Ancak bizler *halihazırda* Mesih'in krallığının üyeleri olduğumuz halde (Koloseliler 1:13), bu krallık *henüz* tam ve kesin olarak gelmemiştir.

Aynı şey Şeytan'ın ve Tanrı'nın çeşitli düşmüş oğullarının yenilgisi ve yok edilmesi için de geçerlidir. *Halihazırda* bu yenilgi gerçekleşmiştir, ancak *hala da* bu işin gerçekleşmesi devam etmektedir. Şeytan'ın, Tanrı'nın krallığının herhangi bir üyesi üzerinde hiçbir iddiası yoktur - mülkiyet veya ölüm gücü yoktur. Bizler İsa aracılığıyla Tanrı'ya aitiz ve İsa ve Baba Tanrı ile sonsuz yaşama diriltilebilmemiz için ölümü yendi (Romalıları 6: 8-9; Romalıları 8:11; 1 Korintliler 6:14; 15: 42-49). Bununla birlikte, "havadaki hükümlüğün egemeni, söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruh" (Efesliler 2: 2) bugün hala yaşamaktadır ve iyi durumdadır.

Aynı şekilde karanlığın güçleri de tahttan indirilmişlerdir. Ancak teslim olmadılar. Karşı koyuyorlar, kaybedilen bir savaşta hala savaşmaya devam ediyorlar. Tanrı'nın sunduğu kurtuluşu İsa aracılığıyla kucaklayan her kişi "karanlığın hükümranlığında kurtarılıp, sevgili Oğlunun egemenliğine aktarılmıştır." (Koloseliler 1:13). Tanrı'nın krallığı büyüdükçe, karanlığın krallığı küçülür.

Geleceğe bakmak yerine, dünyanın hala var olan kötülüğünde ve acısında kaybolmak kolaydır. Bazen, İsa'nın "Babamız Tanrı'nın isteğine uyarak, bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda ettiğini" hatırlamak zordur (Galatyalılar 1: 4).

Kutsal Kitap bu ikilemi reddetmez. Bu konuda dürüsttür. Tanrı oğullarının açığa çıkması için "tüm yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük bir özlemle" bekliyordu. . . . [T] Yaratılış, yozlaşmaya olan köleliğinden kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması ümidi vardı" (Romalılar 8: 18-21).

Hikayenin Ünlem İşareti

Hikayenin geriye kalanında, şaşırtıcı sona odaklanmak istiyorum. Her büyük destanın unutulmaz bir sonu vardır, biliyorsunuz. Kutsal Kitap'taki hikayeler de böyledir. (Eğer bu hikayelerde arplar ve bulutlar bekliyorsanız hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz ama).

Kutsal Kitap'ın hikayesinin son perdesini ondan ne elde ettiğimize göre değerlendirme eğilimindeyiz. Örneğin, ölüme değil, sonsuz yaşama sahip olacağız. Bu heyecan verici ama "sonsuz yaşam" pek bir şey ifade etmiyor. Kaliteyle ilgili bir tanım içermiyor, bu yalnızca süreyle ilgili bir tanımdır.

Hikayenin sonunu yeni, küresel bir Aden Bahçesi'ndeki yaşam olarak değerlendirdiğimizde, sonsuz yaşamın kalitesi aklımızda daha çok yer ediyor. Kutsal Kitap'ın son kitabı olan Vahiy kitabı, hikayeyi Aden bahçesine benzer tanımlar ile tamamlar (Vahiy 21-22). Tanrı oradadır. Cennet yeryüzüne dönmüştür. İsa oradadır. Hayat ağacı oradadır. Bu Cennet, aslında orijinal Aden'den de daha iyidir. Kötülük tamamen ortadan kalkmıştır. Dünyaya patlayarak yayılmayı bekleyen bir isyan yoktur. Tüm yaratılış en mükemmel şeklindedir. Bitki, hayvan ya da insan deneyiminin hiçbir yerinde hastalık ya da ölüm yoktur. Yırtıcılık ya da şiddet yok. Şimdiye kadar deneyimlediğimiz hiçbir şeye benzemez.

"Aden açısı" bizi, Kutsal Kitap'ın da tüm hikayenin zirvesi olarak vurguladığı şeye yaklaştırır. Yukarıda alıntı yaptığım Romalılardan 8.bölümden ayetler, düşüncemizi Tanrı'nın planının gerçek zirvesine getirmek için biraz değiştiriyor: "Tanrı'nın çocuklarının ortaya çıkması. . . . Tanrı'nın çocuklarının yüce özgürlüğü " Evet, yaratılış yenilenmek

için adeta inlemektedir ancak bu kurtuluş Tanrı'nın insan ailesinin yüceltilmesi ile bağlantılıdır.

Başka bir deyişle, Tanrı'nın yaptığı tüm bu şeylerin sonunda biz son sahnede yer alıyoruz. Çocukları olarak *durumumuz* onun varlığına kalıcı olarak uyan ve kalıcı olarak onunla birlikte olmamız Kutsal Kitap'ın öyküsünün en öne çıkanıdır. *Yaşadığımız yer* başlı başına harika bir manzaradır (şüphesiz muhteşemdir). Vahiy kitabı'nın yeni Aden Bahçesine dair son tanımı, son sahneye şu şekilde başladığında benim için şu noktayı gösteriyor:

Bundan sonra yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gök ve önceki yeryüzü ortadan kalkmıştı. Deniz de yoktu artık. Kutsal kentin, yeni Kudüs'ün kendi güveyi için hazırlanmış süslü bir gelin gibi, gökten, Tanrı'nın yanından indiğini gördüm. Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim: «**İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak.**»

Ebedi Kimlik

Tanrı çocuklarının ortaya çıkması. . . . Tanrı'nın çocuklarının yüce özgürlüğü ", bir gün İsa'nın benzerliğine dönüştürüleceğimizi ve onun gibi olacağımızı söylemenin bir yoludur. Elçi Yuhanna'nın dediği gibi, " Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ne var ki, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz. "(1 Yuhanna 3: 2). Aynı düşünce başka şekillerde de ifade edilir:

Tanrı, önceden bildiği kişileri, Oğlunun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeşler arasında ilk doğan olsun. (Romalılar 8:29)

'Oysa bizim vatanımız göklerde. Ve oradan, Kurtarıcı olan Rab İsa Mesih'i bekliyoruz. O, her şeyi kendine bağlı kılmaya yeterli olan gücünün etkinliğiyle bizim zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir.' (Filipililer 3: 20-21)

Kaderimiz, nihayi olarak Tanrı'nın - İsa'nın -benzeyişinde Tanrı'nın tamamlanmış görüntüleyicileri olmaktır. Bu süreç zaten başlamıştır: "Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor." (2 Korintliler 3:18). Kutsal Kitap hikayemizi diriliş ve dönüşümle bitirir. Sonsuz yaşama diriltilmişizdir ve İsa'nın dirilişinden sonra sahip olduğu bedene benzer olan yüceltilmiş bedenler bize verilmiştir. Pavlus bu bedenlerden "ruhsal beden" olarak söz eder (1 Korintliler 15: 35-58).

Son kaderimiz ve yüceltmemizle ilgili en sevdiğim bölüm biraz daha belirsizdir. Bu İbraniler kitabında İsa'nın bizi Tanrı ve Tanrı'yı da bizimle tanıştırdığı bir sahnedir. İsa, Tanrı'nın gökteki oğulları olan "topluluğun" önünde durur. Bizi ailede kardeş olarak görmekten utanmadığını cesurca itiraf ediyor (İbraniler 2:11) ve sonra Tanrı'ya ve ailenin doğaüstü üyelerine şöyle diyor: "Yine, «Ben O'na güveneceğim» ve yine, «İşte ben ve Tanrı'nın bana verdiği çocuklar» diyor. (İbraniler 2:13).

Bu senin nihai kaderin - Tanrı'nın ailesinin kalıcı, meşru bir üyesi olmak. Sonunda, Tanrı'nın ailesine *aitsin*. En başından beri Tanrı'nın istediği buydu. Bütün yaratılışın özlemi de *budur*.

Sonsuz Ortaklık

Yeni yaratılıştaki (cennet) hayatın nasıl olacağı hakkında bir konuşma duydunuz mu? Pek çok insanın bunu sonsuz bir tapınma zamanı, İsa ile bitmeyen Soru-Cevap oturumu veya yüceltilmiş bir kilise topluluğunun bir araya gelip selamlaşması olarak tanımladığını duydum. (Sonuncusu benim gibi içedönükleri korkutuyor).

Mükemmel bir Aden Bahçesi'ndeki yaşamın neleri içerebileceğini hayal ederek bazı çıkarımlarda bulunabilirsek de, Kutsal Kitap bu deneyim hakkında pek bir şey söylemez. Söyledikleri ise yukarıda sıraladığımız tahmin edilenlere meydan okur niteliktedir. İsa'ya imanlarını koruyan "galip gelenler", "uluslar üzerinde yetki" alacaklardır (Vahiy 2:26). İsa onlara "benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim" der (Vahiy 3:21). Bir gün "melekleri yargılayacağız" (1 Korintliler 6: 3).

Bu sözler ne anlama geliyor? *Şu anda* ulusları kimin yönettiğini sorarak başlayabilir miyiz? Cevap, Babil'deki uluslara tahsis edilen Tanrı'nın düşmüş oğullarıdır. Başka bir deyişle, *şu anda* tüm uluslar Tanrı tarafından henüz tam olarak (veya hatta çoğu) geri alınmamıştır. Tanrı'nın krallığının genişlemesi, belirttiğimiz gibi kademeli bir süreçtir - "zat-en" başlamış ancak henüz tamamlanmamış bir süreç. Günlerin sonunda süreç tamamlandığında, imanlılar "melekleri yargılayacaklar" - onların yerine geçerek Tanrı'nın düşmüş oğullarını da yargılayacağız. Ulusları kralımız ve kardeşimiz İsa ile birlikte yöneteceğiz.

Bu fikir hakkında ne zaman konuşsam, bazı kaçınılmaz sorular alıyorum: Ne tür görevlerimiz olacak? Bazı imanlıların diğer imanlılardan daha fazla yetkisi olacak mı? Başka bir imanlının patronu olacak mıyım? Nasıl hepimiz hükümdar gibi olacağız? Çalışmalarımızın niteliği kimin kimin üzerinde olduğunu belirliyor mu?

Bunların hepsi *kusurlu, düşmüş bir dünyada yaşayan insanlardan* gelen anlaşılır sorular. Bakış açımız, deneyimlediğimiz kusurlu, zarar görmüş dünya tarafından lekelenmiştir.

Ancak Kutsal Kitap, nihai kaderimizi patron-çalışan ilişkisi olarak tanımlamaz. Bu bir baba-çocuk ilişkisidir. Biz, Tanrı'nın çocukları olarak, ister insan ister göksel çocukları olalım, kardeşlerimizle birlikte Tanrı ile birlikte çalışıyoruz. Tanrı'nın ilk insanı yarattığındaki gibi şu anda ancak Tanrı'yı imgeliyoruz. Ve hepimizin en çok saygı duyduğu ve örnek aldığı kardeş İsa'dır. Tanrı'nın tüm çocukları, Babamızın nihai görüntüleyicisi olarak O'nun benzeyişine dönüştürüldük.

Mesele şu ki, yeni Aden'deki kuralımız hiyerarşi ile ilgili değil; *aile ortaklığı* ile ilgili. Tüm aile üyeleri yüceltildiğinde, hiyerarşik denetime duyulan ihtiyaç ortadan kalkar.

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey düşünemiyoruz. Bozuk bir dünyada yaşıyoruz. Tanrı bizi istiyor - *o sizi istiyor* - hayatı kendisiyle en başta olmasını niyet ettiği gibi deneyimlememizi istiyor. Ve bir gün bunu yapacağız. Kutsal Kitap'ın dediği gibi:

"Yazılmış olduğu gibi, «Tanrı'nın, kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmemiş, hiçbir kulak işitmemiş, hiçbir insan yüreği kavramamıştır.»" (1 Korintliler 2: 9)

Özet ve Önizleme

Şimdi Kutsal Kitap'ın gerçekte ne hakkında olduğunu biliyorsunuz. Bu harika bir hikaye.

Muhtemelen buradan nereye gittiğimizi merak ediyorsunuzdur. Hikayenin ışığında düşünülmesi gereken bazı önemli kavramlar var.

Hikayenin başlarında, İbrahim hakkında şunu yazmıştım:

Elçi Pavlus, İbrahim'i imanda sadakatin bir örneği olarak kullandı (Romalılar 4: 1-12). İbrahim, herhangi bir kurala uymadan önce, imanını nedeniyle Tanrı tarafından kabul edildi. Kuralları takip etmeyi, neye inandığını göstermesi içindi. Kurallar inancın yerini almadılar. İnanç (iman) tek önemli olanı. Bu inanca - Tanrı'ya - sadakatten daha sonra tekrar söz edeceğiz. Bugün biz buna öğrencilik diyoruz. İnanç ve sadakat iki ayrı şeydir. İlişkilidirler ancak birbirlerinin yerine geçemezler. Aynı şey kurtuluş ve öğrencilik için de geçerlidir.

Bu paragraf, yolun geri kalanında bizim yol haritamızdır. Sadakatte inanmak ifadesi yol göstericimiz olacaktır. Şöyle açıklayalım:

"İNANMAK"

Bir sonraki bölümde müjde hakkında konuşacağız. Ne olduğu ve olmadığı hakkında konuşacağız. Bunun ne anlama geldiğini, Kutsal Kitap'a göre müjdenin içeriğinin ne olduğunu öğreneceğiz. Bu önemlidir, çünkü Müjdeye **inanmak**, Tanrı'nın ailesinin bir üyesi olma şeklimizdir. Biz böyle kurtuluruz. Kurtuluş iman gereğidir. Tanrı'nın kurtuluşu sağlama yolu, ailesine katılmak için yarattığı yoldur. Bunların hepsi de İsa'nın yaptıklarına odaklanır.

"SADAKAT"

Kitabın son bölümünde öğrencilik hakkında bilgi edineceğiz. "Öğrenci", "takipçi" anlamına gelen bir terimdir. İsa'nın öğrencisi olmak, onu takip etmek - onu taklit etmek demektir. İsa "beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür" dedi (Yuhanna 14: 7, 9). İsa, Tanrı'yı sevdiğini, Babasına ve planına sadık olduğunu gösterecek şekilde yaşadı. Öğrencilik de, İsa'yı sevdiğimizi ve Tanrı'yı sevdiğimizi nasıl gösterdiğimizdir. Tanrı'nın sevgisini kazanmakla ilgili değil. Tanrı'nın bizi kurtarma planını gerçekleştirdiği için İsa'ya bu şekilde teşekkür ederiz. Mesele, İsa'nın kurtuluşumuz için yaptıklarını değiştirmek ya da tamamlamakla ilgili değil. Kurtuluşumuz için yaptıklarına inandığımızı yaşamımızda bu şekilde gösteririz (Yakup 2: 14-26).

Daha önce de söylediğim gibi, inanç ve sadakat birbiriyle ilişkili ama farklı şeylerdir. Değiştirilemezler. Aynısı kurtuluş ve öğrencilik için de geçerlidir. Kurtuluşumuz için müjdeye inanıyoruz. Onun öğrencisi olarak Kurtarıcımıza sadakat gösteriyoruz.

II. Kısım: Müjde

Yedinci Bölüm

Müjde Nedir?

Bu soruyu bu noktada sormak tuhaf gelebilir. Tanrı'nın bizi ailesinde nasıl istediğine dair Kutsal Kitap'ta anlatılanları anlamak için şimdiye kadar oldukça zaman harcadık. Müjdeye inanarak bu aileye katılıyoruz.

Kiliseye giden pek çok insanın müjdeyi gerçekten anlamadığını keşfettim. Bazıları bunu ifade edemez. Onu tutarlı bir şekilde ifade edebilen diğerleri, genellikle sadeliğine gerçekten teslim olma konusunda mücadele ederler. Sonsuz yaşam için gerekli olan tek şeyin müjde olduğuna gerçekten inanmaktan dolayı içten içe acı çekerler.

Bazılarınız neden bahsettiğimi merak edebilir. Yine de bahse girerim ki, ne demek istediğimi açıklarken, ya kendinizi ya da tanıdığınız birini aşağıda göreceksiniz.

Müjde'yi tanımlayarak başlayacağız. Yol boyunca netlik açısından dikkate alınması gereken bazı sorular soracağım. Müjdenin ne olmadığı hakkında da konuşmalıyız. Soh-

betin o kısmına geldiğimizde, bahsettiğim mücadele ile ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Müjde Nedir?

"Müjde" teriminin ne anlama geldiğini tanımlamak oldukça kolaydır. Kutsal Kitap'taki "müjde" kelimesi kurtuluş mesajına atıfta bulunur. İngilizce "gospel" ve Türkçesi müjde kelimesi, iyi haberler getiren birine verilen bir ödüle atıfta bulunan Yunanca bir kelimenin (Yeni Antlaşma'nın orijinal dili) çevirisidir. Bu nedenle, sık sık "müjde" terimi ile özdeşleştirilen "iyi haber" - kurtuluş mesajını getiren iyi haber sözünü duyacaksınız.

Bunu bir düşünelim. Bir şey öğrenmiş gibi hissedebiliriz. Sanırım yaptık ama bilmemiz gereken şeyi aslında öğrenemedik. Şimdi bir terim *tanımlayabilmemiz* çok güzel. Ama aslında kurtuluş mesajının *içeriği* hakkında hiçbir şey söylemedik. "Müjde" kelimesinin neyi ifade ettiğini tanımladık, ancak müjdenin gerçekte *ne olduğunu* tanımladık.

Öyleyse müjdenin *ne anlama geldiğinden* bahsedelim. Tanrı'nın kurtuluş teklifinin *içeriği* nedir? İyi haberin *detayları* nelerdir? *Ve neden* bu iyi haberdir? Kelime Yeni Antlaşma'da neredeyse 100 kez geçiyor, bu yüzden bunu çözebilmeliyiz.

Elçi Pavlus, Müjde mesajından muhtemelen diğer Yeni Antlaşma yazarlarından daha fazla bahseder. İsa hakkında vaaz verdiği mesaj için "müjde" kelimesini kullanır:

Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi olmaya çağrılan ben Pavlus ve kardeşimiz Sostenis'ten, Tanrı'nın Korint'teki topluluğuna selam! Mesih İsa'da kutsal kılınmış ve kutsal olmaya çağırılmış olan sizlere ve hepimizin Rabbi İsa Mesih'in adını her yerde anan herkese, Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten lütuf ve esenlik olsun. Tanrı'nın Mesih İsa'da size bağışladığı lütuftan ötürü sizin için her zaman Tanrıma şükrediyorum. (1 Korintliler 15: 1-4)

Pavlus mesajını, müjdeyi, başka bir yerde şöyle tanımlar:

İsa Mesih'in kulu, Tanrı'nın müjdesini yaymak için seçilip elçi olmaya çağrılan ben Pavlus'tan selam! Tanrı, öz Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le ilgili olan bu müjdeyi peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılarda önceden vaat etti. Bedence Davut'un soyundan doğan Rabbimiz İsa Mesih'in, kendi kutsal ruhu sayesinde ölümden dirilişle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi. Her ulustan insanların iman edip söz dinlemesini sağlamak için Mesih'in aracılığıyla ve O'nun adı uğruna Tanrı'nın lütfuna ve elçilik görevine sahip olduk.(Romalılar 1: 1-5)

Müjdenin içeriği - iyi haber - bu ayetlerde açıkça ortaya çıkıyor. İşte unsurlar:

- Tanrı Oğlunu dünyaya gönderdi. . .
- Davut'un soyundan doğdu . .
- İsa Mesih insan olarak dünyaya geldi. . .
- Günahlarımız için öldü. . .
- Gömüldü. . .
- Ve ölümden dirildi. . .

Bu unsurlar iyi haberin *içeriğidir*. Daha önce bahsettiğimiz hikayenin daha büyük resminin ışığında bunları burada tekrar anlatayım:

Tanrı'nın Oğlu bir insan oldu. Günahlarımız artık bizi Tanrı'nın ailesinden uzak tutmasın diye çarmıhta acı çekti ve öldü. Ölümü yenebilmemiz için ve sonsuza dek tek gerçek Tanrı olan Babamızla birlikte olabilmemiz için ölümden dirildi.

Bunu biraz inceleyelim. Eğer bu iyi haberse, *neden* iyidir? Pek çok nedenden dolayı. Bu iyi haberdir çünkü kurtuluşumuz kendi performansımıza bağlı değildir. Bu tanımda harka geçmiş performansınız veya temiz bir sabıka kaydınız hakkında hiçbir şey görmüyorsunuz. Müjdenin içeriği ne yaptığınız, ne yapabileceğiniz ya da yapmanız gerektiğiyle ilgili değildir. Başkasının sizin için ne yaptığı ile ilgilidir. Bu hepimiz için iyi haber çünkü hiçbirimiz mükemmel değiliz. Hiçbirimiz Tanrı'yı her zaman memnun etmiyoruz. Hiçbirimiz O'nun ailesinde yaşamaya ve kendi adıyla anılmaya uygun değiliz. Tanrı için kabul edilebilir hale getirilmemiz gerekir. Müjdenin içeriği bize bunun nasıl olduğunu anlatır.

Pavlus'un insanlara iyi haberi verme hizmetini "imanla itaat etmek" olarak tanımladığına dikkat edin. Mesajını duyanların söylediklerine "sımsıkı sarılmalarını" istedi. Müjdeye nasıl "itaat edersiniz"? Vaftiz edilerek mi? Para vererek mi? İyi davranarak mı? Aptal olmayarak mı? Fakirlere yardım ederek mi? Bunların hepsi değerli şeylerdir, ancak Hayır. Tanrı "*imanla* itaat" ister. Müjde'ye imanla itaat edersiniz.

Pavlus'un "idrakle itaat" demediğini de fark ettiniz mi? Tanrı'nın İsa'da bir insan olması gibi şeyleri veya dirilişin nasıl gerçekleşebileceğini tam olarak anlayamayabiliriz. Sorun değil. Tanrı her şeyi çözmemizi ve ardından final sınavına girmemizi istemez. *İnanç* ister. Bu şeylerin neden mantıklı olduğunu anlamak bir süre bekleyebilir.

Müjdenin içeriği, Tanrı'nın sizi başıslama ve ailesinde size kalıcı bir yer verme teklifidir. Teklifi, sevgisini ve nezaketini gösterir. Kutsal Kitap bazen bu terimlerin yerine "lütuf" kelimesini kullanır. Daha büyük bir güç olmadığı için Tanrı bu teklifi yapmaya zorlanmamıştır. Kimse kolunu bükmüyordu. Sizi istediği için size kurtuluş sunuyor. Tek istediği sizin imanınızdır.

Müjdenin iyi haberi budur.

Müjde'ye Neden İhtiyacımız Var?

Bunu zaten cevapladığımı düşünebilirsiniz. En azından dolambaçlı bir şekilde yaptım. Ancak Hıristiyan çevrelerdeki deneyimlerimin ışığında, açık sözlü olmam gerekiyor.

Müjdeye neden ihtiyacımız var? Çünkü onsuz Tanrı'yla sonsuza dek yaşama umudumuz yok. Sıfır. Günah yüzünden Tanrı'dan uzaklaştık. Müjdeye inanmak tek çaremizdir.

Kutsal Kitap, içinde bulunduğumuz durumu birkaç şekilde anlatır. İsa "kaybolmuş olanı aramak ve kurtarmak" için burada olduğunu söyledi (Luka 19:10). Doğamız gereği, "suç ve günahlardan dolayı ölüydük" (Efes 2: 1, 5) ve "Tanrısız" (Romalılar 5: 6). "Tanrı'ya yabancı ve düşmandık"(Koloseliler 1:21). Bu güzel bir resim değil gerçekten de.

Söz ettiğimiz kutsal kitapsal hikaye bize bizim neden bu durumda olduğumuzu açıklıyor. Tanrı'nın ailesinde doğmadık. Biz yabancıydık. Yine de Tanrı bizi ailesinde istiyor. Tanrı'nın doğasından yoksun olarak, zekamızı ve istediğimizi elde etme özgürlüğümüzü kötüye kullanırız ve bu süreçte genellikle başkalarına zarar veririz. Kendimize zarar verecek şekillerde de yaşarız. Tanrı'nın benzerliğini yansıtmadığımızda ve O'nun yasasını çiğnediğimizde, başkalarının haklarını ihlal edip, diğerlerini manipüle ettiğimizde ve farklı şekillerde onları taciz ettiğimizde günah işleriz. Bizler doğamız gereği günahkarız - kendimize saplantılı ve isyankarız. "Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:23).

Bunu okumak ve bunalıma girmek ya da kızgınlık duymak kolaydır. Ancak müjde hikayesinin iyi haberi, Tanrı'nın tüm bunları biliyor olması ve bizi yine de sevmesidir. Aklinıza hiç gelmemiş olabilecek bir nedenle de faydalıdır. Müjde'yi diğer dinlerin kurtuluşla ilgili öğretilerinden tamamen farklı kılan şey budur. Diğer her din ya günahın bir sorun olduğunu reddeder ya da çözümün insan performansı olduğunu söyler - ritüelleri tekrarlamak, dua etmek, dini günleri gözlemlemek ya da başka bir şekilde iyi olmak.

Açık konuşmak gerekirse, bu konuda insanın durumu ya da bir şey yapamaması hakkında yalnızca müjde dürüsttür. Gerçekte diğer dinler size yalan söyler - Tanrı ile aranızdaki mesafeyle ilgili sorunu çözebileceğinizi veya bir sorununuz olmadığını söylerler. Müjde, size Tanrı'nın çözümü sağlaması gerektiğini ve bunu sağladığını söyleyen tek gerçektir. Müjde şeffaf bir şekilde dürüsttür. Canınızı yaksa bile size gerçeği söyler. Bu da sevginin kanıtıdır. Sevdiğine yalan söylemek gerçek sevgi değildir.

Kurtarılmanın Başka Yolları Var mı?

Bunu az çok yanıtladım ama soruya farklı bir açıdan yaklaşmak istiyorum.

Tanrı, bağışlama, kurtuluş ve kendisiyle birlikte sonsuz bir yaşamı bize karşılıksız olarak sunar. Bu kazanılmış veya hak edilmiş bir şey değildir. Aslında kazanılamaz veya hak edilemez. Buna sahip olmak için gerekli olan inanç ya da imandır - kişinin Tanrı'nın vaa-dine ve İsa'nın yaptıklarının eksiksizliğine güvenmesidir.

Ancak müjdeye inanmak, kurtuluşla ilgili diğer öğretilere veya fikirlere *inanmamak* demektir. Kutsal Kitap başka kurtuluş yolu olmadığını söyler. Bunu bir düşünün. Eğer Cennete girmenin başka bir yolu varsa, Baba Tanrı neden oğlu İsa'yı çarmıhta bu kadar korkunç bir şekilde ölmek için dünyaya göndersin? Oğul'un bir insan olması ve ölümün yenilmesi gerekiyordu. Tek yol buydu ve Tanrı'nın planına inanmak kurtuluşun tek yoluydu. İsa'nın dışında bizi kurtarabilecek kimse yoktur (Elçilerin İşleri 4:12). İsa bunu açıkça ifade etti: "Yol, gerçek ve yaşam benim; Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez" (Yuhanna 14: 6).

Orada belirsizlik yok. İsa'nın yaptıklarına iman etmek dışında başka hiçbir yolla hiç kimse Tanrı'nın sonsuz ailesinin bir üyesi olamaz. Müjdeyi başka inançlara ekleyemezsiniz. Müjde eşsizdir. Müjdeye inanmak, diğer inançlardan uzaklaşmak demektir. Bu, Kutsal Kitap'ın tövbe dediği şeyin bir yönüdür. Başka yönleri de var, ancak bunlar sohbetimizin bir sonraki bölümünde ele alınacak.

Müjde Ne Değildir

Müjdenin içeriği hakkındaki tartışmamız, Müjdenin İsa'nın bizim adımıza başardıklarıyla ilgili olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Sonsuz yaşam, kurtuluş, İsa'nın bizim adımıza başardığına inananlara verilen bir armağandır.

Kültürümüz bu netliği karıştırmaya çalışıyor. Bunun yerini alması için ek olarak kendini geliştirme veya belirsiz "maneviyat" sunar. Ancak müjdenin Kutsal Kitapsal açıklaması bu tür şeylere meydan okur. Müjdenin (ve kurtuluşun) kişisel aydınlanmayla, bir kendini keşfetme yolculuğunda "içine bakmak" ile hiçbir ilgisi yoktur. Müjde, manevi bir açık büfeden gelen fikirleri keşfetmekle ilgili değildir. Bunlar entelektüel veya psikolojik çaba ve faaliyetlerdir. Bunlar da müjde değildir.

Ancak bu tür "alternatif müjdeler", tespit edilmesi ve ortadan kaldırılması kolay olanlardır. Tanrı'nın sunduğu kurtuluşun basitliği içinde birçok insanı dinlenmekten alıkoyan çok daha zor bir engel vardır.

Daha önceki bölümlerde kilisede tanışacağınız birçok insanın müjde ile ilgili kafasının karışık olabileceğini söylemiştim. Bunun nedeni, bu insanların bir performans tuzağına yakalanmış olmalarıdır. Siz veya tanıdığınız biri, müjde *terimini* ve hatta belki de anlamının içeriğini tanımlayabilir. Ancak İsa'nın sizin için yaptıklarına inanmanın sonsuz yaşam için gerekli olanların toplamı olduğu fikri bazı insanlara doğru görünmez. 'Elbette bir şeyler *yapmalıyız*. Aksi takdirde, bunu nasıl hak edebiliriz?' diye düşünürler.

Kutsal Kitap'ın hikayesini ve müjdenin içeriğini anlarsanız, Tanrı'nın sunduklarını hak etmediğimizi hemen anlamalısınız. Ve bu birçok insan için bir sorundur. Sahip olduğumuz iyi şeyleri kazandığımızı hissetmek isteriz. Bir yardım kuruluşu gibi bağış almak istemeyiz. En azından biraz çalışmadan iyi bir şey elde etmek yanlış gelir.

Suçluluk, doğru düşünme becerisini daha ince şekillerde bozar. Müjdeyi karşılıksız verilen bir hediye olarak görme yeteneğimizi felç edebilir. Suçluluk, bazı insanları bir hediyeyi bir noktada hediye veren için yaptıkları bir şeyden dolayı hak ettikleri sonucuna vararak kendilerini haklı çıkarmaya iten şeydir. Ve kendilerini buna ikna edemezlerse, hediyeyi hak ettiklerini hissettirmek için gerçeğin ardından bir şeyler yapmaya karar verirler.

Suçluluk, müjdede gösterilen Tanrı sevgisine bizi kör eder. Nihayetinde, bu düşüncenin ne kadar benmerkezci olduğunun üstesinden gelmeliyiz.

Kulağa sert gelebilir, ama beni dinleyin. Başkasının değerli olduğunuzu düşünmesini sağlamak için çok çalışmak, kendinize odaklanmanızı gerektirir. Amaç başka bir insanı onun ilgisine veya sevgisine layık olduğunuzu düşündürmek olduğunda başka birine odaklanamazsınız. Kendimiz hakkında iyi hissetmek isteriz (yani, bir şeyi yasal olarak hak ettik, bu yüzden bize ait olmayan şeyleri almayacağız). Başkalarının da bizim hakkımızda böyle hissetmesini isteriz (yani, başkalarının bize kendimizi hissettirme şeklimiz nedeniyle bize bir şeyler vermesini isteriz).

Müjde bunu elimizden alır ve bir kenara atar. Bizi sanki tamamen soyar, çıplak tevazu talep eder. Odak noktasının tamamen Tanrı ve İsa üzerinde olması konusunda ısrar eder. Bu yüzden birçokları için yutması zor bir hap gibidir. Bizim övgüyü almamıza izin vermez.

Sonuç olarak, müjde *ne yaptığınızla* ilgili değil, ancak zaten *kim olduğunuzla* ilgilidir. Sen insansın. Başından beri Tanrı'nın sevgisinin ve planının nesnesisin. Bunların hiçbir performansı gerektirmez. Nasılsa öyledir.

Düşmüş bir dünyada yaşayan günahkarlar olduğumuz için, içten dışa bizi gerçekten tam olarak tanırlarsa kimsenin bizi sevmeyeceğini düşünmek zorunda kaldık. Sonuç olarak, bizim hakkımızda onun dikkatinden kaçan hiçbir şey olmadığı için Tanrı'nın bizi sevdiğini

hayal edemeyiz. Tanrı her düşünceyi, sözü, dürtüyü ve eylemi bilir. Suçluluğun içimizde yarattığı şartlı ilişkilerimizin normalliği, müjdede bizim için filtrelenmemiş Tanrı sevgisinin kabul edilmesini zorlaştırır. Bu bizim bakış açımıza göre mantıklı değildir.

Bu noktada şunu söylemeliyim ki, gerçek müjdeyi işiten ve onu tüm samimiyetiyle kucaklayan insanların gerçekten kurtarılmadıklarını düşünmüyorum. Dürüstçe inandıklarına ve Tanrı'nın ailesinde olduklarına inanıyorum.

Tanımladığım şey, bu inananların birçoğunun hala sürdürmekte olduğu ruh parçalayıcı iç yaşamdır. Suçlulukları, müjdenin sevgisini ve zarafetini performans merkezli, iyi işlere dayalı bir deneyime dönüştürür. Tanrı'nın onları, müjdeyi anladıkları ve ona inandıkları anda yaptığı gibi hala sevip sevmediğini merak etmeye başlarlar. İmanlılar olarak işledikleri günahların Tanrı'nın onlara karşı kayıtsız kalmasının ve onlara karşı kararsız kalmasının nedeni olarak bakarlar. Ya Tanrı'nın beklentilerini karşılayamayacaklarına ikna olmuşlardır ya "yeterince inandıklarını" ya da belki de gerçekten hiç inanıp inamadıklarını merak ediyorlardır.

Üzücü gerçek şu ki, pek çok *gerçek* Hıristiyan, müjde yüzünden değil, ama suçluluklarının müjdenin açıklığını bozması nedeniyle işkence görmüş, yenilgiye uğramış hayatlar yaşamaktalar.. Kutsal Yazıları okuduklarında sadece günahlarını ve başarısızlıklarını görürler. Her vaaz sanki onlara karşı hazırlanmış bir iddianamedir (ve gerçekten bu nedenle vaaz veren vaizler de bundan utanmalıdırlar). Hikayenin muhteşem harikası kaybolur ve unutulur.

Kurtuluş performansla ilgili değildir. Asla olmadı, asla olmayacak ve *asla* olamaz. Kendimizi Tanrı'nın seviyesin koymak, O'nun varlığına uygun hale getirmek için hiçbir şey yapamayız. *Tanrı'nın mükemmel doğasından yoksunuzdur*. Biz Tanrı gibiyiz, onu imgelemek için yaratılmışız, ama tanım gereği Tanrı'dan eksikiz ve Tanrı bunu biliyor. Bu yüzden onun kurtuluş için çözümü *sen değilsin*, İsa'dır..

Şunu ya da bunu yaparak, bu aradaki boşluğu doldurabileceğimizi ya da bu uçuruma bir köprü kurabileceğimizi düşünmek saçmadır. Başarısız olduğunda Tanrı asla senin hakkında yeni bir şey öğrenmez. Seni baştan beri tanıyordu ve seni bulunduğu yerde ve hala seviyordu. Romalılar 5: 8 bunu en iyi şekilde söylüyor: "Tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor: biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü." Anladın mı ne diyor? *Hâlâ günahkârken*. Tanrı'yı sizi sevmeye teşvik etmek için yeterli düzeyde performans göstermenize gerek yoktur. Bunu biraz düşünürseniz, bu *gerçekten de* çok iyi bir haber. Tanrı'yı *asla* hayal kırıklığına uğratamazsınız, çünkü davranışlarınız hakkında *asla* yanlış beklentileri yoktur. Tanrı seni başından beri sevdi. "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun." (Yuhanna 3:16).

Bunu iki düşünceye indirgeyebiliriz. Kurtuluş - Tanrı'nın ailesine üyelik - kazanılmaz. Sadece imanla kabul edilebilir. Tanrı lütfkar ve sevgi dolu olduğu için bu kurtuluşu bize sunar. Başka bir sebebi yoktur, olamaz da.

Kısım III: İsa'nın Ardından Gitmek

Sekizinci Bölüm:

Öğrencilik Nedir?

Müjdenin dönüştürücü olması amaçlanmıştır. "Bir kimse Mesih'te ise, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur."(2 Korintliler 5:17). Bu aslında neye benzer?

Bu sorunun cevabını hatırlayabilirsiniz. Daha önce bir öğrencinin bir takipçi olduğunu, özellikle de İsa'nın öğrencisinin takipçisi olduğunu söylemişim. "Ardından gitmeyi" İsa'yı taklit etmek veya imgelemek olarak tanımladım. "İsa'nın benzeyişine dönüşmek" bizim nihai kaderimizdir (Romalılar 8:29; 2 Korintliler 3:18; Koloseliler 3:10).

İsa'yı taklit etme nedenimiz, Tanrı'nın bizi cennete girmemize izin vermesi için bizi sevmesini *sağlamak* değil. Tanrı, "biz daha günahkarken" (Romalılar 5: 8) ve Tanrı'nın "düşmanlarıken" (Romalılar 5:10) her birimizi çoktan sevdi . Müjdeye *inandığımızda* cennete gideriz - Tanrı'nın ailesinin bir parçası oluruz. Kendi başımıza kaybolmuşuzdur, Tanrı'ya yabancılaşmışızdır (Efesliler 4:18), bir Kurtarıcıya ihtiyaç duyarız (Luka 19:10). Durumumuz böyleyken, Tanrı bizi sevdi. Bizi sevmek için eylemlerimizi düzeltene kadar beklemedi.

İsa'yı taklit etme nedenimiz aynı zamanda sonunda kurtuluşa kavuşabilmek için Tanrı'nın bizi sevmesini *sağlamak* da değildir. Performansla elde edilemeyen şey performansla kaybedilemez. Kurtuluşun bizim değerimiz veya erdemimizle hiçbir ilgisi yoktur. Bu tamamen birisinin - İsa'nın - bizim için yaptıklarıyla ilgilidir. "Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı." (2.Korintliler 5:21). Bu nedenle kurtuluşumuzla ilgili övünemeyiz. Tüm övgü İsa'ya aittir.

Öğrencilik Hakkında Net Bir Şekilde Düşünmek

Bütün bunların öğrencilikle nasıl ilgili olduğu konusunda dikkatlice düşünmemiz gerekir.

Daha önce bahsettiğim performans tuzağı nedeniyle, kurtuluş ve öğrenciliğin aynı şey olmadığını net bir şekilde kavramamız gerekir. Pek çok imanlı, günahlarından dolayı suçluluk duydukları için bilinçsizce kendi işlerini veya performanslarını müjdeye eklemeye başlarlar. Sonuç , İsa'nın sahip olmamızı istediği bol yaşam değil ruhsal esarettir(Yuhanna 10:10; 2 Korintliler 1: 5; Efesliler 3:20).

Kurtuluş, müjdeye inandığımızda Tanrı tarafından bize verilen bir armağandır. Hak edilmemiştir. Yine de, günahımıza ve O'na düşmanlığımıza rağmen Tanrı bunu bize sunmaktadır. Öğrencilik, müjdeye inanmamızın bir sonucu olarak yaptığımız bir şeydir. Kendisine ve Tanrı'ya olan sevgimizi göstermek için İsa'yı örnek alırız. İsa, Tanrı'nın nihai görüntüleyicisiydi, bu yüzden biz de aynı şekilde yaşamak istiyoruz.

İsa gibi yaşamak için - kutsal bir hayat yaşamak için pek çok neden var. Tanrı'nın sevgisini kazanmak onlardan biri değil. Kurtuluş bize hiçbir şeye mal olmaz; Müjdeye inanan herkes için karşılıksızdır. Ancak öğrencilik bize bir şeye mal olur. İsa'nın ardından gitmek çoğu zaman kolay değildir. Bir öğrenci olmak, Tanrı'yı sevmek ve onurlandırmak ve insanlara oldukları gibi yani Tanrı'nın sevdiği, müjde aracılığıyla ailesine dahil etmeyi istediği Tanrı'nın benzeyişini yansıtan kardeşlerimiz olarak davranmak gibi seçimler yapmayı gerektirir.

İsa'nın kendi hayatını düşünün. Kolay olmadı. Kutsal Kitap'ta dediği gibi, "Nitekim bunun için çağırıldınız. Mesih, kendi izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu." (1 Pet 2:21). İsa bir kurban hayatı yaşadı. Hayatındaki ilk öncelik Tanrı, sonra da"komşusu" (yani diğer herkes)ikinci önceliğiydi:

Onlardan biri, bir Kutsal Yasa uzmanı, İsa'yı sınamak amacıyla O'na şunu sordu: «Öğretmenim, Kutsal Yasa'da en önemli buyruk hangisi?» İsa ona şu karşılığı verdi: «`Tanrının olan Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla sev.' İşte ilk ve en önemli buyruk budur. İlkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: `Komşunu kendin gibi sev.' Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır.» (Matta 22: 36-40)

İsa bu şekilde yaşadı, ancak Tanrı onu sevsin ya da onunla mutlu olsun diye değil. Tanrı, o dünyaya gelmeden ve antlaşmayı yerine getirmek için "gereken işleri" yapmadan çok önce İsa'yı zaten sevdi. O, "dünyanın kuruluşundan önce" İsa'yı sevdi (Yuhanna 17:24).

İsa'nın ardından gitmek zor olabilir. İmanlılar ilk inandıklarında İsa gibi olmadıklarından ve tutarlı bir şekilde İsa gibi yaşamak çok zor olduğundan, her öğrencinin davranışıyla ilgili yürekte gelen bir değişime (Kutsal Kitap'ın "tövbe" dediği şeye) ihtiyacı vardır. Ben tövbe ettiğimi biliyorum. Yapmayı bırakmam gereken şeyler vardı ve yapmaya başlamam gereken şeyler vardı. Ama bunların hiçbiri Tanrı'nın beni sevmesini sağlamadı. Tanrı beni zaten seviyordu.

İsa, Tanrı'yı sevdiği için yaptıklarını yaptı. Biz de bu nedenle aynı şeyleri yapmalıyız. İsa, başkalarının kendisine ve Tanrı'nın planına inanmasına yardımcı olmak için belirli bir şekilde yaşadı. Biz de böyle yapmalıyız. İsa neden yeryüzünde olduğunu - bizim yerimize nasıl korkunç bir şekilde öleceğini biliyordu. Ama aynı zamanda Tanrı'nın planına ve gücüne de güveniyordu. Ölümünden dirilecek ve bir kez daha Babasıyla birlikte olacaktı.

Biz de aynı ebedi perspektife sahip olmalıyız. Bu dünya bizim gerçek evimiz değil. Geçici olarak ikamet ettiğimiz yerdir. Bir sonraki yerimiz kalıcı evimizdir. İsa'nın yaptıklarından dolayı, bu dünyada sonsuz yaşamı miras alacağız ve bu dünyayı geride bırakacağız. Hayatımızın amacı, bizi kurtaran kişiye sadakatimizi ve minnettarlığımızı göstermek ve başkalarının Tanrı'nın ailesine girmesine yardımcı olmak olmalıdır.

Ya başarısız olursak? Ya günah işlersek? İkisini de yapacağız. Tanrı bunu biliyor. İnsanları çok iyi tanıyor! Kim olduğumuzu biliyor. Ama biz onu sevmek için herhangi bir şey yapmaya en ufak bir ilgi göstermeden önce O bizi zaten seviyordu. Biz daha onun düşmanırken O bizi sevdi - "biz henüz günahkârken" (Romalılar 5: 8). Tanrı biz ailesine girmeden önce bizi sevdi. Artık ailesinde olduğumuza göre bizi neden daha az sevsin ya da sevmeyi bıraksın? Günah işlediğimizde ve başarısız olduğumuzda bizi affeder. Buna inanmamızı ve İsa'yı örnek almaya geri dönmemizi ister.

Neden İsa Gibi Yaşayalım?

Bir an önce İsa gibi yaşamak için pek çok nedenimiz olduğunu söyledim, ama Tanrı'nın sevgisini kazanmak bu nedenlerden biri değil. Peki bu nedenler nelerdir?

Birincisi, günah kendi kendimize zarar verir ve sadece bize değil çevremizdekilere de zarar verir. Kendi geniş ailemde alkolizm, uyuşturucu bağımlılığı ve sadakatsizliğin etkilerini gördüm. Bu şeylerin hayatları mahvettiği açık. Dünyanın - inanmayan kültürün - zevk ve kendini tatmin etmek için sunduğu şeylerin geçici olduğu ve kalıcı bir değeri olmadığı da eşit derecede açık olmalıdır. Kültür, kararlarımızın yarattığı sefaletten bağımsız olarak kendimizi tatmin edebilmek amacıyla "mutluluğumuzun peşinden gitmek" için bize "hayatı yaşamamızı" söyler. Sonsuzlukla ilgili bir bakış açısı sunmaz. Bizi sadece

şimdi, şu an için yaşamaya çağırır. Daha yüksek bir çağrı yoktur. Kutsal Kitap bu zihniyetin ne olduğunu ortaya koyar:

Dünyayı ve dünyaya ait şeyleri sevmeyin. Dünyayı sevenin Baba'ya sevgisi yoktur. Çünkü dünyaya ait olan her şey, doğal benliğin tutkuları, gözün tutkuları ve maddi yaşamın verdiği gurur Baba'dan değil, dünyadandır. Dünya ve dünyasal tutkular geçer, ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar. (1.Yuhanna 2: 15-17)

İkincisi ve birçok açıdan birincisinin tam tersi, tanrısal bir hayat yaşamak diğerlerini kutsar. Gerçek şu ki, yaşam ve düşünme şeklimiz ya diğer insanları kutsar ya da onları lanetler. İsa insanlara hizmet etti ve onlar için bir bereketti. Kendini tatmin ve sadece kendi kendine meşgul olmakla yönlendirilen bir yaşam tarzı sürdürmek tatmin edici değildir. Her süper market broşürleri bu gerçekliğin örneklerini sunar. İnsanları kutsamak sadece İsa'yı yansıtmakla kalmaz, bizi kişisel tatmine de götürür. Hayatınız, başkalarına hizmette yaşadığı zaman daha değerli ve önemli hale gelir.

Üçüncüsü, tanrısal bir yaşam, müjdeye tutarlı bir tanık olmamızı sağlar. İnsanlar hayatlarımıza bakar ve İsa'ya inanmayan dünyadan herhangi bir fark görmezlerse ve başkalarına hizmet için yaşamış bir hayat görmezlerse, müjdeyi inandırıcı bulmazlar (ya da en iyi ihtimalle kafaları karıştırır). Hayatlarımızı İsa'nın mesajıyla çelişki olarak göreceklerdir. Başka bir deyişle, insanlar bizden onları sevdiğini söylediğimiz kişi olan İsa gibi yaşamamızı beklerler. Bu mantıksız değil. Alternatifi ikiyüzlülüktür ve kimse ikiyüzlülüğü takdir etmez.

Tanrısal bir hayat yaşamak, cennette bir yer kazanmakla ilgili değildir. Topladığımız "ruhsal puanlar" ile Tanrı'nın bize borçlanmasıyla ilgili değildir. Aşağıdaki gibi ayetlerin tamamen farklı bir odak noktası vardır:

Bunun için ey kardeşler, Tanrı'nın merhameti uğruna size yalvarırım: kendinizi Tanrı'ya diri, kutsal ve O'nu hoşnut eden bir kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. Bu çağın gidişine uymayın; Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin. (Romalıları 12: 1-2)

Ne var ki, Tanrı'nın attığı sağlam temel, «Rab kendine ait olanları bilir» ve «Rab'bin adını anan herkes kötülükten uzak dursun» sözleriyle mühürlenmiş olarak duruyor. Büyük bir evde yalnız altın ve gümüş kaplar değil, tahta ve toprak kaplar da vardır. Kimi onurlu, kimi bayağı iş için kullanılır. Eğer bir kimse bayağı olandan arınırsa,

onurlu amaçlara uygun, kutsal kılınmış, efendisine yararlı ve her iyi işe hazır bir kap olacaktır. (2 Timoteos 2: 19-21)

Böylece eğer Mesih'ten gelen bir cesaret, eğer sevgiden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, eğer yürekten bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşünce ve sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın. Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle diğerini kendinden üstün sayın. Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetin. Mesih İsa'da olan düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınımsız sarılacak bir hak saymadı. Ama yüceliğinden soyunarak kul özünü aldı ve insan benzeyişinde doğdu. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. (Filipililer 2: 1-8)

Bu bölümler bize nasıl yaşamamız gerektiğine dair bir fikir veriyor, ancak yine de öğrenciliğin ayrıntılarına ulaşamadık. Bir öğrenci nasıl yaşar? Bir öğrenci ne yapar? Neyse ki, İsa ve ilk öğrencileri olan ilk Hıristiyanlar bunu açıklığa kavuşturmuşlardır. İsa ilk öğrencilerine kendi yapmadığı bir şeyi yapmalarını asla söylemedi ve onlara bunu nasıl yapacaklarını da gösterdi. Onlar da onun örneğini takip ettiler ve yeni doğan kilisenin ilk günlerinde başkalarına da aynısını yapmayı öğrettiler.

Dokuzuncu Bölüm

Bir Öğrenci Ne Yapar?

Sizi şaşırtabilir, ama İsa öğrencilerine çok şey yapmalarını emretmedi. Tanrı'yı ve diğerlerini sevme vizyonu karmaşık değildi. Ancak onlara yapmalarını emrettiği şeyler çok derin ve uygulamaya konulduğunda hayat değiştiren şeylerdi. Öğrenci olmanın en önemli noktasıyla başlayacağız.

Öğrenciler Tanrı'ya, Komşularını ve Birbirlerini Sever

İsa'nın Tanrı'ya adanmış bir hayatı nasıl özetlediğini zaten biliyoruz. En büyük emirler şunlardı:

Onlardan biri, bir Kutsal Yasa uzmanı, İsa'yı sınamak amacıyla O'na şunu sordu: «Öğretmenim, Kutsal Yasa'da en önemli buyruk hangisi?» İsa ona şu karşılığı verdi: «`Tanrının olan Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla sev.' İşte ilk ve en önemli buyruk budur. İkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: `Komşunu kendin gibi sev.' Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır.» (Matta 22: 36-40)

İsa bunları yaptı. Öğrencilerine, "Ama dünyanın, Baba'yı sevdiğimi ve Baba'nın bana buyurduğu her şeyi yerine getirdiğimi anlamasını istiyorum." dedi (Yuhanna 14:31). İsa, Babası Tanrı'ya sevdiğini nasıl gösterdi? Tanrı'ya itaat etti. Tanrı'nın kendisi için planını gerçekleştirdi. Ayrıca onlara, "Baba'nın beni sevdiği gibi, ben de sizi sevdim. Benim sevgimde kalın." (Yuhanna 15: 9). İsa, en büyük iki emir hakkındaki yorumlarını netleştirdiği gibi, öğrencilerinden de aynısını yapmalarını istedi.

İsa kendisini örnek olarak kullanarak daha da ileri gitti. Öğrencilerini, sevdiği gibi birbirlerini sevmelerini söyledi. Bunu yaptıklarında, ona itaat edecekler ve Tanrı'ya memnun edeceklerdi. Onlara şöyle dedi:

Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur. Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz. Artık size kul demem. Çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez. Size dost dedim. Çünkü Babamdan bütün işittiklerimi size bildirdim. Siz beni seçmediniz, ben sizi seçtim. Gidip meyve veresiniz, meyveniz de kalıcı olsun diye sizi ben atadım. Öyle ki, benim adımla Baba'dan ne dilerseniz size versin. Size şu buyruğu veriyorum: birbirinizi sevin! (Yuhanna 15: 13-17)

. . . [İsa] Size yeni bir buyruk veriyorum: birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.» (Yuhanna 13: 34-35)

Tanrı'ya duyulan sevgi ve birbirimize duyulan sevgi, İsa'ya göre, öğrencilerinin temel, vazgeçilmez işaretleridir. İsa bu iki emri hiçbir şekilde çelişkili görmedi. Gerginlik içinde değillerdi. Aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler. Ayrılamazlardı.

Ama insanları nasıl seviyoruz? En yüksek sevgi ifadesi, kişinin sevdiği kişi için hayatını vermesidir: "Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur." (Yuhanna 15:13). İsa'nın bizim için yaptığı buydu:

Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi de göze alır. Tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtıyor: biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü. (Romalılar 5: 7-8)

Bu nihai ifadenin kısası için 1 Korintliler 13: 4-7'den daha iyi bir açıklama düşünemiyorum. Hemen hemen söylenmesi gereken her şeyi söylüyor. İşte o pasajdaki sevginin özellikleri:

- Sevgi sabırlıdır.
- Sevgi şefkatlidir.
- Sevgi kıskanmaz.
- Sevgi övünmez, böbürlenmez.
- Sevgi kaba davranmaz.
- Sevgi kendi çıkarını aramaz.
- Sevgi kolayca öfkelenmez.
- Sevgi kötülüğün hesabını tutmaz.
- Sevgi kötülüğün hesabını tutmaz.
- Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir.
- Sevgi her şeye katlanır.
- Sevgi her şeye inanır.
- Sevgi her şeyi ümit eder.
- Sevgi her şeye dayanır.

Bu listedeki sözleri genellikle Sevgililer Günü'nde veya romantik ürünlerde kartlarda görürsünüz. Sorun değil - eşimizi ya da eşimiz olmasını umduğumuz kişiyi sevmeliyiz. Ancak 1. Korintliler 13: 4-7 aslında romantizmle ilgili değildir. Genel olarak insanlara bu şekilde davranmalıyız. Bunu sevgi olarak kabul edip etmediklerinin önemi yok. Tanrı görür ve bilir.

Bu ifadelerden bazılarının listedeki diğer ifadeler bağlamında okunması gerekir. Örneğin, "sevgi her şeye inanır", "sevgi gerçek olanla sevinir" ile dengelenmelidir. "Sevgi her şeye inanır" sözünü, sevgi yanlış veya kötü öğretilere inanır sonucuna varmak için izole edemeyiz. Aynı şekilde, "sevgi her şeyi ümit eder" sözü birisine karşı kötülük ummak anlamına gelmez. Ancak genel olarak, listenin anlaşılması kolaydır ve yaşanması ise günlük bir meydan okumadır.

Devam etmeden önce bir nokta daha. Öğrenciliğin ne anlama geldiğini temelde takip eden her şeyin, İsa'nın bu ilk emrinden kaynaklandığını anlamak çok önemlidir: "Size yeni bir buyruk veriyorum: birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Bir-

birinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.» (Yuhanna 13: 34-35). Birbirini sevmek - insanları sevmek - öğrencilerin yaptıkları diğer şeyler için (dua etme, oruç tutma, verme, paydaşlık vb.) ana yönelim noktasıdır. Tüm bu diğer şeyler, bu temel emrin ifadeleridir.

Öğrenciler Birbirleriyle İlgileniyorlar

Öğrenciliğin bu unsuru, birbirini sevmenin bir sonucudur. Birbirinize özen göstermek, topluluk içinde olmak ve onu beslemek demektir.

Pentekost'u takip eden günlerde (Elçilerin İşleri 2: 1-4) gittikçe daha fazla insan müjdeyi kabul etmeye başladıkça, "kilise" olarak adlandırılan (o zamanlar Yeruşalim'deki) büyüyen bir topluluğun parçası oldular. Yeni Antlaşma'da bu terim bir binaya veya resmi bir kuruma atıfta bulunmuyordu. Yeni Antlaşma bize Yeruşalim'deki kilisenin herkesin bildiği gibi fakir olduğunu söylüyor. Buluşacak bir binaları yoktu (ve binlerce yeni imanlı vardı; Elçilerin İşleri 2:41, 47; 5:14). Resmi olarak yasal bir statüleri yoktu, bu yüzden imanlılara zulmedildi (Elçilerin İşleri 3: 11-4: 31; 5: 17-42).

"Kilise" yasal bir statüye sahip bir bina veya kuruluş değilse, bu ne anlama geliyordu? İsa'nın öğrencileri kendilerini nasıl ayakta tuttular? Sıkı, özverili bir topluluk oluşturdular. Modern kiliselerde topluluk kelimesini, daha çok ortak bir ilgi alanını paylaşan bir grup insanı tanımlamak için kullanırız - bir spor takımının taraftarı olmak veya iyi bir amacın destekçisi olmak gibi. Bu, Yeni Antlaşma topluluğunu tanımlamakta çok yetersiz kalıyor. Yeni Antlaşma kilise topluluğu bir aileydi.

Aile ile karşılıklı ilgi nedeniyle birbirine bağlanan bir grup insan arasındaki fark nedir? Birçok şey. Sırf aynı futbol takımını sevdiğin için birisinin sana kiranı ya da yiyeceklerini ödemesi için para vermesini bekler miydin? Sırf aynı kişiye oy verdiğiniz için veya bir amaç için para toplamak için aynı maraton yarışında koştuğunuz için birisinin size bir iş vermesini veya arabanızı tamir etmesini bekler miydiniz? Tabii ki hayır. Ancak aile üyelerinden yardım beklersiniz (ya da en azından ailenin - kan ilişkilerinin - işlemesi gereken yol budur).

İlk kilise böyleydi. Gelin daha yakından bakalım:

Onun sözünü benimseyenler vaftiz oldu. O gün yaklaşık üç bin kişi topluluğa katıldı. Bunlar kendilerini elçilerin öğretilerine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adanmışlardı. Herkesi bir korku sarmıştı. Elçilerin aracılığıyla birçok harikalar ve mucizeler yapıyordu. İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı. Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyor-

orlardı. Tüm halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları onların arasına katıyordu. (Elçilerin İşleri 2: 41-47)

Bu ayetler komünizmi veya sosyalizmi *tanımlamıyor*. Herhangi bir siyasi sistemi tanımlamaz. Bu bölümde bir hükümet ya da devletin gördüğünüz davranışa yön verdiğine ya da bunların yapılması için baskı kullandığına dair *hiçbir* belirti yok. Herkes tamamen gönüllü bir şekilde yapıyor herşeyi. Bu aslında sağlıklı, normal bir ailenin davranışını anlatmaktadır. Aileler, üyelerinin ihtiyaçlarını karşılar. Buradaki aile ise bir farkla binlerce kişiden oluşuyordu.

Bu, İsa'nın öğrencilerinin yaptıklarının bir resmidir. Topluluğu beslerler. Birbirlerini severler ve tıpkı bir ailenin yapacağı gibi birbirlerini desteklerler. Bu, kaynakları paylaşmak demektir. Bazı imanlılar için bu para anlamına gelebilir; diğerleri için zaman, hizmet veya beceri anlamına gelebilir. Temel olarak topluluk, toplumdakiler için yapılması gerekeni yapar.

Katılan bu kadar çok insan varken, bu topluluğun birbirini nasıl tanıyabileceğini merak edebilirsiniz. İmanlılar tapınakta bir araya gelirlerdi (bu genellikle Yahudi liderlerle çatışmaya neden olurdu, ancak müjdeleme için iyiydi) ve "kendi evlerinde" de (Elçilerin İşleri 2:46; 5:42) buluşuyorlardı. Bu, orijinal Hıristiyan topluluğu olan Yeruslüm'deki "kilisenin" aslında daha küçük topluluklardan oluşan bir ağ olduğu anlamına geliyor. Topluluk içinde daha az sayıdaki insanlar, yeni imanlıların ilk destek ve kabul hattıydı.

Bu topluluklar yeni inananlar için giriş noktalarıdır. Hıristiyan topluluğu, müjdeyi benimseyenler içindi. Her topluluk, kendi üyelerine İsa'nın ardından gitmek, öğrencilikle ilgili öğretilerde bulunur ve belirli şekillerde daha geniş, daha büyük topluluğa katılırdı. Bu neye benziyordu?

Genellikle gerçekleşen ilk şey yeni inananları vaftiz etmektir (Elçilerin İşleri 2:41; 8: 12-13; 10: 47-48; 16:15). Vaftiz, İsa ve öğrencileriyle özdeşleşmek için halka açık bir eylemdi (tanıklar - diğer topluluk üyeleri tarafından gözlemlenirdi). Bu, aralarında İsa'nın çarmıhta yaptıklarından dolayı günahlarınının bağışlandığı ve şimdi yeni bir hayata sahip oldukları gibi bir kaç şeye işaret ediyordu (Romalılar 6: 1-4; 2 Korintliler 5:17). Vaftiz, topluluk hayatına girmenin ilk adımıydı. Vaftiz edilen kişiler İsa'ya imanlarını açıklar ve tanıklar da adanmışlıklarını belirtirlerdi.

İmanlı toplulukları bir araya geldiklerinde ihtiyaçları keşfetmeye başladılar. Küçük topluluklarında eğer insanların ihtiyaçlarını karşılayabilirlerse, bu büyük topluluk için de sorunu çözmüş olacaktı. Bu da ihtiyaçları karşılanmış olan imanlıların İsa'yı örnek alması ve taklit etmesi için yardımcı oluyordu. Yardım alanlar, İsa gibi yaşamayı "gerçek zamanlı" olarak öğrendiler. İhtiyaçlar küçük topluluğun karşılayabileceğinden daha büyük olduğunda da, daha geniş bir imanlı ailesi yardım etmek için oradaydı. İsa'nın ilk

öğrencileri olan ve yeni doğan Yeruslaim kilisesinin liderleri olan öğrenciler, tüm toplulukta "günlük yardım dağıtımını" (muhtemelen yiyecek dağıtımını) organize etmek için yardımcılar ("diyakonlar") atadılar. (Elçilerin İşleri 6: 1-7).

Bu konudaki ilk kiliselerin uygulamalarından biri, "Rab'bin Sofrası" nı hatırlamakla bağlantılı olarak bir ziyafet düzenlemektir (1 Korintliler 11: 17-34). "Rab'bin Sofrası", İsa'nın öğrencilerine bedeninin ve kanının yakında kendilerine verileceğini söylediğinde, Son Akşam Yemeği'nin anma töreniydi. İsa, onlara can vermenin "yeni antlaşma" nın yerine gelmesi olduğunu söyledi (Luka 22:20). Rab'bin Sofrasında ziyafetin tarifi de aynı şeyi söylemektedir (1 Korintliler 11:25). Rab'bin Sofrası, İsa'nın ne yaptığını hatırlamanın bir yoluydu. İsa öğrencilerine bunu kendisini "anmak için" yapmalarını söylemişti (1 Korintliler 11: 24-25). Ayrıca, imanlı topluluğundaki yoksullara bakıldığından emin olmanın da başka bir yoluydu.

Öğrenciler Paydaşlık Eder

"Paydaşlık", imanlı topluluğunun faaliyetini tanımlayan bir Yeni Antlaşma kelimesidir. Birbirine bakım göstermek Kutsal Kitap'taki kardeşliğin bir parçasıdır, çünkü imanlılar bir araya geldiklerinde ihtiyaçlar fark edilebilir ve karşılanabilir. Bununla birlikte, öğrencilerin yaptığı diğer şeylerden söz etmeden önce ilk olarak paydaşlığın ne olduğundan söz etmeye ihtiyacımız var.

Bugün pek çok Hristiyan, "paydaşlığı" birlikte eğlenmekle özdeşleştirir. Elbette birlikte eğlenceli şeyler yapmak ilişkileri güçlendirir. İnsanlarla birlikte olmaktan zevk almak insanlar arasında bağ kurulmasına neden olur. Ancak bu, öğrenci olma anlamında Kutsal Kitap'taki paydaşlık değildir.

Birlikte eğlenceli şeyler yapmakla Kutsal Kitap'taki paydaşlık arasındaki temel fark, paydaşlığın sadece birlikte vakit geçirmekle ilgili olmamasıdır. Çok daha amaca yöneliktir.

Paydaşlığın amacı nihayetinde İsa'nın etrafında "tek bir düşüncede birleşmektir", böylece "onun düşüncesine sahip olabiliriz" Başka bir deyişle, paydaşlığın amacı öğrenciliktir. Filipililerden birkaç ayet bu fikri şöyle ifade eder:

Ancak yaşayışınız Mesih'in müjdesine layık olsun. Öyle ki, gelip sizi görsem de, uzakta kalsam da, sizinle ilgili haberleri, tek bir ruhta dimdik durduğunuzu, Müjde'de açıklanan inanç uğruna tek bir can halinde birlikte mücadele ettiğinizi, size karşı duranlardan hiçbir şekilde yılmadığınızı duyayım. (Filipililer 1:27)

Böylece eğer Mesih'ten gelen bir cesaret, eğer sevgiden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, eğer yürekten bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşünce ve

sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın. Mesih İsa'da olan düşünce sizde de olsun. (Filipililer 2: 1-2, 5)

Mesih'in düşüncesine sahip olmak ve sonra bir imanlılar topluluğu olarak tek bir düşünceye sahip olmak ne demektir? Bu, herkesin son ayrıntısına kadar aynı şeylere inandığı anlamına mı gelir? Hayır. Kutsal Kitap tekdüzelikten değil, birlikten bahseder. "Tek bir zihne sahip olmayı" anlamanın daha iyi bir yolu, topluluğun her üyesinin aynı hedefin peşinde olmasıdır: İsa gibi olmak. Amaç, Mesih benzerliğini sürdürmede ve inananlar olarak bir arada topluluk içinde yaşarken oybirliği değil, uyumdur.

İlk inanan topluluklar, bu hedefe ulaşmak için bir dizi faaliyette bulundu. Dua ettiler, oruç tuttular, tapındılar ve Kutsal Yazıları incelediler. Tüm bu faaliyetler, öğrencilerin hem bireysel hem de birlikte yaptıkları şeyler olduğundan, devam ederken her biri hakkında ayrı ayrı konuşacağım.

Öğrenciler Dua Ediyor

En basit ifadeyle, dua Tanrı ile konuşmaktır. Ama bunun hakkında biraz düşünülmesi gerekiyor. Tanrı ne düşündüğümüzü zaten bilmiyor mu? Tabii ki biliyor. Öyleyse neden dua edelim? Dua, Tanrı'yı bilgilendirmek için değildir. Dua, Tanrı'ya (ve diğerlerine) Tanrı'ya bağlı olduğumuzu gösterebilmemizin bir yoludur. Tanrı'nın harekete geçmesini istediğimizi, kendimize güvenmediğimizi veya kendi kendimize bir çözüm bulamadığımızı ifade etmenin bir yoludur. Dua, Tanrı'ya inancımızı ve güvenimizi geliştirir. Bu anlamda dua ibadettir. Aynıısı gruplar halinde dua için de geçerlidir.

Luka 11: 1'de öğrenciler, Vaftizci Yahya ve takipçilerine atıfta bulunarak İsa'ya sordular: «Rab» dedi, «Yahya'nın kendi öğrencilerine öğrettiği gibi sen de bize dua etmesini öğret.» İsa'nın yanıtı şimdi "Rab'bin Duası" diye adlandırılan meşhur duadır (Luka 11: 2-4'i Matta 6: 9-15 ile karşılaştırın). İsa'nın öğrencilerine Rab'bin Duasında kelimesi kelimesine nasıl dua etmeleri gerektiğini söylemediğine dikkat etmek önemlidir. Aksine, onlara "şöyle" dua etmelerini söyledi (Matta 6: 9). Onlara bir model veriyordu. Tanrı ile konuşmak için formüller veya özel kelimeler kullanmamıza gerek yok. *Sadece Tanrı ile konuşun.* Ayrıca, asla gösteriş için dua edilmemelidir (Luka 18: 9-14).

Rab'bin Duasında Tanrı'nın halihazırda farkında olmadığı hiçbir şey yoktur. Yine, dua Tanrı'nın bilgisindeki boşlukları doldurmakla ilgili değildir. Bunun yerine, Rab'bin Duası ibadet ve Tanrı'nın onurlandırılması ("adın kutsal kılınsın"), Tanrı'nın isteğine itaat ("egemenliğin gelsin"), bağışlama ("bize karşı suç işleyen herkesi bağışlıyoruz") ve günah ve kötülükten kurtarılmayı talep etme ("ayartılmamıza izin verme ve kötülükten kurtar") gibi farklı şeylerin titizlikle adeta bir dantel gibi bir araya getirilip örülmesiyle oluş-

muştur. Dua, kalplerimizi Tanrı'nın yaşamlarımızdaki efendiliğiyle aynı hizaya getirmek ve O'na bağımlı bir tutum oluşturmak için tasarlanmış bir şeydir.

Kutsal Kitap hem bireysel hem de topluluk olarak edilen dualarla doludur. Bunları okursanız, duanın aynı zamanda duygularımızı Tanrı'ya aktarabileceğimiz bir araç olduğunu öğrenirsiniz — öfke, keder, sevgi, vb. Bunu yaptığımızda Tanrı yeni bir şey öğrenmez tabii ki. Onun iyi olduğuna ve en iyisini bildiğine inanarak ve Tanrı'dan yardım dileyerek ona boyun eğmeyi öğreniriz. İsa, Tanrı'nın gerçekten de bilge olan geniş kapsamlı bağlamdaki iradesine göre dualarımıza yanıt vereceğini söyledi. Başka bir deyişle, Tanrı'nın yanıtları her zaman istediğimiz gibi olmayabilir, ancak Tanrı tüm insan deneyimi ve davranışları boyunca olup biten her şeyi bilir ve daha büyük planını yürütmektedir. Tanrı dualarımıza beklenmedik bir şekilde de cevap verebilir.

Kutsal Kitap'taki dualarda dua eden kişi kendine odaklanmaz. Bu duaların içeriklerinin çoğu başkalarını kutsamayı veya başkalarına Tanrı'dan merhamet dilemeyi amaçlamaktadır. Pavlus mektuplarında mektupları yazdığı kişiler için dua etmeyi bir alışkanlık haline getirmiştir sanki. Dua her zaman ve hatta çoğunlukla kendi ihtiyaçlarımızı ve isteklerimizi ifade etmekle ilgili değildir.

İsa sık sık dua etti. Duanın ısrarcı olması gerektiği yönündeki kendi öğretisini izledi (Koloseliler 4: 2-6, Luka 18: 1-8). İsa her duaya cevap vermedi - ki bu onun için kabul edilebilirdi, çünkü Tanrı'nın isteğinin yerine gelmesi ile daha çok ilgileniyordu (Matta 26: 36-46). Bu, dua ile ilgili önemli bir hatırlatmadır. İsa, dua ettiğimizde Tanrı'nın yanıt vereceğini öğretti (Luka 11: 9-13), ancak Tanrı'ya itaat etmezsek veya Tanrı'nın isteğiyle uyum içinde olmazsa, Tanrı'nın dualarımızı istediğimiz şekilde yanıtlayacağını varsayamayız (Yakup 4: 3; 1 Yuhanna 3:22; 5:14).

Öğrenciler Oruç Tutuyor

Oruç tutmak birçok okuyucuya yabancı gelebilir. Genel olarak, bir şeyden “oruç” olmak, o şeyden kaçınmak anlamına gelir. Yiyeceklerden “oruç” tutmak, yememek demektir. Bu, her zaman olmasa da, Kutsal Kitap'ta en sık gördüğümüz oruç türüdür. İsa oruç tuttu (Matta 4: 2). Öğrencilerin onun örneğini izleyeceklerini varsaydı ve bunu yaptıklarında ikiyüzlü olmamaları konusunda onları uyardı (Matta 6: 16-18). Oruç tutmak, dikkati kendinize çekmekle ilgili değildir. Seninle Tanrı arasındadır.

Oruç, sadece yemekten kaçınmak değildir. Her türlü şeyden istediğiniz şekilde oruç tutabilirsiniz. İsa kilo vermek için bir strateji önermiyordu. Oruç tutarken ve oruç tutmaktan söz ederken aklında başka bir şey vardır. Kutsal Kitap birçok oruç örneği içerse de, belirli kurallar yoktur. Pavlus,

evli çiftlerin bir dua konusuna özel önem vermek için seksten oruç tutabileceklerini (1 Korintliler 7: 1-5) kaydetti.

Ama bunu neden yapıyorsun? Pavlus'un bir süre seksten kaçınmayı kabul eden çiftler hakkındaki 1 Korintliler 7: 5'teki sözleri bize bir işaret verir: "İki tarafın onayıyla ve geçici bir süre için kendinizi duaya vermekten başka bir nedenle birbirinizi reddetmeyin." Oruç, duaya odaklanmamıza yardımcı olmak için tasarlanmış manevi bir uygulamadır. Bunu nasıl yapar? Belki bir örnek yardımcı olur. Bir gün boyunca yemek yememeye karar verirseniz, karnınızın acıkması size dua etmeyi hatırlatır. Oruç tutmanız bir hatırlatmadır ve dikkatinizi oruç tutma nedeninize yöneltir.

Oruç tutmayı düşünmenin bir başka yolu da bizi neyin duadan veya daha genel olarak Tanrı'yla ilişkimizden uzaklaştırdığını sormaktır. Cevap telefonlarımız, televizyonumuz veya bazı hobilerimiz olabilir. Bunların hepsi, zihnimizi Tanrı'ya geri getirmek ve dua etmek için bir süreliğine ("oruçla") ayırabileceğimiz şeylerdir.

İlk kilise toplulukları, toplu olarak dua etmeye odaklanmak için oruç tuttu (Elçilerin İşleri 13: 1-3; 14:23). Eski Antlaşma'da toplu oruç tutmak, aynı zamanda günah ve tövbe için günah işlemiş olmaktan dolayı yaşanan üzüntüyü hissetmenin bir yolu (Yeremya 36: 6; Yoel 2:12).

Öğrenciler İbadet Ediyor

İbadetin(tapınma) tanımının ya da anlaşılmasının kolay olduğunu düşünebilirsiniz. Hem öyledir hem de değil. Tapınmayı bir kilise toplantısında olanlarla, özellikle de müzikle bir tutuyunuz. Müzik ve ilahiler Hristiyan toplantılarının bir parçası olmasına rağmen, Kutsal Kitap'ın tanımına göre tapınma sadece bu değildir(Efesliler 5:19; Koloseliler 3:16). Kültürümüzdeki bir başka eğilim de, ibadeti(tapınmayı) içe dönük mistik bir duygu veya deneyim olarak düşünmektir. Bu da ibadet değil. Düşünebileceğimiz birkaç bölüm var, ancak ikisine bakalım:

Bunun için ey kardeşler, Tanrı'nın merhameti uğruna size yalvarırım: kendinizi Tanrı'ya diri, kutsal ve O'nu hoşnut eden bir kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. Bu çağın gidişine uymayın; Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin. (Romalılar 12: 1-2)

İsa Samiriyeli kadına şöyle dedi: "Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor." (Yuhanna 4:23)

Kutsal bir hayat yaşamaktan zaten ilk başta söz etmiştik. Tanrı'ya nasıl tapınırsınız? İsa gibi yaşayarak. Dünyaya, onun değerlerine ve kendi kendini tatmin eden arayışlarına uymayın. Bu ibadettir. Demek ki gerçek tapınma yürekle ilgilidir.

Yukarıda verilen ikinci ayet de, belirli bir nedenle ilginçtir. İsa kadına, Tanrı'nın insanların kendisine tapınmasını istediğini söyledi. Bu nedenle ibadet bizden kaynaklanan bir şey değildir. Tanrı'nın iyiliğine ve sevgisine yanıt vermeye davet edildik. Bunu nasıl ve nerede yaptığımız değişebilir. Bunu bireysel olarak, müzikli veya müziksiz, bir kilise toplantısının içinde veya dışında yapabiliriz. Bunu diğer imanlılarla dostluk kurarak da yapabiliriz.

İmanlılar paydaşlık içinde bir araya geldiklerinde “birbirlerini sevgi ve iyi işler için gayrete getirirler” (İbraniler 10: 24-25). Başka bir deyişle, birbirlerini - İsa'yı taklit ederek - ruhsal tapınmaya teşvik ederler. Tanrı'yı yaşamlarındaki iyiliği, sevgisi ve ilahi varlığı için överler (Elçilerin İşleri 2: 46-47; Yakup 5:13). Bu ilahiler söylemeyi ve müzik yapmayı da içeriyordu (Matta 26:30; Efesliler 5:19; Koloseliler 3:16), ancak açıkça kutsal yaşamla bağlantılıydı”. . . Öyle ki, üstün değerleri ayırt edebilirsiniz ve böylece, Tanrı'nın yüceliği ve övgüsü için, Mesih'in aracılığıyla gelen doğruluk meyvesiyle dolarak Mesih'in gününde saf ve kusursuz olasınız. ”(Filipililer 1: 10-11).

Tanrı'ya olan “ruhsal tapınmamızın” doğası gereği yaşam şeklimize bağlı olduğu gerçeğini gözden kaçıramayız (Romalılar 12: 1-2). Bu evde veya kilisede otuz dakikalık bir deneyimle ilgili değildir. Tanrı tarafından yönlendirilen ve ona yönelik bir yaşamla ilgilidir.

Öğrenciler Günahı İtiraf Ediyor ve Tanrı'nın Bağışlamasını Kabul Ediyor

Bir öğrencinin İsa'yı takip etme yolculuğu başlar başlamaz uğraşması gereken şeylerden biri bu yolculukta başarısızlık da yaşayacaklarıdır. Hiçbirimiz İsa gibi günahsız değiliz (2 Korintliler 5:21; 1 Petrus 2: 21-22; 1 Yuhanna 3: 5), öyle olmayı da umut edemeyiz. Kutsal Kitap bu noktada açıktır. Öğrenciler günah işlediler (Markos 14:30, 68, 72). Bunlardan biri, Yuhanna, hayatının sonraki dönemlerinde şunları yazdı:

Ama kendisi ışıktaki gibi, biz de ışıktaki yürürsek, birbirimizle paydaşlığımız olur ve O'nun Oğlu İsa'nın kanı bizi her günahattan arındırır. Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız ve içimizde gerçek olmaz. Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır. Günah işlemeyen dersek, O'nu yalancı durumuna düşürmüş oluruz ve O'nun sözü içimizde olamaz. (1.Yuhanna 1: 7-10)

Yine de, Tanrı'nın ailesine üyeliğimizin performansımızdan kaynaklanmadığını bilmek harika. İyi işlerimizden dolayı Tanrı bize borçlu olamaz. Sahip olduğumuzu düşünebileceğimiz herhangi bir erdemden dolayı bize asla sonsuz yaşam vermeye borçlu değildir. Performansımız (veya yetersizliğimiz) onu bizden uzaklaştırmadı. Tanrı bizi "biz daha günahkarken" sevdi (Romalılar 5: 8). Sonuç olarak, kurtuluşun hiçbir zaman ahlaki mükemmellikle elde edilemeyeceği gibi, ahlaki kusurla kaybedilemeyeceğini de hatırlamalıyız.

Kusurlu olmamızın ışığında, İsa'nın gerçek bir öğrencisi, Tanrı'nın şefkatine ve sevgisine odaklanmalıdır. Yuhanna'nın mektubundaki ayetlere tekrar bakın. Ya İsa'yı taklit etmekle ilgili olmayan bir şey yaparak ya da onun gibi olmakla tutarlı olan bir şeyi yapamayarak Tanrı'yla yolculuğumuzda başarısız olduğumuz zamanlarda bize tam olarak ne yapacağımızı söyler: "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır. "

Günah işlediğimizde ve Tanrı'yla yolculukta başarısız olduğumuzda, bunu kabul etmeliyiz. İtirafın anlamı budur. Günahımızı saklamamalı, mazeret göstermemeli veya rasyonelleştirmemeliyiz. Tanrı günahımızı kabul etmemizi istiyor. Neden? Çünkü kendimizi alçaltmamız gerekir. Kurtuluşun, kazandıklarımızla değil, birisinin - İsa'nın - bizim için yaptıklarıyla ilgili olduğunu hatırlamalıyız. İtiraf, İsa'nın sayesinde Tanrı'nın çocukları olduğumuzu kabul eder. Günahımızın bizi Tanrı'dan ayırmayacağından emin olabiliriz; aileden atılmayacağız (Romalılar 8: 31-39). Tanrı, müjdeyi benimsemeden önce kusurlu olduğumuzu biliyordu. Onu şaşırtan bir şey değil bu. Bizim hakkımızda nasıl hissettiğini değiştirmez.

O halde açık bir soru, günah işlemeyi neden önemsememiz gerektiğidir. Yeni Antlaşmadaki İsa'nın öğrencileri insanlarda bu tutumla karşılaştılar. Elçi Pavlus, Roma'daki Hıristiyanlara yazdığı mektubunda bu konuyu şöyle dile getirdi:

O halde ne diyelim? Tanrı'nın lütfü çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız? Bu nedenle bedeninizin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin. Bedenlerinizin üyelerini haksızlığa araç ederek günaha sunmayın. Ölümden dirilenler gibi kendinizi Tanrı'ya adayın; bedenlerinizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun. Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetiminde değil, Tanrı'nın lütfü altındasınız. O halde ne diyelim? Yasa'nın yönetiminde değil de, Tanrı'nın lütfü altında olduğumuz için günah mı işleyelim? Kesinlikle hayır! Söz dinleyen köleler gibi, kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kimsenin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın, ya da doğruluğa götüren sözünlerliğin kölelerisiniz. (Romalılar 6: 1-2, 12-16)

Kutsal Kitap "Tanrı korusun, günah işlemeyin, yoksa Tanrı artık sizi sevmeyecek!" demediğine dikkat edin. Aksine bu konuda endişe kendini yok etme esaretine geri döndürür bizi. Yani bir yandan günah işleyeceğiz ama diğer yandan günah işlemekten kaçınmalıyız. Bu mücadele, elçi Pavlus'un iyi bildiği bir şeydi (Romalılar 7: 7-25), ancak o, İsa'nın dikkate değer bir takipçisiydi. Yeni Antlaşma, içimizde bir savaş olduğu konusunda bizi defalarca uyarır. Kalplerimiz İsa'yı takip etmek ister, ancak mükemmel olmayan benliklerimiz nasıl yaşadığımız konusunda kendimizi tatmin etmek ve üstün olmak ister (1 Petrus 2:11; Yakup 4: 1).

İsa'yı takip etmeye çalışırken, "Tanrı ile yakın ilişkimizi korumak ve sık sık itirafta bulunmak" iyi bir fikirdir. Buradaki fikir, kutsallık konusunda başarısız olduğumuzda günahımızı hemen itiraf etmemiz ve bağışladığı için Tanrı'ya şükretmemiz gerektiğidir. Günahımızın İsa'ya neye mal olduğunu hatırlamalıyız. Onu sadık bir sevgiyle takip etmeye devam etmeliyiz, "biz daha günahkarken"kardeşleri olabilelim diye bizim yerimize çarpmıha gerildiği için minnettar olmalıyız (Romalılar 5: 8).

Öğrenciler Kutsal Kitap'ı çalışıyor

İlk kilisede imanlılar elçilerin öğretilerini dinler ve Kutsal Yazıları incelerdi. Pavlus ve diğer elçiler, başka bir yerde kilise kurmaya başladıklarında aynı şeyi yaptılar (Elçilerin İşleri 2:42; 4: 2; 5:42; 17: 10-11; 18:11; 20:20). Bu, Kutsal Kitap'ın Yeni Antlaşma döneminde öğrenmenin en yaygın yöntemiydi çünkü çoğu insanın kendi Kutsal Kitap kopyası yoktu. Birçok imanlı da okuma yazma bilmiyordu. Şu anda her ne kadar biz okuma yazma bilen bir kültürün parçası olsak ve Kutsal Kitap'a erişimimiz olsa da, topluluk içinde öğrenmekten yine de faydalanabiliriz.

İsa'nın ardından gitmek için Tanrı Sözü'nü öğrenmek gereklidir. Günah (kaçınılması gereken davranışlar ve tutumlar) ve Ruhla dolu yaşam (davranış şeklimiz olmalıdır) hakkında başka nasıl öğrenebiliriz? Kutsal Yazılar bize "Buna göre, önceki yaşayışınıza ait olup aldatıcı tutkularla yozlaşan eski yaradılışı üzerinizden sıyrıp atın. Düşüncede ve ruhta yenilenin. Gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'nın benzerliğine göre yaratılmış yeni yaradılışı giyinin." (Efesliler 4: 22-24). Müjde'ye imanla Tanrı'nın ailesinin bir parçası olduğumuzda, Ruh içimizde konut kurar (1 Korintliler 3: 16-17; 6: 19-20; 2 Korintliler 6:16; Efesliler 2:22) ve verimli hayatlar yaşamamıza yardım eder:

Ruh'un yönetimindeyseniz, Yasa'ya bağımlı değilsiniz. Benliğin işleri açıktır. Bunlar cinsel ahlaksızlık, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgınca eğlenceler ve benzeri şeylerdir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum, böyle davrananlar Tanrı'nın Egemenliğini miras alamayacaklar. Ruh'un meyvesi ise sevgi, sevinç, esenlik,

sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur. Mesih İsa'ya ait olanlar, doğal benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir. (Galatyalılar 5: 18-24)

Öğrenciler hayatlarında Tanrı'nın Sözü'nü öğrenir ve yaşarlar. İsa, Tanrı'yı sevdiğini bu şekilde gösterdi - Tanrı'nın iradesine itaat etti. Topluluk, bunu yapmada önemli bir yardımcıdır. Bir toplulukta uzun yıllar İsa'yı takip eden olgun imanlılarla temas kurarız. "Eskiyi bırakıp yeniyi giymeyi" öğrendikçe hayatlarının nasıl değiştiğini öğrenebiliriz. İsa gibi olma arayışımızda zorlandığımızda cesaret almak için onlara gidebiliriz. Bize Tanrı'nın sevgisini ve bağışlamasını hatırlatabilirler. Her Hristiyan günahattan dönme ve doğru olanı yapma çabası içinde olduğundan bizi anlarlar (I Yuhanna 1: 5-10). İsa'nın ilk öğrencileri bile günaha karşı mücadele ettiler ve doğru olanı yapmayı seçtiler (Romalılar 7: 7-25; Galatyalılar 2: 11-14). İsa'nın benzerliğine dönüştürülme arayışımızda topluluk, onlara karşı sorumlu olduğumuz, bize empati ve teşvik sunan yerdir.

Öğrenciler Acı Çekiyor

Bu unsur sizi şaşırtabilir, ancak Yeni Antlaşma'da açıktır. İsa öğrencilerine şunları söyledi:

«Dünya sizden nefret ederse, sizden önce benden nefret etmiş olduğunu bilin. Dünyadan olsaydınız, dünya kendisine ait olanı severdi. Ne var ki, dünyanın değilsiniz; ben sizi dünyadan seçtim. Bunun için dünya sizden nefret ediyor. Size söylediğim sözü hatırlayın: 'Köle, efendisinden üstün değildir.' Bana zulmettilerse, size de zulmedecekler. Benim sözüme uydularsa, sizinkine de uyacaklar. (Yuhanna 15: 18-20)

Sadık imanın gerçekten test edildiği yer burasıdır. Nasıl yaşadığımızı dair fikrimizi değiştirmemiz gerektiğini öğrenmek bir şeydir. İsa'nın ardından gitmek ve onun için acı çekmek bambaşka bir şey. Elçiler İsa'yı takip ettikleri için acı çektiler (Elçilerin İşleri 5:41; 9:16; 21:13; 2 Korintliler 11: 22-29). İmana sadık kalmak, Yeni Antlaşma boyunca devam eden bir temadır (Romalılar 8: 17-18; 2 Korintliler 1: 3-7; Filipililer 1: 27-30; 1 Petrus 3: 13-17). İlk on iki öğrenciden biri olan Petrus, İsa'nın acı çektiğini görmüş ve imanı nedeniyle hapsedilmişti (Elçilerin İşleri 12: 1-19). Zulümle yerinden edilen ve dağılan imanlılara şunları yazdı:

Çünkü günah işleyip dövüldüğünüzde dayanırsanız, bunda övülecek ne var? Ama iyilik yapıp acı çektiğinizde dayanırsanız, Tanrı'yı hoşnut edersiniz. Nitekim bunun için çağırıldınız. Mesih, kendi izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu. «O, günah işlemedi, ağızından hileli bir söz çıkmadı.» Kendisine sövüldüğü zaman

sövgüyle karşılık vermedi. Acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı. (1 Petrus 2: 20-23)

Acı çekmek, müjdenin bu hayatta kolaylık vaat etmediğini, bunun yerine gelecek hayatta Tanrı'nın ailesinde sonsuz bir yer vaat ettiğini hatırlamamızı gerektirir. Bu dünya bizim gerçek evimiz değildir.

Öğrenciler Başka Öğrenciler Yetiştiriyorlar

Tanrı'yı, komşumuzu ve birbirimizi sevmek, öğrenci olmanın en önemli yönü iken, öğrencilerin yaptığı en önemli şey ise başka öğrenciler yetiştirmektir. Bu, İsa'nın göğe yükselmeden hemen önce öğrencilerine buyurduğu görevdi. Bu nedenle adı Büyük Görev'dir:

İsa yanlarına gelip kendilerine şunları söyledi: «Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi. Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim.» (Matta 28: 18-20)

"Bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin." Bu, Kutsal Kitap'ın hikayesinin büyük bir parçasıydı. Ulusları köleleştiren doğaüstü güçlerin yetkisi ellerinden alındı. Tanrı, çocuklarının, emektaşlarının - Oğlu İsa'nın öğrencilerinin- müjdenin iyi haberini her yerde paylaşmasını istiyor. Tanrı, ailesinde olabildiğince çok insan istiyor. Görevimiz iyi haberin onların önünde yaşamak ve onları Tanrı'nın ailesine getirmek ve onlara aynısını yapmayı öğretmektir.

Bunu nasıl yaparız? İncancımızı - müjdeye nasıl inanmaya başladığımızı paylaşırız. İnanılmaz derecede basittir.

İlk olarak, insanlara müjdeye inanmadan ve İsa aracılığıyla Tanrı'nın bağışlamasını kucaklamadan önceki hayatınızdan söz edin. İnsanlar, özellikle diğer insanlarla ilgili hikayelerden hoşlanırlar. Neden? Bir kişinin hikayesinde her zaman kendi hikayemize bağlanan bir şeyler vardır. Müjdeyi anlamadan önce birine hayatınızdan bahsettiğinizde, hayatınızın bazı ayrıntıları konuştuğunuz kişiye tanıdık gelecektir ve belki de hikayenizdeki pek çok şeyle bağlantı kuracaklardır.

İkincisi, onlara müjdeyi işitmenin ve müjdeye inanmanın sizin için neden bir dönüm noktası olduğunu anlatın. Genellikle bunun günahlarımızın affedilmesiyle ilgisi vardır. Kendimize ve diğer insanlara yaptığımız şeylere rağmen, Tanrı'nın hala bizi sevdiğini ve bize kurtuluşu sunacak kadar çok bizi istediğini bilmek harikadır. Öyleyse, Tanrı'nın

başından beri istediği gibi affedilebilmemiz ve sonsuz yaşama kavuşabilmemiz için İsa'yı nasıl dünyaya gönderdiği hakkında onlarla paylaşın,

Üçüncüsü, insanlara müjdeye inanmanın ve affedilmenin hayatınız üzerindeki etkisini anlatın. Onlara Tanrı'nın bağışlamasını, sevgisini ve sonsuz yaşam vaadini bilmenin nasıl bir şey olduğunu anlatın. Müjdenin kim olduğuna ve neden burada olduğuna dair bakış açınızı nasıl değiştirdiğini onlara anlatın. Onlara müjdeyi kucaklamanın sizi nasıl değiştirdiğini anlatın.

Bazı insanlar değişen bir kalbin kanıtını görmek isteyebilir. Bu normaldir ve aynı zamanda İsa'yı örnek almak için bir fırsattır. Bu, kutsal bir yaşam sürmenin önemli nedenlerinden biridir. İsa insanları sevdi ve onlara hizmet etti. İnsanlar sevilme ve diğer insanlarda özgünlük aramak isterler. İnsanlara İsa'nın vereceği şekilde bir karşılık vermek güçlü bir etki yaratır. Farkı hissederler. Birinin onları ne zaman sevip sevmediğini bilirler. Müjdenin mesajı uğruna onları ne zaman kendinizde önce koyduğunuzu bilirler. Herkes İsa'ya inanmadı. Onlarla paylaştığınızda ve onlara İsa'nın yapacağı gibi davrandığınızda, herkes müjdeye inanmayacaktır. Ama çoğu inanacaktır.

Önemli İsimler ve Terimler Sözlüğü

- Bu listeye dahil olan terimler kitapta anlatılan terimleri içermez. Büyük harfle yazılmış ve kalın yazılmış öğeler sözlüğe dahil edilmiştir.

İbrahim - Tanrı'nın İsraililer veya Yahudiler olarak tanınacak insanların atası olmak üzere seçtiği adam.

Elçilerin İşleri - Yeni Antlaşma yani İncil'deki ilk Hıristiyanların tarihi hakkındaki bölüm.

Adem ve Havva - Tanrı'nın yarattığı ilk iki insan (bir erkek ve bir kadın).

Melekler - Tanrı'ya hizmet eden ve İsa'ya iman edenlere yardım eden doğaüstü varlıkları. İngilizce Kutsal Kitaplarda "melek" olarak çevrilen orijinal İbranice ve Yunanca terimler "haberci" anlamına gelir. Bu nedenle "melek" terimi, aslında bir iş tanımıdır - insanlara Tanrı'dan mesajlar getiren Tanrı'nın göksel aleminin bir üyesinin rolünü tanımlar. Daha fazla ayrıntı için sözlüğün ardından "Doğaüstü Terimlerin Özeti" bölümüne bakın.

Elçi/Havari - "Gönderilmiş" anlamına gelen Yunanca bir terim. Yeni Antlaşma'da farklı türden elçiler/havariler vardır.

Göğe Yükseliş - İsa'nın dirilişinden sonra cennete dönüşü.

Asurlular - İsrail'in Kuzey Mezopotamya'dan tarihi düşmanları

Babil - Güney Mezopotamya'da (günümüz Irak'ı) bulunan antik Babil şehri.

Babilliler - İsrail'in Güney Mezopotamya'dan tarihi düşmanları.

İmanlı - Müjdeye iman eden ve güvenen bir insan.

Kutsal Kitap - Tanrı'nın lütfuyla yönlendirilen insanlar tarafından yazılmış, hepsi kutsal olan 66 kitaptan oluşan bir koleksiyondur. İki kısımdan oluşur. İlk 39 kitap Eski Antlaşma, ardından gelen 27 kitap Yeni Antlaşma kısmıdır.

Antlaşma- İki taraf arasındaki bir sözleşme. Kutsal Kitapta Tanrı, insanlıkla onlara vaatler ve bereketler verdiği antlaşmalar yapar. Antlaşmaların koşulları olabilir veya olmayabilir.

Çarmıh - İsa'nın idam edilme yolu. Roma haçı, kurbanların bağlandığı veya çivilenip işkenceden sonra boğulmaya bırakıldığı çapraz kirişli dik bir direktir. Yeni Antlaşma'da "çarmıh" aynı zamanda günahın bedelinin ödendiği ve Müjde'ye inanan herkes için Kurtuluşun güvence altına alındığı yeri ifade eder.

Davut - Tanrı'nın sonsuz bir hanedanlık vaat ettiği İsrail'in ikinci kralı. Mesih bu hanedan soyundan gelecekti.

Günahkarlık - Kötülük ve Günah ile ilgili bir terim, ancak genellikle kötü düşüncelerin ve davranışların kapsamını ve sıklığını ifade eder.

Şeytan - Kötü Olan ve Yılan için başka bir isim. Daha fazla ayrıntı için sözlüğün ardından "Doğaüstü Terimlerin Özeti" bölümüne bakın.

Öğrenci - Bir isim olarak, hayatını taklit ederek ve öğretilerine itaat ederek İsa'nın ardından giden birisi; bir fiil olarak "öğrenci yetiştirmek" birisine İsa'yı takip etmeyi öğretmektir.

Müjdelemek - Müjde'nin mesajını çeşitli yollarla yayma girişimi.

Mısırdan Çıkış - (1) Kutsal Kitap'taki ikinci kitabın adı; (2) Eski İsrail ulusunun Mısır'daki kölelikten kaçışını anlatan bir terim.

Kötülük - Tanrı'nın ahlaki veya etik açıdan kötü, zararlı ve kendisine veya yaratılışına karşı saldırı olarak kabul ettiği şeyler.

İman - Güvenerek inanmak (birine veya bir şeye).

Düşüş - Cennetteki Adem ve Havva'nın Günahı ve sonrasında gerçekleşenler.

Bağışlama (günahın bağışı) - Tanrı'nın bir kişinin kendisine karşı yaptığı suçlarını ve yanlışlarını affetmesi. Tanrı affettiğinde, ona borçlu olunan herhangi bir ceza da iptal edilir. İlgili kavramlar arasında Lütuf, Merhamet ve Kurtuluş da bulunur.

Aden Bahçesi - Tanrı'nın yarattığı orijinal dünyada Adem ve Havva'nın yaşadığı yer. Tanrı da o bahçede onlarla birlikteydi.

Yaratılış- Kutsal Kitap'ın ilk kitabı.

Yahudi Olmayan - Etnik İsrail'in bir parçası olmayan herkesi tanımlayan bir terim; yani "İsraili olmayanlar."

Tanrı - Kutsal Kitap'ta bu terim tekil ve büyük harfle yazıldığı zaman, var olan her şeyi yaratan ve insanlığı seven eşsiz, her şeyden üstün ve eşsiz Doğaüstü varlığı ifade eder.

Tanrı - Üçlü Birlik; eşsiz Tanrı'nın benzersiz üç kişisi (Baba, Oğul, Kutsal Ruh).

Müjde - İsa Mesih aracılığıyla kurtuluş mesajı.

Lütuf - Tanrı'nın hak etmediğimiz halde ve durumda bize sunduğu ve verdiği; Tanrı'nın iyiliği.

Büyük Görev - İsa'nın öğrencilerine Müjde'yi bütün dünyaya yaymak ve tüm dünyada öğrenci yetiştirmek üzere verdiği görev.

İbrani - "İsraili" yerine kullanılan başka bir terim

İbranice- Eski Antlaşma'nın orijinal olarak yazıldığı dil.

Kutsal Ruh - Özünde ona eşit olan Tanrı'nın kişisel Ruhu.

İshak - İbrahim'in Sara'dan doğan oğlu.

İsrail - (1) İbrahim'in torunu Yakup'un yeni adı; (2) Tanrı'nın İbrahim ve Sara aracılığıyla başlatmış olduğu Eski Antlaşma ulusu.

İsrailoğulları - İbrahim'in soyunun üyeleri; İsrail ulusunun üyeleri.

Yakup - İshak'ın oğlu ve dolayısıyla İbrahim'in torunu. Adı daha sonra "İsrail" olarak değiştirildi.

İsa - Meryem'den doğan, ancak aynı zamanda tamamen Tanrı olan Tanrı'nın Oğlu. Tanrı, insanlığın Günah'tan Kurtuluşu için planını hayata geçirmek üzere İsa olarak insan oldu.

Yahudiler - İbrahim'in soyundan gelen "İsrailoğulları"nın bir başka adı. Eski zamanlarda bu, sürgüne gönderilen İsrailoğullarının kalan iki kabilesine yabancılar tarafından verilen bir isimdi.

Tanrı'nın Krallığı / Mesih / İsa - Tanrı'nın yeryüzünde Mesih aracılığıyla ve O'na inananlarla egemenlik sürmesi. Yeni Antlaşma, bu krallığın şu anda mevcut ve ilerlemekte olduğundan, ancak nihai olarak gerçekleşmesinin beklendiğinden söz eder.

Merhamet - Tanrı'nın günahlarımız nedeniyle hak ettiğimiz hükmünden bizi esirgemesidir.

Mesih - "Meshedilmiş" anlamına gelen İbranice bir terim. Bu terim Davut'un soyundan gelen ve günahattan kurtuluşu ve Tanrı'nın halkının düşmanlarından kurtuluşunu getiren nihai kraldan söz ederken kullanılır. Kutsal Kitap'ta İsa Mesih'ti.

Musa - Mısır'da İsrail'in esareti sırasında doğan ve Tanrı'nın İsrail'i bu kölelikten çıkarması için güçlendirmeyi seçtiği bir İsrailidir.

Sina Dağı - Tanrı'nın Musa'ya İsrailoğullarını Mısır'dan kurtarması için çağrısını yaptığı dağ ve Tanrı'nın İsrail'e On Emir verdiği yer.

Yeni Antlaşma - Eski Antlaşma'yı takip eden 27 kitap. İçerikleri, İsa'nın yaşamı ve hizmeti, ilk Hıristiyanların tarihi ve Hristiyanlığın MS 1. yüzyılda yayılmasıyla ilgilidir.

Nuh - Tufan sırasında Tanrı'nın doğru olduğunu düşündüğü adam. Tanrı, Nuh'a kendisini, ailesini ve vahşi yaşamı büyük tufandan kurtarmak için bir gemi (büyük bir gemi) yapmasını söyledi.

Eski Antlaşma - Kutsal Kitap'ın ilk 39 kitabı. İçerikleri kronolojik olarak İsa'nın doğumundan öncedir.

Pavlus - Hizmeti Yahudi olmayanlara (İsrailoğulları olmayanlara) odaklanan İsa'nın bir Elçisi.

Petrus - İsa'nın orijinal on iki Öğrencisinden biri.

Vaat Edilmiş Toprak - Tanrı'nın İbrahim'e soyunun yerleşebileceği yer olarak vaat ettiği coğrafi İsrail için kullanılan bir terim. İsraililer tarafından işgal edilmeden önce, bu topraklar Eski Antlaşma'da Kenan olarak anılıyordu.

Karanlığın Güçleri - Tanrı'nın kendi dünyası ve insan ailesi için planına düşman olan tüm doğaüstü varlıklar. Daha fazla ayrıntı için sözlüğün ardından "Doğaüstü Terimlerin Özeti" bölümüne bakın.

Diriliş - (1) Genel olarak, ölümden sonra yeni yaşam tarafından ölümün yenilmesi; (2) Yeni Antlaşma'da İsa'nın çarmıhta idam edildikten üç gün sonra bedensel olarak ölümden dirildiğine ya da tüm imanlıların gelecekte yeni bir dünyada sonsuz yaşama dirileceğini anlatan terim.

Kurtuluş - Müjde'ye iman eden birinin günah nedeniyle Tanrı'dan uzaklaşmasından kurtuluşu. Kurtuluştaki kişinin günahları Müjde'nin mesajına inanması yoluyla affedilir. Kurtuluş, imanlıyı tekrar Tanrı'nın ailesine geri getirir.

Sara - Tanrı'nın doğaüstü bir şekilde çocuk sahibi olmasını sağladığı İbrahim'in karısı.

Şeytan - Adem ve Havva'yı aldatan Cennet'teki yılanın verilen isim. Şeytan, Tanrı'nın yaratılışında Tanrı'ya isyan eden ilk doğaüstü varlıktır. Şeytan, Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın baş düşmanıdır. Daha fazla ayrıntı için sözlüğün ardından "Doğaüstü Terimlerin Özeti" bölümüne bakın.

Saul - İsrail'in ilk kralı.

Yılan - Cennet Bahçesinde Adem ve Havva'nın düşmanı. İncil daha sonra yılanın Kötü Olan ve Şeytan adını verir. Daha fazla ayrıntı için sözlüğün ardından "Doğaüstü Terimlerin Özeti" bölümüne bakın.

Günah - Tanrı'nın doğruluk, ahlak ve etik standartlarına isyan eden veya bunlarla çelişen herhangi bir eylem veya eğilim.

Süleyman - Davut'un oğullarından biri. Süleyman, Davut'un ölümünden sonra tahtı miras aldı.

Oğul - Kutsal Kitap'ta "Oğul" (büyük harfle yazıldığında), Üçlü Birliğin İsa'da bir insan olarak dünyaya gelen ikinci kişisine atıfta bulunur.

Tanrı'nın Oğulları - Eski Antlaşma'da, ya Tanrı'nın hizmetinde olan ya da Tanrı'ya isyan eden doğaüstü varlıklar. Daha fazla ayrıntı için sözlüğün ardından "Doğaüstü Terimlerin Özeti" bölümüne bakın.

Tanrı'nın Ruh - Kutsal Ruh için kullanılan başka bir terimdir.

Ruhsal savaş - Günaha ve Büyük Görev'in işlemlerine karşı çıkan düşman Doğaüstü güçlere karşı mücadele. Daha fazla ayrıntı için sözlüğün ardından "Doğaüstü Terimlerin Özeti" bölümüne bakın.

Doğaüstü - Doğal (fiziksel, maddi) dünya ve evrenin ötesine geçen veya dışına çıkan şeye atıfta bulunan bir terim. "Doğaüstü bir varlık", doğası gereği bedeni olmayan bir ruh olan bir varlığı ifade eder.

On Emir - Mısır'dan Çıkış'tan sonra Tanrı tarafından İsrailoğullarına verilen ilk on ahlaki yasa.

Kutsal Üçlük - Tanrılığın üç kişisi; Tanrı'nın bir olduğu ancak üç kişide sonsuza dek var olduğuna dair Kutsal Kitapsal doktrin.

Doğaüstü Terimlerin Özeti

Kutsal Kitap bize ruhsal dünyada yaşayan varlıklar ile ilgili çeşitli terimler sunar. Hıristiyan geleneği genellikle bu terimleri birleştirerek kafa karışıklığı yaratır. Akademik kariyerimin çoğunu bu konulara adadım ve melekler, Şeytan ve kötü ruhlarla ilgilenen herkesi okumaya davet ediyorum (bu sırayla):

- Doğaüstü: Kutsal Kitap Görünmeyen Dünya Hakkında Ne Öğretir ve Neden Önemlidir?
- Görünmeyen Alem: Kutsal Kitap'ın Doğaüstü Dünya Görüşünü Gerçeğe Uygun Hale Getirmek
- Melekler: Kutsal Kitap Tanrı'nın Göksel Ordusu Hakkında Gerçekte Ne Diyor?
- Cinler(Kötü Ruhlar): Kutsal Kitap Karanlığın Güçleri Hakkında Gerçekte Ne Diyor?

Bu kitaplardan ilki bunun gibidir - akademik bir tartışma için tasarlanmamıştır. Diğer üç kitap doğası gereği akademiktir (çok sayıda dipnot ve ayrıntı içerir). Bu kitaplarda içeriği desteklemek için bilimsel kaynaklardan alınan binlerce not ve referans vardır.

Şimdilik, Kutsal Kitap'ın öyküsünü sunarken atıfta bulunulan doğaüstü dünyayı gözden geçirmek veya özetlemek faydalı olabilir.

Kutsal Kitap, görünmeyen bir dünya, ruhsal varlıklardan oluşan bir dünya olduğunu öğretir. Bu varlıkların doğası gereği bedenleri yoktur, ancak fiziksel form alabilirler. Ruh dünyası "doğaüstü"dür - fiziksel dünyadan farklı bir doğaya sahip olan ve doğal, fiziksel dünyanın ötesinde ("süper") bir dünya.

Tanrı, ruhsal dünyanın bir üyesidir, ancak yaratıcısı olarak ondan üstündür. Yalnızca Tanrı yaratılmamış ve ebedidir. Tıpkı bildiğimiz dünyadaki (yani fiziksel, maddi dünya) tüm yaşamı yarattığı gibi, ruhsal dünyada yaşayan diğer tüm ruhsal varlıkları da yaratmıştır.

Kutsal Kitap, ruh dünyasının üyelerini çeşitli terimlerle anlatır (örneğin, Romalılar 8:38; 1 Petrus 3:22). Bazılarından bu kitapta söz ettim. Bu terimlerden bazıları iş tanımlarıdır - bir ruhsal varlığın ne yaptığını açıklamanın bir yoludur bu iş tanımı. "Melek" buna bir örnektir. Terim "haberci" anlamına gelir. Yeni Antlaşma'nın Greko-Romen kültüründe "melekler" aynı zamanda göksel varlıkların Tanrı'ya isyan etmemiş üyeleri için de kullanılan bir terim haline gelmiştir. Antik dünyada "cin(kötü ruh)" kelimelerinin çeşitli anlamları olmasına rağmen, "cin(kötü ruh)" terimi isyan edenler için bir tür etiket haline gelmiştir.

Tanımlayıcı "Tanrı'nın oğulları" ifadesi, bize Tanrı'nın ruhsal varlıkların Babası (Yaratıcısı) olduğunu hatırlatan bir aile terimidir. Terim bundan daha fazlasını ifade eder. *Doğaüstü ve Görünmeyen Alem*'de bu ifadeyi uzun uzadıya ele alıyorum. "Tanrı'nın Oğulları", Tanrı'nın "iş gücü" nde yüksek bir rütbeyi ifade eder. Antik dünyada bir kralın çocuklarının nasıl yüksek sorumluluk pozisyonları aldıklarını ifade eden dilden alınmıştır. Kutsal Kitap'ta, "Tanrı'nın oğulları", Tanrı'nın Babil'de yargıladığı ulusları yönetmekle görevlendirilmişti - bu, yalnızca mesaj iletmekten ("meleklerin" görevi) daha önemli bir işti.

Başlangıçta, ruhsal dünyanın tüm üyeleri Tanrı'ya sadıktı. Ancak her şey bu şekilde kalmadı. Bu kitapta okuduğumuz gibi, Tanrı kendi niteliklerini yarattığı ruh dünyasının üyeleriyle paylaştı. Bu niteliklerden biri özgür iradeydi. Ruhsal dünyanın bazı üyeleri, Tanrı'nın isteklerine ve Tanrı'nın insan ailesine karşı isyan ederek özgürlüklerini kullandılar. Hep birlikte, Tanrı'ya ve halkına karşı isyan eden tüm ruhsal varlıklar "karanlığın güçleridir". Yine de Kutsal Kitap, Tanrı'nın bir insan ailesine sahip olma arzusunu aktarıırken Tanrı'nın ruhsal düşmanlarını ayırır.

Kutsal Kitap bu üç isyandan söz eder. İlki Aden Bahçesi'nde meydana geldi. Ruhsal dünyanın üyelerinden biri, Tanrı'nın bir insan ailesine sahip olma arzusunu baltalamak istedi. Kutsal Kitap'taki bu hikayede bu figür Havva'ya bir yılan olarak geldi ve onu aldatı. Daha sonra Kutsal Kitapta "Şeytan" ("Düşman" anlamına gelen bir terim) ve "Kötü Olan" ("iftira atan" anlamına gelen bir terim) gibi etiketler bu orijinal asinin isimleri oldu.

Daha sonra Tanrı'nın gökteki bazı oğulları isyan etti. Ruhsal ve fiziksel dünya arasındaki sınırı aştılar. Yahuda kitabı onların günahlarını "yetkilerinin sınırları içinde kalmamak" olarak tanımlıyor. Aslında Eski Antlaşmanın Yaratılış 6: 1-4'teki isyancılardan söz ederken "melekler" veya "cinler" tanımlarını asla kullanmadığı gerçeğine rağmen. Kilise geleneği sonunda (kesin olarak) Tanrı'nın bu asi oğullarının kutsallıktan "düşüşlerini"

tarif etmek için “düşmüş melekler” ya da kötülüklerini göstermek için “cinler(kötü ruhlar)” diye söz etmeye başladı.

Son olarak, Babil Kulesi olayından sonra ulusların üzerinde egemenlik sürmek üzere atanmış olan “Tanrı'nın oğulları” görevlerinin bir noktasında yozlaştılar. Mezmur 82 tamamen onların yargılanmalarıyla ilgilidir. Bu bölgeler üzerinde yetkili ruhsal varlıklar, Daniel 10.bölümdeki uluslarla ilişkili doğaüstü "krallar" ve Pavlus'un çeşitli bölümlerde yazdığı "yönetimler", "hükümler", "yetkililer", "tahtlar" ve "karanlık güçler" için temel oluşturur(örneğin, Efesliler 6: 11-12). Tüm bu terimler coğrafi egemenlikten söz eder ve bu nedenle Kutsal Kitap'ta Babil'den sonra ortaya çıkan durumu tarif etmek için uygundur.